بسم الله الرحمن الرحيم

بې موره

دلنډوکیسو ټولګه

لیکوال : رفیع الله (روشن)

کال: ۱۳۹۰ هـ لمریز

پېژندنه

دکتاب نوم:	بې موره
لیکوال :	رفیع الله (روشن)
دچاپ نېټه:	۱۳۹۰ه-لمریز
کمپوز :	پخپله لیکوال
ډیزاین:	رضاخان (ایوب زاده)
دچاپ شمېر:	۱۰۰۰ټوکه
خپروندی :	د خوست ولایت مقام
دخپرونولړ:	لومړی

هغه کتابونه چې سمسور وویباڼې پرلیکه کړې او یا یې پر
لیکه کوي، نور څوک یې
پر لیکه کول اجازه نه لري

WWW.SAMSOOR.COM

ډالۍ

خپلې درنې مور ته چې تل يې پخپله پښتنه غېږه کې له هېواد او هېوادوالو سره د مينې او عاطفې درس راکړی.

رخودرویه غاټول ورمې

د پښتوژبې نامتو صوفي شاعر عبدالرحمن بابا وايي: ((داد ستور
دی چې له درده زګېروي خېژي ـ کنه څه و درحمان له شاعری))
رښتیاهم رحمان بابا یو واقعیت ته اشاره کړېده، چې درد نه وي
زګېروي نه وي، چې د زړه انګار تازه نشي نو له خولې اسوېلي نه
راووځي او چې دچا د زړه ماڼۍ او د احساساتو او هيلو نړۍ لمبه
نشي نو له سر څخه یې دود نه پورته کېږي.
خودا یو اځې تراژېدي نه ده چې انسان د حال له کیفیت څخه د قال
کیفیت ته بیایي، بلکې ډېر ځله خود طبیعت لوربیني او پر بشر او
دهغه پر چاپېريال دفطرت پېرزویني هم دانسان احساس ټومبي
.معنا داچې د انسان عواطف ،احاساسات، جذبات، فکراو لید
لوری د شرایطو او حالاتو په زولنوتړلي او مجبور انسان آن د خپلو
احساساتو او عاطفې واکمن هم ندی، او شاعراو لیکوال خو بیا په
دې اړه ډېر زر اغېزمن کېږي، دهغه زړه او ضمیر د شګو کمر دی،
چې دجوړولو او نړولو لپاره یې کوچنۍ پلمه په کارده، هغه له شګو
خیالي سلیماني قصرجوړ، د سرابو دبوال ترې تاو او دبنسټ

د کلکوالي لپاره يې د خپل ذهن په کوره (داش) کې زړتنه سرب او فولاد ذوب (ويلې) کړي، اسمان يې ورته چت، لمر، سپوږمۍ او ستوري يې ورته قنديلونه (فانوس) او د سپرلي په ګلورين موسم کې د طبيعت شين بخمل ورته تغرکړي، له کوه قافه ورته زبزبانه، بدرۍ جماله او ماسندره ښاپېرۍ راولي، د امنيت لپاره يې د دېوانو اوه کمربنده ترې تاو کړي، د وږمو په لفت کې ترې اسمان ته خېژي او رانښکته کېږي، خو څو شېبې وروسته يې چې کوم بل عامل د بې پوستکي بدن د غوښو بوټۍ وسکونډي نو د سترګو په رپ کې يې بيا دا ماڼۍ نړولي او پرځای يې اوه طبقې جهنم انځور کړی وي. هغه متعادله ژوند نلري؛ د ژوند دوبۍ ترې سقراو ژمۍ يې زمهرير شي، کله دومره ستر شي چې د زمان او مکان له قيده هم ووځي او کله بيا دومره کوچنی شي چې له ماشي هم ځان په شيشه يې خونه کې ساتي.

د دې کشمکش يو تن اسير، د خوف او رجا ترمنځ راګېر او په عين وخت کې د ميکدې او بتکدې ذهير، ښاغلی رفيع الله روښن هم دی، هغه ته هم تقدير د شاعرۍ او ليکوالۍ خواري په برخه او د سرګردانۍ طوق پرغاړه اچولی دی.

دده دزړه په نرۍ د لمبوغرونه او د خيالي سل پوړيزو اسمانڅکو د شاعرانه مهندسۍ وړتيا د دې لامل شوه چې هغه په ډېر کم وخت کې انګشت نما او وځلېږي.

که نه،نه دده زماني عمر او نه يې هم ادبي عمر دومره دی ،ښاغلی روشن به د شل،يوويشت کالوځلمی وي خو داد ب او ليکوالۍ په ډګر کې يې عمرله تې خوره کوچني ډېرندی،مينه او اشتياق يې پرخپل ځای خوايله دوه کاله کېږي چې ده ته په ادبياتوکې د ګام اېښودنې عملي زمينه برابره شوېده.

روشن هم دنوي کول دډېرو ځلميانو په څېر په ستونزو(دهجرت په ديار)کې را وټوکېد ،په ستونزوکې را لوی شو او په ستونزوکې ژوند کوي،دهغه چاپېريال هم له ستونزوډک دی.

دده دکيسو په چينه کې دده دکلي او سيمې ستونزې داړې وهي، ده هم همدا ستونزې را ټولې کړي ،دالفاظوپه جامه کې نغښتې او تاسوته يې وړاندې کړېدي.

دده دکيسو سوژې د ده د ولس او دده د سيمې واقعيتونه دي،هغه چې ښايي دافغانستان په څېر وروسته پاتې او جنګ ځپلي هېواداو دافغانانو په څېر زړه ماتې ملت کې يې په اوړوکې دمالګې هومره هم رسنيو ته ورو نه رسېږي ،روشن دهمدې سوژوپه اوربل کې ګلان اېښې او دخپل ذهن په سنبالتون(ارايشګاه)کې يې سرڅنه کړي دي ، ده دخپلې ټولنې دردونه اوو قعيتونه انځورکړيدي.

کـه څـه هـم دافغانسـتان پـه څېـر درد ېدلې ټولنـه کـې چـې لاهـم د ښکېلاک په پنجوکې ده او هره ورځ مو په ببلابېلو پلمو سلګونه ځوانان او پېغلې ځوانيمرګوي، دسوژو کمی نشته خو دسوژو

انتخاب او سوژوته پام وراوښتل ذهين ذهن غواړي ،اوروشن په دې اړه ډېرښه او ځانګړی استعداد لري.
ادبيان ،لنډه کيسه،واقعيت ،نه بلکې د واقعيت تمثيل بولي،خو د روشن کيسې له شک پرته له لږ مجاز تصرف سره ټولې واقعيت دي،ده د کيسو سوژې يا کورنی تاوتريخوالی،يانا سم دودونه يا نېستې او تنګ لاسي،يا د ښکېلاک او زبېښاک ظلمونه او يا روان سياسي ناورين دی.
که څه هم پښتانه اديبان د لنډې کيسې ژانر(صنف)نوی نه تجربه کوي خو له شک پرته په پښتنو په ځانګړې توګه په بره پښتونخواکې د کيسه ليکلو فن لا ځوان دی،لاهم مشق او تمرين ته اړتيا لري،هيله ده چې د پښتو غزل په څېرد پښتو کيسې انګوکې هم د کوم (حمزه)دوينو سره وځلېږي او زموږ د ځوانی پرمهال يې پېغله کړي، زه چې د پښتو کيسې د حرکت سرعت وينم د هيله مندی تر څنګ يو څه ټکنی هم شم ځکه چې د طالبانو په وخت کې چې د اقتصادي محروميت پير وو ، داوس په پرتله لنډې کيسې ته پام ډېروو ،که دا پام همداسې پالل شوی وای،نو ښايي ډېر پرمختګ شوی وای،خو استعمارلا داسې کانې راباندې ونکړې چې اوس دې څوک کيسې يا شعرليکلوته وخت ورکړي.
((يو خوښايست په دنيا ډېرشو_بل د چاپان رختونوکړل پساتونه))

هغه دلنډي کيسې مبلغين او لنډې کيسې ته بلونکي چې په اوونۍ کې به يې دوه درې کيسې ليکلې نن وينو چې ډالرو او پونډو دومره خمار کړي چې په کال کې يوه کيسه هم نه ليکي.
خوله نېکه مرغه ښاغلي روښن شعر او کيسې ته کار ويلی، تر او سه خو په پوره مينه او لېوالتيا دا کار کوي، هيله ده چې د نورولسګونو هغو په څېر ژر زړه ماتی نشي.
هر شاګرد ، استاد اولارښوونکي ته اړتيا لري، هرڅوک بايد وروزل شي، دهر چا دکار نيمګړتيا او نوښتونه بايد ديوه استاد په واسطه وروښودل شي چې مبتدي(پيلوونکی)همدې لارښوونوته په پام سره خپل مزل لنډ کړي خو يوبل حقيقت چې بايد له لوستونکيو سره شريک کړل شي، دادی چې له روښن سره هېڅوک هم دا مرسته نه ده کړې، تر ماپورې چې ((خوريي، او ددفترهمکارمي هم دی)) ، موږ دده د استعداد په روزنه کې ناغېړي او ناراستي کړېده، (ښايي لوی لامل يې د چاپان رختونه ، بوختياوې او دپونډ او ډالرولېوني مينه وي) ده ته هېڅوک نه دي ويلي چې کيسه څنګه پيل کړه ، اتلان او کرکتران څنګه وروزه ، کيسه څنګه پای ته ورسوه، تلوسه پکې څنګه ژوندۍ ساته اوغوټه يې څنګه پرانيزه، هغه خودرويه بيابانی غاټول دی ، که کيسې يې په تول پوره وي دده کمال دی او که فني او تخنيکي نيمګړتياوې ولري نو زموږ تقصير دی.
خودادوه نصيحتونه مې ورته ډېر کړي اوده کم په پام کې نيولي چې په کيسه کې ډېر کرکټرونه مه راګډوه ځکه چې پالل يې سخت

دي،بل داچې له متن او الفاظو سره انصاف کوه،هڅه وکړه چې مفاهیم درنه تکرارا ولیکنه اوږده نشي.

په هرحال کیسې یې ډېر ښې موخې ، ښوونیز او روزنیز پیغامونه لري، کیسه تربلې یې کیسه ییزه ژبه خوږه شوې ،ذوق او مینه یې تانده او څپانده ده ،که څه هم بوختیاوې یې ډېرې دي؛ خو داچې ځوان دی هیله ده په نږدې راتلونکې کې دده ډېرو بریاوو ، علمي ،تحقیقي او تخلیقي پنځونو شاهدان واوسو ،اخر د لغمان اوبیاد علامه الفت صاحب دکلي دی،دومره خوباید د الفت افکار،اثاراو مزارهم پرې اغېزوکړي،ده ته د نېکمرغه،روښانه،له بریاووا و خوښیو ډک سباوون په هیله.

محمد حسن حقیار

۵_۱_۱۳۹۰هجري لمریز

د الفت د ګلبڼ نوی ګل

قدرمنولوستونکیو:- د انقلاب کلونه د جنګ له غمیزو سره چې تړلنه یې له ډېرو ناخوالو سره مخ کړې، د بې ګناه خلکو شهادت، مهاجرتونه، بې کوري ،فقر او بدبختۍ یې هم له ځانه سره درلودې ؛خوله نېکه مرغه ښه استعدادونه یې هم وروزل، چې زمونږ او سني ځوانان یې ښې بېلګې دي چې دژوند په بېلابېلو اړخونو کې خپل لیاقت او مهارت ښايي ؛ یو له هغو استعدادونو څخه هم ځوان لیکوال او شاعر ښاغلی رفیع الله روشن دی، اروا ښاد پوهاند عبد الشکور رشاد وايي:

زمانه چې پر مدار د کیـــــــــــنې راشي
دکمال په منارو تکـــــــــــــــې بر پاشي
ډېر کلونه دي په کار چې په دې ملک کې
بیا الفت غوندې شیوا شـــــاعرپیدا شي

دا د حقیقت نه لرې خبره نه ده چې هیلې نه مرې د زمان په تېرېدو سره بیا بیا ځوانېږي دا دی بیا نن د الفت صاحب په په باغ کې یو داسې ګلبوټی د غوړېدو په حال کې دی چې پښتو ادب ته به خپلو څانګو کې ډېر د هنر ګلان وسپړي دا د هنر ډښکلا نوی تږکیدلی ګل ځوان او ډېر ډېر ښه استعداد لرونکی شخصیت چې راتلونکي لپاره د پښتو د ادب هنر په پنځونو کې ترې ډېرې هیلې کېدای شي ښاغلی رفیع الله روشن دی چې په ډېر لږ وخت کې یې د لنډو کیسو په لیکلو کې خپل هنري استعداد وځلاوه روشن د افغانستان د جنګ په لسیزو کې پیدا او لوی شوی ؛لکه یو ماهرعکاس د خپلې تږلنې دعیني شاهد په څېر انځورونه اخلي او ریالستیکې کیسې ترې جوړوي.

هغه دکسیو په لیکلو کې ښه استعداد لري پدې پوهېږي چې عنوان څنګه وټاکي شروع، منځ پانګه او بیا څنګه ورته د پای ټکی کېږدي چې دا دلیکوال هنرمعلوموي او دلوستونکي دتوجه وړ ګرځي، یو څه چې شاعران او لیکولان باید ډېر ورته پام وکړي هغه دادی چې لوستونکي لوستلو ته مجبورکړي؛ دا ټول هغه څه دي چې په لیکنو کې توازن ښه مراعت شي؛ ښاغلی روشن د خپلې د ټولنې فلکورسره بلد او د ټولنې په ناخوالو یې ژورفکر کړی ؛هغه په خپله هره کیسه کې ټولنې او لوستونکیو ته په ساده ژبه ژور پیغام ورکوي، زه اکثرن د هغه لیکنې د نبټ په څېو کې لولمه او باور لرمه چې د ښاغلي مرحوم الفت صاحب په پل به قدم اخلي او دامې ورته دیوې خورپه صفت نصبحت هم دی، د لیکوال فکري استعداد د قدر وړ دی، چې دانقلاب په کلونوکې دخپلې ټولنې په ناخوالو یې فکر کړی او هغه حقایقو څخه یې پرده پورته کړې چې ټولنه او ډېری کورنۍ ورسره لاس او ګرېوان دي، که تاسې دا کتاب تراخره پوري ولولئ، کله به مووژړوي او کله به مو وخندوي؛ زه نه غواړمه ډېر څه ولیکم هغه څه چې باید ورڅخه یادونه وشي زمونږ پیاوړي لیکوال محترم محمد حسن حقیارصاحب پرې خپل نظر څرګند کړی دا د ویاړ ځای دی چې نن بیا د الفت صاحب په ګلبڼ کې یو داسې ګلبوټی زرغون شوی چې د پښتو ادب ته به ډېر د ښایست ګلونه وڅېري او په اوربل کې به یې ورته کېږدي، زه پخپل وار ښاغلی رفیع الله روشن ته د زړه له کومې مبارکي وایم دده دلابریالیتوبونو په هیله تاسې محترم لوستونکي را بولمه د کتاب لوستولو ته.

د خوږولې په مینه زرلښته حفیظ کاناډا

د سریزې په پلمه

غونښتل مې چې د کیسه لیکنې ډګر ته د راوتلو او د خپلو کیسو د منځپانګې او سوژو په اړه له لوستونکیو سره دزړه خواله وکړم، خو ګومان کوم چې پر دې کیسو د ښاغلي حقیار لیکنې دا تشه ډکه او دا اړتیا یې پوره کړه او پدې بوخته نړۍ کې د تکرار المکررات لوستلو ته څوک اوزګار ندي نو ځکه ترې تېر شوم خو دا په ځان پور بولم چې له ډېر درانه وورور او د ادب د ګلبڼ له بلبل ګران امیرزېب (دراني) څخه دزړه له تله مننه وکړم ،کور ودانی ورته وو وایم چې تر هرچا زیات یې زه د لنډو کیسو لیکلو ته هڅولی یم، زما هره لیکنه او بې خونده کیسه یې په خوند اوډېره مینه لوستې،د کلمه کړې یې ده ، لیکوالۍ ته یې هڅولی او دخپلو خورو ورو کیسو راټولو ته یې اړ وېستی یم او که دده زیار او پام نه وای ښایي دومره ژر موددې کیسو ناوې دچاپ په ګاڼه پسوللې نه وای لیدلې.

له خپل درانه استاد ،ماما او همکار ښاغلي الحاج قاضي محمد حسن (حقیار) هم چې تل یې ماته دخپل پلار مینه راکړې او هېڅکله مې دده په شتون کې دخپل پلار رېبلتون ندی احساس کړی، مننددوی یم، زما هره نثري او نظمي پنځونه، دده له کتلو وروسته خپره شوې ،.ماته یې ډېرې لارښوونې کړېدي او کوي به یې.

له درني خور زرلښتې حفيظ څخه هم ډېره ډېره مننه چې لوريينې او مينه ناک چلندېې په نااشنايۍ کې ورسره اشناکړم ، په بوختــه نړۍ (کاناډا) کې يې زما دکيسولوستلو ته وخت ورکړ او تل يې هڅولی او نازولی يم.

له ګران ورور رضاخان (ايوب زاده) څخه هم ډېرمننـدوی يم چې ددې کتاب په سرڅنډه کولو(ډيزاين)کې يې زحمت وويست او کم ترکمه دې کتاب ته يې ظاهري ښکلا ورکړه.

لـه هغـو لوسـتونکيو مخکـې ترمخکـې بخښـنه غـواړم چې ښـايي ځيني کيسې يې په طبيعت ښې ونه لګېږي ځکه ذوقونه بېـل بېـل دي .دازمــا لـومړۍ تولګــه ده نيمګړتيــاوې بــه پکــې ضـرور وي خـو داپرتاسو چې بله هغه مې تردې ښه او ستاسو په ذوق برابره راشي نو ددې بريا لپاره راته همدااوس دلوی الله ج دربار ته ددعا لاسونه لپه کړئ.

د ټولو کورودان

رفيع الله روښن

۱۳۹۰/۱/۱۰ هـ ش

ټور خم څنځیر

کله چې دافغانستان له ازادۍ سره سم له پاکستان څخه راکډه شو نوبیا پاکستان ته نه وم تللی؛ زړه مې کېده چې یو چکر ولاړ شم مګر هېڅ چانس نه پیدا کېده، ډېر وخت کېده یوه ورځ په کورکې ناست وم چې د تره ځوی مې موږ کره راغی او یوه کارت یې راکړ کارت له پاکستان هریپور څخه راغلی وه چې موږ پکې سره د فامیله غوښتل شوي وو؛ له فامیل سره خو ټول ځکه نشو تللای چې له یوې خوا اوضاع خرابه وه او له بلې خوا سرکونه داسې وو چې تر څو به ببرته راتلې نو ددوارو خواوو دکرایې هومره پیسې به د ماشومانو په درملنه، باندې لږېدلې ،مازدیګر وه په کورکې سره راټول شوو، مشوره موکوله چې څوک باید ولاړ شي ،له ډېر جراوبحث نه وروسته پلار دګوتې په نیولو سره ماته اشاره وکړه اوویې ویل چې ته باید ولاړ شې؛ زه چې ددې خبرې اورېدوته ډېرلېوال وم ،په اورېدو مې په زړه دخوشحالۍ ساړه راننوتل دډېرې زیاتې خوښۍ احساس مې وکړ لکه پلار چې راته یوغټ اوقیمتي شی تحفه راکړی وي، ډېر وارخطاوم ویل مې چې کله به داشپه سباکېږي ،خیرخوشپه سباشوه اوسهار له لمانځه نه وروسته سرک ته ووتم موټرراغی اوپکې

کښېناستم لاړم جلال اباد ته او له جلال اباد څخه د تورخم په موټر کې کېناستم ، په لاره کې مې د خوشحالۍ تر څنګ په زړه کې ډارهم راته څکه چې له د ېنه مخکې کله پاکستان ته ګوښې نه وم تللی، له بلې خوا به مې په فکر کې هغه د کلیوالو خبرې اوښتې راوښتې چې ویل به یې: د تورخم په څنګير کې پاکستاني پولیس افغانانو ډېر تنګوي لنډه دا چې د ماسپښين دوه بجې وې چې د تورخم زاړه ګمرک تر څنګ له موټر څخه ښکته شوو ،او د څنګير په لور پلي روان شو ډېر زيات بيرا و باړو په هغه وخت کې به د تورخم دروازه د ماښام په اوو بجو بند ېده نو هر چا به بېړه کوله څو مره ژر چې امکان لري بايد له څنګير څخه ځان په وخت واړوي کله چې څنګير ته ورسېدم نو لکه ديولار ورکي په شان مې اخوا او دېخوا ته کتل په فکر کې به مې د کليوالو خبرې يو شور جوړ کړی و ، په همدې سوچوا و فکرونو کې روان وم ګورم چې د دروازې په دې طرف کې افغانستان عسکر او په هغه طرف کې د پاکستان (عسکر)ولاړول د پاکستان پوليسو په افغانانو ډېره ناروا کوله سپکې سپورې به يې ورته ويلې او زموږ د افغانستان عسکرو به ورته خندل ، والله چې زه خوزموږ د عسکرو دې غيرت ته په تعجب کې شوم؛ په هر حال د نورو خلکو په شان مې خپله لاره لنډوله چې د چيشت په اوربدو مې داسې احساس وکړ لکه څوک چې راته دودربدلو وايي، مګرما داسې تصورورکړ چې ماهيڅ هم نه دي اوربدلي او خپلو قدمونو ته مې ادامه ورکړه چې بيا د مــاجره لــه غږســره يوځــای پــه چپــه اوږه ديو درونــد لاس

دلګېدلو سره نژدې وه چې له خولې نه مې بې اختیاره چیغه ووځي
مګر ځان مې راقابو کړ ګورم چې یو پاکستانی پولیس ده له پټکو او
رېږولو وروسته یې له لاسه ونیولم اوکش یې کړم په دې وخت کې مې
زمونږ د ټولنې په خدمتګار (پولیس) په لوړپه نهیلي انداز
وکتل، خو هغه پرته له دې چې راته وخاندي هېڅ هم ونکړل ، مګر زه
دده د مسکا په معنی نه پوهېدم زه پاکستاني عسکر له لاسه ونیولم
او ګوښه یې کړم ، راته یې ویل چې ژر شه او د چایو پیسې راکوه ګنې
درته خه به نشي، ماورته وویل اخر زما ګناه ؟خو زه په دې نه پوهیدم
چې دا په هر افغان چه ددې ځنځیر څخه تېرېږي ددوی کلنګ دی
نوراته ویې ویل هسې زمونږ وخت مه ضایع کوه اوکنه نو (اې سي چو
صیب) ته دې بیایم ماله ځان سره وویل چې زه هغه خوبه دومره ظالم
نه وي کېدای شي چې پرې مې ږدي او ورسره روان شوم له ځنځیرنه
په لبرې فاصله کې یوه غرفه وه او هلته یو تور سړی پکې په څوکۍ
ناست و اخبارته په کتلو یې سرټیټ اچولی وه او داوږې په سریې
رقم رقم نښانونه په درو بشۍ ټومبلي وو ، دغه عسکر چې زه یې
دلاس نه کلک نیولی وم دده په مخ کې د سلامۍ له وهلو سره ودرولم
او په اوردویې ورته څه وویل خوزه پرې پوه نشوم اوله یوې بلې
سلامۍ سره روان شو ؛ناست سړي په ډېر غرور سره سرله اخبارنه
راپورته کړاو مخې ته ایښې د چایو پیاله یې راپورته کړه او ویې ویل
خیر خو به وي کنه ځوانه چرته روان یې؟ زه چې ډېر وارخطاو م او
وېرېدم نو د ځان د خلاصون لپاره مې د واده پر ځای د مړي کلمه

استعمال کړه او ورته مې وويل صيب مړي ته روان يم په کړس کړس
يې وخندل افغانان ټول ډېر چالاکه دي يو شان دي هېڅ فرق نکوي
غټ وي او که کوچنی ايا ستا پلار ،تره اويا مشر ورور نشته چې ته
مړي ته روان يې زه غلی ولاړ وم او لکه د خزان وهلې پاڼې پشان
رپېدلم يوه شېبه دواړه غلي ولاړوو خو ما د اسکوت مات کړاو په
ډېره سختۍ مې ورته وويل صيب زه به ولاړشم چې ناوخته کېږي .له
دې سره يې راته وويل زموږ د چای پاني پيسې راکړه او ورځه؛
ماورته وويل چې له ماسره خو پيسې نشته خو په ډېرو پټکو او
ګوابنونو يې مجبورکړم چې پيسې ورکړم، جېب ته مې لاس کړاو
دوه سوه روپۍ مې ورته ونيولې ، دايې واخيستې اوويې ويل
همدومره نورې هم راکړه چې هغه بل ملګري ته يې ورکړم ،ماورته
وويل چې له ماسره خونورې نشته .له دې سره يې زما جېب ته لاس
کړاوټولې پيسې يې واخستې او روان شو ماته يې هم د تلو وويل
،له غرفې نه راووتم ګورم چې سړی مخامخ هغه افغاني عسکر ته
ورغی کوم چې کله زه هغه پاکستاني پوليس ونيولم اوده ورته خندل
او روپۍ يې ورکړې اويوبل ته يې لکه د انګريزانو په شان د ګوتو
نيولو سره ټينکيو وويل.

د مرګ په ورځ

په ټوله لاره کې مې له ځان سره کړل - ربېل. د خیال په د نګو ماڼیو کې مې ځانته شاهي خوني ودانولې، رنګ رنګ کوچونه او غالۍ به مې پرې غوړېدلې لیدل؛ خو چې په رښتیا به مې ځان ته پام شو؛ نو زما خیال به تر امکان څو پوړۍ وړاندې تللی و. اند ېښنو به واخستم، هی هی! په دې ۱۰۰۰۰ زرافغانو تنخوا به ورته څه واخلې؟. د موټر له هېندارو هاخوا د سړک تر څنګ نژدې کورونه، کروندې او پلې روان خلک مې ډېر خوښمن احساسول؛ خو خپل ځان مې بیا تر هغو کم ګڼه، سترګې به مې له اوښکو ډکې شوې، مخ به مې د اسمان په لور ونیو، د الله تعالی دې لوی نظام کې به راته د تسلیت نښې ښکاره شوې، چې په نړۍ کې خو یې دا هرڅه د انسان ګټې ته پیدا کړي؛ نو څه کمې دی د هغه لوی ذات په دربار کې د داسې غوښتنو پوره کول؛ خو څه مشکل کار نه دی.

خو کله چې به راته د (هغې) لخوا زما دې پوښتنې ته، چې کور مو چېرې دی؟ د (نه) ځواب راکول را په زړه شول؛ نو سمدواره به په نیولې پرېکړه پښېمانه شوم: نه، هېڅ هم ورته نه اخلم، ولې پر ما دومره اعتبار نه کوي، پوښتنې ته مې ړډ ځواب راکوي او راته وایي چې (نه اوس نه)

ښه نو کله ! د مرګ په ورځ !؟
دا درېيم ځل دی چې زما د پوښتنې په ځواب کې ترې اورم(نه اوس نه) فکر کوم دا لکه چې پر ما مسخرې کوي.
بيا به مې وويل:نه، تېروتې يم، زه هغې ته ګران يم. ته وګوره ! چې کله يې ځوروم؛ نو هېڅ هم راته نه وايي.
ومې خندل، څه ساده ! دومره نازونه خو بايد وکړي ! اخرڅومره ښکلې ده؟ د خپل نوم هومره.
په همدې سوچونو کې راته هغه شېبې په ذهن کې انځورشوې، چې يوه ورځ مې ورته وويل: ته خو پښتنه يې؛ نوبيا دې نوم ولې د (درې ژبو دی !؟
په کړس يې وخند ، ولې دا خو څه ماپخپله ځانته ندی غوره کړی، چې ته دا سې خبرې کوې ! !
ورته ومې ويل: زه نور درته (مژګان) نه وايم !
- ښه نو څه راته وايې؟
- بربښنا !
- څه څه ! دا درته چاويلي دي !؟
حيرانه شوه اوماته يې همدا سې ژورکتل.
- و مې پوښتل: د څه شي راته چاويلي دي؟
- ويې ويل زما اصلي نوم بربښنا ده.
- ما وويل:زه له دې نه مخکې نه وم خبر او نه راته چا ويلي دي.

- یوازې پلار جان مې راته برېښنا وايي، نور په کورکې ټول راته مژګان وايي.
غوښتل مې چل پرې وکړم او کورېې معلوم کړم.
- کور مو چېرې دی؟
-اوس نه !
جدي شوم. ښه؛ نو کله !؟
- د مرګ په ورځ.
- افففففف بس د مرګ ترورځې نور درسره خبرې نکوم.
- څه ! له ما سره خبرې نه کوې !؟
- خود نو ، بل چا سره خومې د زړه خبرې نه شم شریکولی.
-هغې راته ښکته پورته کتل او وېې ویل اخرپه څه خبره ؟
- بس دی، ما ستا له ژبې بغیر د مرګ له ورځې بل څه وانه ورېدل، تـه تل راته همدا اپلتې وايې.
- اوهو نازولیه درته وایم یې !
- ښه نو وو ایه، همدا اوس اوکنه نو...
- وترهېده ،کنه نو بیا څه کوې؟
غوښتل یې چې زما له خولې خبرې واورې.
ورته و مې ویل: وو ایه کنه برېښنا ولې مې ځوروې !
له خندا شنه شوه ، په مکر جنه لهجه یې وویل: ولې داسې وارخطایې ؟فکر مې په بله شو ، د سوچونو ټالونو داسې دروند وزنګولم چې پـه

لږه شېبه کې مې هر څه هېر شول، نه پوهېدم، چې کوم ځای کې یم، د څه لپاره راغلی وم او چېرته ځم.
ناګهانه د موټر ټایرونو کریکې شروع کړې، ټکان مې وخوړل، لړزې واخیستم، په موټر کې د ناستو خلکو په ژبو د خیر- خیر نارې پورته شوې.
زه چې د موټر دروازې ته څېرمه ناست وم، په بېړه له موټر نه راکوز شوم. ومې لیدل چې د موټرمخې ته یوه انجلۍ پر سړک نسکوره ده، سرې جامې یې پرتن او پړمخې پرته ده.
د مرستې په نیت ورټېټ شوم. راپورته مې کړه. د سړک غاړې ته شوم. د کېنولو په هیله مې له غېږې بنکته کړه، یوه شوم چې دمه په کې نشته. پړونی یې په غاړه کې تاو شوی پروت و، له سر نه یې سرې وینې بهېدې، غاړه یې کږه شوه مخ یې راواړوه. پښې مې سستې شوې، په سترګو مې تیاره راغله.
اوه زما خدایه دا خو بربښنا ده کنه !!
هغې ارزو لرله چې خپله ژمنه سرته ورسوي، سلګیو ونیوه، شونډې یې د خبرو کولو په نیت ببلې شوې، په بنده- بنده ژبه یې وویل: زموږ کور په خوشحال خان شاداب ظفربلا .. نور یې سترګې سره ورغلې اوسریې ځوړند شوخوهغه به اوس هم نه وه خبره چې دازه یم کنه اوس به یې هم دا خبره نوای کړې،هغه بیاهم بریالۍ شوه اوخپله ژمنه یې سرته ورسوله.

د زړه تصویر

کله یې چې په
لمړي ځل ولیدل
اوزړونه یې
دیوبل په
ختیارکې ورکړل
،نوهغه وخت
شوکت په
بازارکې د سیمیساری دکان درلوده،یوه ورځ په دکان کې ناست وه
چې دکان ته یوه نجلۍ ورننوته، نجلۍ څه، سمه حوره وه ! دده چې
پرې پام شوه هغه دومره ښایسته وه چې هرڅه یې ترې هېرکړل اوپه
ننداره یې شو ،هغه راغله اوپه شوکیس کې دننه غمي دارلاکټ ته
چې ګردچاپېریې غمي ول اوپه منځ کې یې د زړه تصویر جوړشوی وه
یې سره ګوته ونیوه.
داپه څودی؟ ،خوچاته یې وایې دی لاداسې په خیالونوکې نه وه
ډوب شوی خدای خبر چې دخیال ښاپیریوبه کوم باغ حرم ته بیولی و
، نجلۍ ورڅخه پوښتنه کوله خوده هېڅ هم نه ویل اوغلی ناست و
جینۍ فکروکړچې کېدای شي دی کوم تکلیف لري ،اوهسې په
دکان کې ناست وي اصلاً دکاندارکوم بل څوک دی،خوده خپلې
سترګې دهغې پرسترګوکې ګنډلي وې ،اخرهغه ترې روانه شوه
غوښتل یې له دکان نه ووځي چې په شوکیس ایښې ناشکن پیاله یې
دټکري په کومه شمله کې ونښته ،لاندې پرسمنټو پرېوته اولکه

دتسبود دانو پشان دانه دانه شوه، چې له کړنګ سره يې شوکت ټوپ
کړاو دخيال له رنګينې دنيا څخه راووته ،نجلۍ وار خطا شوه
راوګرځېده ،غوښتل يې د پيالې شيشې راټولې کړي خو شوکت
ورته وويل نه نه مکوه ! !چې لاس به دې ژوبل شي هېڅ پروا نکوي
څه دانسان زړه خوندی چې بل به پيدا نشي،بله به واخلم هغې ورته
وويل قيمت يې څودی چې دريې کړم ،ده ورته وخندل ددې قيمت ته
نه نشې پوره کولی هغه دده سترګو ته ځيره شوه چې هېڅ له دې څخه
بل طرف ته نه اوړي نو يو ځل يې پخپل ځان هم يو چټک
نظر تېرکړ،خو دهغه په سترګو کې يې دځان لپاره ډېر څه وليدل،دهغه
سترګو له دې سره خبرې کولې خو خوله يې بنده وه،بخښنه يې
وغوښته اورونه شوه ،هغه پرې اواز وکړ که څه دې پکاروي خوراشه
چې دريې کړم ،هغې وويل نه هېڅ مې هم خوښ نشول،ده غوښتل
چې له ځانسره يې وغړوي بيا يې ورته وويل راشه پيسې درنه زياتې
نه اخلم هېڅ ګټه درنه نکووم په خپل سربه يې درکړم،خو هغې څه ونه
ويل او ولاړه،يوه اوونۍ وروسته بيا هماغه وخت و، چې دکان ته
هماغه ښکلې ښاپېرۍ چې دشوکت زړه يې ښکار کړی وه راغله ،
سلام يې وکړ شوکت هم ورته له خپل ځايه پاڅېده اوسم له واره يې
ټوکه ورسره وکړه داځل خو به څه نه ماتوې ! هغې بيا هماغه لاکټ ته
اشاره وکړه شوکت ورته راواخسته هغه دادی واخله هغې لاکټ په
لاس کې واړوه راواړوه ،ښه ددې قيمت څوروپۍ دی ؟ ددې قيمت
ته نشې پوره کولی ،څه ! ! ولې دادومره قيمته دی څه !؟ هو

خو ستا په مخ کې هېڅ هم ندی هغې ورته وویل ته څرنګه خبرې کوې زه وایم چې ددې قېمت څوروپۍ دی ،ولې مادرته په انګلیسې وویل څه ! مطلب مې دادی چې هرڅوروپۍ وي خوتاته زما لخوانه ډالۍ شو ،نجلۍ له غوسې سره شوه زه دچاډالۍ مالۍ نه منم اونه زه دهغو نجوونوڅخه یم چې په ډالیوپسې ګرځي،وایه قېمت یې چې دریې کړم دازما زیات خوښ شوی دی اوکنه لاکټونونه دکانونه ډک دي،هوخوپه دې لاکټ پورې زما زړه تړلی دی اوداتصویرچې پکې وینې دازما زړه دی او دهرچازړه په هرځای کې نه پیدا کېږي ،اوس که څه ویل نه غواړې نوته کولای شې چې ولاړه شې ،هغې ورته وویل ګوره ته نه زما ورور،نه دتره ځوی اونه هم کوم خپلوان یې ،ده یې خبره ورغوڅه کړه ولې داضرورده چې که څوک چاته ډالۍ ورکوي نوهغه یې باید ،ورور،دتره ځوی ،دماما ځوی اویاکوم نږدې خپلوان وي ،ولې زه اوته خپلوان کېدای نشو ! ! هغې ورته وویل ستامطلب څه دی ،هغه ورته وویل مطلب داچې زه اوته دکاکااوماماله ځوی اولور نه هم ډېرخپلوان کېدای شو،ته لیونی شوی یې چې داسې خبرې کوې ؟ولې یواځې لیوني دمینې خبرې کوي ؟خیرپه هرحال کولی شم دنوم پوښتنه دې وکړم؟پښتنه ! !هغې هم خپل زړه نشوقابوکولی ځکه چې شوکت هم یوښکلی ځوان وه نوله ورایه یې هغه ته په سترګوکې مینه ښکارېده ،شوکت وویل ښکلی نوم دی ،ښه ډېرصفتونه مې اوس مه کوه په شرمیندو کې حالت یې وویل ته هم ښکلی یې ،خوله تانه نه یم ښکلی ! ! پښتنه

روانه شوه اوس دخدای پامان بیابه ګورو ،اوهو ته خودومره ژرزما په زړه پوه شوې اوس نودهلک دژوند هره لحظه لکه دکال پشان تېرېده له دې نه وروسته یې په کورکې هم حالات بدل شول له ټولوسره به یې یوبل ډول چلندکاوه ،هېڅ به په کورکې نه کېناسته ،سهاربه لمانځه وخت ووته اوماخستن به راته .له چاسره به یې زیاتې خبرې نکولې ،اتمه ورځ وه چې سپوږمۍ شوکت ته زنګ وواهه هغه اوکی کړبلې !سلام ،وعلیکم سلام ،اوازدنجلۍ وه ،څوک خبرې کوې؟ واه واه اوس مې پېژنې هم نه ! پښتنه یم ! !اوه سلام ګرانې چېرته یې ! همدلته یم تاته نژدې یم ،خوماته ځای ونښایه کنه چې درشم ،ښه نو ....ځای .ته راشه اوزه انتظارکووم ،شوکت خپل دکان کوم بل ملګري ته وسپاره اوپه بېړه روان شوه کله چې ورسېده اوسترګې یې پرې ولګېدې نوله زیاتې خوښۍ نه یې وروځې پورته پورته کولې.

زیاتې خبرې یې وکړې ،شوکت ورته ویل چې زه غواړم ستاسو کورته څوک درواستوم ،خوهغې ورته ویل چې زما پلاربه مې چېرته تاته درکړي ځکه چې هغه ډېرغټ فکرلري اوبل زموږ رواجونه دومره سخت دي چې هغه ستا په وس اوتوان کې ندي ،هغه ورته وویل چې زما ته پکارېي ستادپلار رواجونه اور سمونه مې پکارندي ،هغې ورته وویل زه پوهېږم خو ، خوڅه !؟زه نورهېڅ اوربدل نه غواړم اوپه کورکې ووایه چې سبازما کورنۍ ستاسو مېلمانه دي ،نوځه به

ځرنګه کور کې وایم چې زما دغوښتلو په خاطر ستاکورنۍ راځي؟
خیر رادې شي خوزه په کور کې هېڅ هم نه وایم.
سبا شوکت خپله موراو دتره ښځه دهغوی کورته واستول ،هلته یې هغوی سره دخپښې خبره یاده کړه خوپه ځواب کې یې ورته وویل چې مونږ ته یوڅه وخت راکړی ترڅومشوره وکړو ،دوی ترې لاړل، هغو په کور کې له مشورې او مصلحت نه وروسته پدې سره سلا وکړه چې پښتنه شوکت ته ورکړي ربښتیا هم چې جوړې په اسمانو نو جوړېږي.
دربیمه ورځ یې دستمال ورکړ او کوژده وشوه ،له څو میاشتو وروسته یې واده هم تیار شوه ،خولکه څرنګه چې پښتنې شوکت وپرولې وه چې پلار به یې ترې زیاتې پیسې او خوږه واخلي خوخوشبختانه چې هسې ونه شول او له شوکت سره یې ډېر احسان وکړ،ولور خوڅه چې حتی له پښتنې سره یې زیاته مرسته وکړه او زیات دکور سامان او ضرورت وړ شیان یې ورته واخستل او ښه په ډنګ اوډونګ یې دخپلې لور واده وکړ.
کله چې واده خلاص شو نژدې مېلمانه ولاړل او له لرې ځایه راغلي مېلمانه لا په کور کې ول ،دنکاح مراسم هم پای ته ورسېدل پښتنه دومره ښایسته وه چې نجونې یې هېڅ پرسیل نه مړېدې ،او هېڅ یې نه غوښتل چې خپلې کوټې ته یې بوځي ،ډېره ناوخته وه چې پښتنه څو پېغلو له متهو ونیوه او خپل تخت ته یې بوتلله ،له څوشپو وروسته شوکت هم په انګړ کې راښکاره شوه دتره

او ماماګانو خو پېغلو لوړګانو پرې يو څه ريشخندو واهه او کورته راغی موريې ورته راغله او پرتندي يې ښکل کړ او خپلې کوټې ته ولاړ ، پښتنه لکه دګلانو په منځ کې چې برق لګېدلی وي ناسته وه ، شغلې يې کولې ، شوکت خپل واسکټ او څادر په کوټ بندکې وځړول او د پښتنې خواته راغی ، دهغې پراوږه يې لاس کېښود دنوي ژوند اونوي کور مبارکي اوښه راغلاست يې ورته وويل ، پورته يې کړه اوله ځانسره يې په پالنګ کېنوله خو پښتنه شرمېده هېڅ يې نه ويل ، شوکت ورته ويل ګوره پښتنې ! زما داسې نه خوښېږي چې لکه دبوت په شان به راته ناسته يې او هېڅ به نه وايې. ته پوهېږ ي چې ددې ساعت لپاره ما څومره سوالونه خدای ته کړي دي او تل مې ترې ته غوښتې يې او اوس به ته راته ګونګه ناسته يې داسې امکان نلري ته بايد له ماسره دومره خبرې کړې چې زه پرې موړ شم ، پښتنه مسکه شوه سترګې يې وزبېښلې او ډ برپه زوريې ببرته کړې په خپل ځای کې وخوځېده لاس يې خپلې چپې اوږدې ته وغځاوه خپل دغاړې بيک يې خلاص کړ ، دی ورته متوجه وه چې اوس به څه کوي ، پښتنې له بيک نه يو شی رواخست او د شوکت مخته يې په لاس کې زړوند ونيوه داهغه لاکت وه چې له برکته يې نن شوکت او پښتنه په يوه پالنګ سره ناست دي او ددواړو ژوند يې سره پخپل نري تار وتاړه ، نو پښتنې لومړی په لاکت کې د زړه تصويرا وبيا خپل زړه ته لاس ونيوه او ويې ويل پوهېږې ! نن دوه زړونه يو کېږي !

جوالي

◆◆

په خپل مات اوزوړ لاس ګاډي کې يې په داسې حال تکيه وهلې وه چې لاس ګاډی يې دلاسونو په واسطه درولی و اوتاير(عربه)يې په هواوه، په تورو ،خيرنو اوچاودو ، چاودولاسونوکې يې له نانوای څخه رااخستې ډوډۍ داسې کلکه نيولې وه تابه ويل چې څوک يې ترې اخلي، په خولې يې ورڅخه کپونه (مړۍ)شکولې ګوله به يې چې په ستوني کې بنده شوه نوغاړه به يې اوږده اولنډه کوله اوبه هم نوې چې په وچه ګوله پسې يې غړپ کړې وای له ده سره نورواړه هلکان هم ول ،خوهغــــــوی دده په شان مايوس اومانېجن نه وو.

اخوا او دې خواته يې هم کتل ترڅو کـه کـوم څوک باروالارا پيدا شي او باروړسره وي چې پرده يې ترکوره اويا هم دموټروترتمځايه پورې يوسي،زه پورې غاړه له سرک څخه ورته مخامخ ولاړوم اودی مې دسترګولاندې

ځاره کله به مې ځان یو طرف او کله بل طرف ته کړ، تر څو دده را باندې فکر نشي او پوه نشي چې زه ده ته متوجه یم.
تر ښایسته ځنډه مې دده معصوم هلک ننداره وکړه ،خو ما هم بله چاره نه درلوده باید تللی وای پخپل کار پسې روان شوم، سودا مې وکړه، سودا زیاته وه او نه مې شول کولای چې پخپله یې کورته دننه کړم نو مې له ځان سره همغلته په ښارکې پرېکړه وکړه چې، که زما ترور رسېد و پوري هغه هلک وه نو له ځانه سره یې اخلم یو څو روپۍ مزدوري به ورکړم او سودا به را سره کورته دننه کړي، همدا سې وشول کله چې زه بېرته همدې ځای ته راورسېدم ګورم چې دی لاهما غسې د تېرپه شان ناست دی خو دا ځل یې سر دلاس ګاډي په دیوال پورې لګولی وه او دغم او اند ښنو په سوچنوکې د خوب نړۍ ته تللی وه.
له ډېر ور څخه مې دو درېدو هیله وکړه، را غلم مخې ته یې ودرېدم خو دا چې موټر را سره کرایه ټکسي وه نو نه مې شول کولای چې دده په تندي کې د غم او اند ښنو کرښې ولولم او ځان پرې پوه کړم، ورنږدې شوم لاس مې ورته په اوږه کېښوده، واوره ! لدې سره ژر را پورته شو سترګې یې سره

ومنبلې ، ماته وايي ! باردرسره دی ! ،چېرته يې وړې ؟ دده په داسې وړو خومجبوروخبرومې له سترګواوښکولارې وکړې،زړه مې خراب اوستونی مې بند شو دخبروتوان راسره نه وه له لاسه مې ونيوه راځه ،هغه ماته حيران ،حيران کتل ښه نو چېرته ځو ؟ غاړه مې تازه کړه راځه په دې موټرکې سوداده هلته به يې زموږ کورته دننه کړې اويوڅوروپۍ به درکړم ،ژرېې پرځمکه پرتې ربړې څپلۍ چې څوځايه يې په ټوټه باندې تړلې وې په پښو کړې ،راځه چې ځو ،په موټرکې کېناستو ،زه دده دې حالاتوسخت وځورولم ،خودی ماته زيات متوجه وه غوښتل يې يوڅه راته ووايي ،ببرته به يې سرټيټ کړ،اخريې حوصله ختمه شوه او وه يې پوښتل ته ولې ژاړې ؟څه چل شوې دی !؟ته خودخدای فضل دی هرڅه لرې لوکس بوټان ،پاکې سوتره سپينې جامې ،موراوپلار،وروڼه اوخويندې به هم لرې نوبياولې نااميده يې !!؟که ژاړم نوبايد چې زه وژاړم ځکه چې له دوخخه يوڅه هم نلرم.دهلک خبروحيران کړم په يوه شېبه کې يې هرڅه راته هېرکړل ماچې دده بې وسۍ اوپه ده کې بيادده شجاعت اونرتوب ته وکتل نوزيات

خوښ شوم ویل مې چې کاشکې چې له دې شجاعت سره
خودې دا بخت دومره سپېره نه وای،ما یې پر سرلاس
راکش کړ،نه هسې مې ستاملګروته چې هلته له تا سره
ناست وو یوڅه طبیعت خراب شو ،په کړس کړس یې
وخندل اوورسره متصل یې له سترګو څخه یودوه ګاټې
اوښکې په خلاص ګریوان کې راپرېوتې په چاودولاسویې
سترګې وچې کړې اوپه موسکۍ لهجه یې وویل ماویل
چې داڅه خبره ده داخوڅه زموږلمړی ورځ نده چې جوالې
توب کوو ،په دې وخت کې کور راورسېده اودده خبرې په
نیمه کې پاتې شوې ،سوداموله موټړه راکوزه کړه
،ډرېورمې رخصت کړ،هلک یوه پنځوس کیلویې بوجۍ
چې اوږه پکې ول رانېغه کړه ،واړه اوتنکې لاسونه یې
ورته له ملانه راتاوکړل ترنامه پورې یې راپورته کړه ماته
یې ویل مخکې شه کوم کورته یې دننه کړم ماهم ورسره
دغوړیوغټ ټیم له کونډې څخه راونیومخکې شوم کورته
دننه شولوځای مې ورته وښوده ،بوجۍ یې کېښوده اوله
سترګومې پناه شو ما ټیم کېښود ترڅوله دروازې ورپسې
راوتم ده هغه نوره سوداهم راورسوله داچې دکورلارلږمخ

په بره وه اولړشان پېچومی وه نوهلک خوله خوله شوه ،لمن يې راونيوله ترڅوپرې خپل دمخ او تندي خولې وچې کړي خوهغه هم په اوږو سپېره شوې وه .لاس يې راتاوکړ او ترڅنګلې پورې په لستوني يې خولې پاکې کړې ،ماسوداوکتله پوره وه، دی پرځای دې چې لماڅخه خپله حق الخواري وغواړي همداسې روان شو زه به ولاړ شم ،مخ مې وروګرځاوه هلک له دروازې نه په وتلوکې و چې اواز مې پرې وکړ،ودرېږه خپل ځای ودرېده ورغلم په اوږه مې لاس ورته کېښود .ايا ته هروخت همداسې کوې له چاڅخه خپل حق نه اخلې اوترې ځې؟ وی ! نه زما هېرشول ! پرتندي يې خولې روانې وې بيايې مخ دلاس مټ پلوته واړوه خپل تندی يې پرې راکش کړ، جېب ته مې لاس کړ يو دپنځوس افغانيونوټ مې ورکړ،هلک ژرخپل مخکې جېب ته وکتل چې هغه هم سوری وه له ځانه سره يې څه وويل ما فکروکړچې کمې به مې ورکړې وي ،ولې کمې دي نورې څوروپۍ درکړم؟نه ډېرې دې راکړې، ماويل چې له ماسره خوماتې پيسې هم نشته چې تاته بقايه درکړم که ترمارکېټه پورې راسره ځې نوهلته به يې درته وړې کړم

اوکه باور راباندې کولی شي نو همدلته به يې درته راوړم،
نورمې نو دده صداقت او شجاعت له سترګو يو ځل،
بيا اوښکې روانې کړې ،سلګيووا خستم ،لاس مې ترې
راتاو کړ غېږې ته مې رانږدې کړ،هلک ځان رانه لرې نيوه
نه ګوره زما کالي خيرن دي او ستا سپيني جامې به هم!
درته ناپاکه کړي ،نورمې هم په غېږکې ټينګ کړاو ښه
شيبه مې له ځانه سره جوخت نيولی و ،دده په
ګرمو اوښکو کومې په خپله سينه لوند والی حس
کړ سلګيووا خست، ،بېرته مې پرېښود ،پوښتنه مې ترې
وکړه ښه نو اوس دې راته نوم وښايه ،دکوم ځای يې ،پلار
دې څه کار کوي،بل وروړلرې....؟
درلوده مې خو اوس نه ،نوم مې جواد دی ،پنځه کاله کېږي
چې پلار مې مړشوی ،هغه دسرطان په ناروغۍ اخته وه
او يو بل ورورمې درلوده چې له مانه مشرو هغه هم
پروسږکال ايران ته دمزدورۍ لپاره تللی و چې هلته په يوه
ساختمان کې ددرېيم منزل له خوازې څخه راپرېوته
او مړشو چې ډېر وخت يې مړی هم موږته چانه راکاوه ،اوس
مې په کورکې يوه بوډۍ مورده چې هغه هم ناروغه ده

اودمرګ په بسترپرته ده خودايې راتــه ونــه ويــل چې دکـوم
ځای دی داچې زه يې هم ښه وخورولم نوردپوښـتنووس هم
راسره نه و ورتــه مې وويـل چې داپيسـې ټولې ستاشـوې
اوکه کمې مې درکړې وي نوراته ووايه چې دريې کړم،څه
ټولې زماشوې !!؟ ماتـه خوخلـک دشلورو پيونه زياتې نـه
راکوي دواسکټ جيب ته مې لاس کړهغـه دسـتمال چې پـه
همدې ورځ يې ماته پـه کورکې راکړی وه ،ورکړ،داواخله
پکــــاريږي دي،هلــــک دســــتمال واخســــت ،روان شـــو
خودتللوپه وخت کې يې له ځان سره څه وويل ،ماته تلوسه
پيداشـوه بيـامې ورتـه غږوکړ تاڅـه وويـل ،هلـک رنـګ
وواهه فکــــــــــريې وکړچې مابه دده خبره اوريدلې وي
نه هسې ماويل؟
تاڅه ويل ماتـه بـه يې حتماً وايي،هوهغـه نن چې لـه کـوره
راوتـم نـو مـورمې راتـه وويـل چې زويـه کـه کومـه روپـۍ
کاردې وکړ نولـه ځانـه سره يـوه ټوټـه يادستمال راوړه چې
داسر مې راته زيات خوږشي نو پرهغه بـه يې تـړم ما وويـل

چې زه دا به مې مورجانې ته ورکړم او په پیسو به نورڅه واخلم.

جغلي پنځوسـي

نـن بيـا دهـرې
ورځـې پشـان
دلمر لـه راختو
سـره لـه کـوره
راووتـل ،نـرى
نـرى يـخ شـمال
لړېـده ،ځمکـې

هـم پـر خپلـو سـپينو جامو چې لـه واورې څخـه يـې جـوړې کـړې وې دخلکو سـترګې بربېښـولې ،خلکو پـه خيـرات کـې ورکـړې زړې او اوږدې کـورتۍ ګـانې يـې اغوسـتې وې او دخپلـو دندو پـه لـور رهـي شول،ددوى دواړو دنده يوه وه يو ځاى به يې کارکاوه خو پـه يوه ځاى کې نه !

ددوى وظيفـه داوه چـې لـه سـهاره ترمابنـامه بـه يـې لاسـونه دبـل چاپروړاندې دسوال په خاطرغزېدلي وو.

درنولوستونکيو تاسوبه هم په دې فکر کې ياست او په ذهنونوکې به موداپوښـتنې اوړې راوړې چـې دابدبختـه څوک وو ،ولـې يـې نـوره مـزدورې اوخـوارې نکولـه چـې دسوال اوګـدايۍ مخـه يـې نيـولې وه ! !خيـرزه يـې درتـه وايـم دادواړه ((رشـيد))او((سـعيد))هغـه بدقسمته اودخوارې برخې خاوندان وروڼه وو ،چې دعمرونو پـه شپږ کلنـۍ او اوه کلنـۍ کـې ديتيمـۍ هغـه سـپېره څپېـړه دوى

پرمخونولګېدلې وه ،چې دوی يې دسوال هغې کندې ته ورغورځول چې راوتل ترې مشکل څه چې حتی ناشونې دي.
ددوی پلار دوه کاله مخکې په يوه ترافيکي پېښه کې خپل ژوند له لاسه ورکړ او څو مياشتې وروسته يې مېرمن بل ورور په نکاح کړه او پردوی له همغې څخه راپه دېخوا دښوونځي ،مدرسې او جومات دروازې وتړلې شوې ،اوس نودوی ته دوه کوچنۍ خويندې او يوه مور ورپه غاړه وو ،سره لدې چې مورېې اوس دبل چادسرتاج وه خوتش په نامه ساتنه يې ددوی پرغاړه وه ،له همدې وخت څخه راپه دېخوا دورځې پنځوس ،پنځوس افغانۍ په دواړو ورونو کره شوې که به لدې پيسو څخه يوه انه هم کمه وه نو ديوغم له پاسه به پرې بل غم جوړ.
نن بيا ترناوخته پورې وګرځېدل خو په دواړو يې ايله نهه اويا افغانۍ پيدا کړې وې وخت هم پرې ناوخته وه دشپې له تيارې څخه هم وېرېدل او دتره له ډاره هم کورته نشواې تلاى ،يوبل ته مخامخ ودرېدل سعيد رشيد ته وويل که لاړشو کاکا خوبه مو له کوره وشړي ،وبه مو وهي او......
ددواړو سترګې له اوښکو څخه ډکې وې حيران حيران يې کتل او نرۍ نرۍ شونډې يې يخ رېږدولې ،ددواړو دپوزو سرونه داسې سره اووښتي وو ،تابه ويل چې سور رنګ يې پرې وهلی دی ،دوی په همدې اند ښنوکې وو ،چې يو سړی يې ترڅنګ ورېد او ددوی په معصومو خبرو کې دډاراو پرېشانۍ علت يې ورڅخه وبوښت.

دوی هم په ژړا او سلګیو کې ورته قصه بیان کړه سړي جېب ته لاس کړه او د پنځوس افغانیو دوه نوټونه یې راوو یستل وریې کړل او دواړه یې پرتندي ښکل کړل او ترې روان شوه.
دوی هم په یوه شېبه کې هرڅه هېر کړل او د سندرو په زمزمه کولو سره د کور په لور روان شول، کورته چې ورسېدل دواړو خپلې پیسې تره ته ورکړې او مخ ته یې داسې ودرېدل لکه مجرمین چې په محکمه کې د قاضي مخې ته ولاړ وي، تره یې میده پیسې،(چینج) وشماره او بیا یې دواړه پنځوسیان راواخستل ښکته او پورته یې ورته وکتل، د رشید نوټ یې په ګوتو کې ومروړه او پرمخ یې یوه سوزوونکې څپېړه ورونښلوله، پخپل ځای ودرېده رشید یې له غوږه ونیوه ټکان یې ورکړل ړوند خو به نه یې، سل ځله مې درته ویلي چې څوک پیسې درکوي نوټ ته سم ګوره چې اصیل ده او که جعلي.

شګوفه

د ژوند د اوولسم سپرلي، لمر وړانګويې د حسين مخ ګل غوټۍ سپړولې ،چې د رويبارانو تګ راتګ ورکره پيل شو ،ډله ډله خلک به له خپل کلي اونورولېرې ځايونونه به په جرګو شپه اوورځ راروان وو ،خود شګوفې د کورنۍ ځواب به منفي وو ،ويل به يې چې لايې لور کوچنۍ ده او هغه بايد خپلوزده کړوته داوم ورکړي،په دې وخت کې شګوفه د ښوونځي په نهم ټولګي کې زده کړياله وه، لايې دژوند دملګري په اړه فکر هم نه ووکړی، خو تقدير او قسمت داسې څه دي چې هغه د انسان په هېڅ راز مجبورۍ فکر نه کوي ،دهمدې سپرلي په پای کې شګوفه يوښکلي او با استعداده ځوان ته کوژده شوه ،حال داچې دهغې زړه نه وه او په دې دوستۍ نه وه خوښه، داسې نه وچې هلک يې خوښ نه و ،هغې په دې عمر کې هېڅ نه غوښتل چې واده وکړي ولې چې لايې ځان کوچنی باله،په دې وخت کې مشال هم په يوولسم ټولګي کې وه، هغوی دواړو په يوه محله کې ښوونځي لوستل،يود ذکورو اوبله داناثوپه لېسه کې وه، داچې شګوفه ښکلې ، لايقه او ارامه انجلۍ وه نو دمشال هم ډېره خوښه

بې موره www.samsoor.com رفيع الله روشن

شوي وه ،او له ځان سره يې پرېکړه کړې وه چې که دخدای پاک رضاوه نو له شګوفې سره به واده کوي، خو هغه ډېر جدي هم نه و، لکه د نورو خلکو او ځوانانو په شان چې يو څه يې خوښ شي نو بيا يې چې په هره بيه وي دلاسته راوړلو هڅه کوي او لاسته يې راوړي ،که هغه په زړه بدوالي او دښمنۍ هم تمامه شي،مثال له دولسم ټولګي نه فارغ شو،او شګوفه لا يوولسم ټولګي ته تازه بريالۍ شوې وه چې واده يې وشو، وروسته له واده بيا هم هغه له ښوونځي او زده کړو نه چامنع نه کړه، خپلو زده کړو ته يې ادامه ورکوله، له همدې ښوونځي څخه فارغه شوه، کله چې دا فارغه شوه نو خاوند يې ورته وويل چې اوس به دواړه د کانکور په ازموينه کې يو ځای ګډون کوي ولې چې هغه غوښتل دواړه يو پوهنځی ووايي، شګوفې ورسره د يو ځای ازموينې ورکولو ومنله خو دمثال انتخاب پوهنځی دهغې نه وو خوښ،هغې غوښتل طب ووايي او يوه ډاکټره شي ،همداسې يې وکړل،دخدای پاک مهرباني وه دواړه دخپلو خوښو پوهنځيو ته بريالي شول،دخپلوزده کړو ترځنګ يې خپل کورني ژوند ته هم په سمه توګه توجه کوله ،دکورنۍ نور غړي يې هم نه پرېشانه کول ، شګوفې دخپل خسر اوخواښې سره ډېره مينه لرله ، دهغوی به يې ډېر عزت کاوه ،دانو اوس د۲۷کلونو وه چې له طب نه فارغه شوه، له فارغېدو نه وروسته په خپله منطقه کې يې معاينه خانه جوړه کړه، داچې دوی ښارته ډېرنږدې او سېدل، کلی اوکور يې هم ډېرګڼ مېشتی وو ،نو ښه ګذاره يې روانه وه،دواده يې

پنځه کاله تېر وو چې دوی دواړه له خپل ښکلي ماشوم ځوی(وصال)سره دیوه دوست کورته په مېلمستیا روان وو ،چې دلارې په اوږدو کې یې موټر له بل موټر سره ټکر وکړ ! ! په دواړو موټرو کې د مشال په ګډون ځلورتنه ځای پرځای شهیدان شول، شګوفه او وصال هم ټپیان وو ،مړي او ټپیان روغتون ته ورسول شول،له تداوۍ اودرملنې ،پنځه ساعته وروسته شګوفه په هوښ راغله د لیونوپشان یې اخوا د ېخوا ته کتل ، ژر یې په ځان یوځغلنده نظر تېرکړ،ګورې چې دواړه پښې یې په ګچ کې دي اوترڅنګ یې نازک وصال هم چې له سره یې سپین بنداژ تاو کړ شوی و په بل چپرکټ بېهوښه پروت و ،دځان ګرد چاپېر ، یې نور ناروغان هم ولیدل، چې له خولې یې یوه تېزه چیغه ووته مشاله ! ! له دې سره پرې ډاکټران راټول شوو ،لاسونه اوپښوې ورته ټینګ ونیول، خوهغې ډېر بد حال کاوه ،په وارخطایۍ سره یې وپوښتل مشال څنګه دی اوهغه چېرته دی؟ډاکټرانو ورته وویل هغه ښه دی ، اوس راځي ، په دې وخت کې یې په (سېلاب) چې د مشال دتره زوی و سترګې ولګېدې ، چې ژاړي، هغه چې ولیدل شګوفه په هوښ راغلې، نو یې خپلې اوښکې پټې کړې ، مخ یې ترې واړاوه ،دهغې په زړه کې بیا وېره پیداشوه،اواز یې پرې وکړ سېلابه ! مشال څه شوایا هغه ښه دی !؟هولالامې ښه دی،له ژړانه په ډک ستوني یې وویل. شګوفه پوه شوه چې هرومرو څه خبره شته نو یې ورته وویل چې هغه ماته راولۍ له دې خبرې سره سیلاب ترې روان شو ،دې ډېر بد

حال شروع کړ، نژدې ؤ چې ځان له چپرکټ څخه لاندې وغورځوي ژر سیلاب رامنډه کړه ، ویې نیوله دې پرې همداسې منګولې لګولې او مشال مشال یې وایه،ټول واټ یې په سر اخیستې وه او ناروغان یې هم په عذاب کړل، نور نو د سیلاب حوصله ختمه شوه ،په ژړاکې یې یوه ویروونکې چیغه یې پرې وکړه مشال لا لا مې نور ژوندی ندی هغه مړ شو!نا ! ! ! ! احمقه ته دروغ وایې د سیلاب په مخ یې واړونه وکړل او په چپرکټ نسکوره شوه.
وروسته له یوې نیمې میاشتې شګوفه له روغتون څخه خارج شوه، اوس یې پښې هم روغې وې،خو په زړه کې یې چې د مشال مینې کوم سوری کړی وه هغه به هېڅ وخت جوړ نه شي د هغې د بدبختۍ ورځې نورې پیل شوې،له خپل ماشوم ځوی سره به سهار له کورته وتله او ماذدیګربه په وخت راتلله،دکتنځای (معاینه خانې)ترڅنګ یې په یوه نژدې روغتون کې هم وظیفه واخسته.
د خاوند د مرګ یې اوومه میاشت وه چې یوه ورځ چې شګوفه له وظیفې سترې اوستومانه راغله نو یې مشر لېور ورته راغې او په نیمه نیمه یې داسې پوهه کړه چې، هغه غواړي له دې سره نکاح وکړي. دهغه په دې خبرې سره شګوفه په خپل ځای کې ودرېده، له ډېرې غوسې یې په ژړا پیل وکړه ،خپل لېور ته یې ډېرې سپکې سپورې وویلې ، ته شرمېږې نه چې داسې خبرې کوې؟ زما خولاتراوسه د خاوند تخته وچه شوې نده اوتابدبخته بیا زما په نکاح کولو هم فکر وکړ داسې هېڅکله هم نشي کېدای، ورته یې

وويل چې دا خبره بل ځای یاده نشي نو د دواړو په ګټه به وي او کنه نو ښې پایلې به ونه لري، خو بیا هم نصیر دواړه پښې په یوه موزه کې اچولي وی او هماغه خپله خبره یې کوله، خو شګوفې ورسره په هېڅ شکل نه منله تر څو یې خبره سپین ګیروته ووته، د شګوفې ورونو د خپلې خور په ګټه د قضیې خلاصېده غوښتل او نصیر په خپله ګټه، لنډه دا چې جرګه راوغوښتل شوه او دواړه خواوې سره کښېنول شوې.شګوفې جرګې ته وویل زه د خپل نفس او ځان په هکله د هر راز پرېکړې او تصمیم نیولو صلاحیت لرم او د اصلاحیت او اجازه ماته شریعت راکړیده او کولای شم چې په خپله خپل انتخاب وکړم، خو زه نه غواړم له داسې یو شخص سره چې ۲۰ کاله عمر ولري او ددې تر څنګ درې نور ودونه هم ولري نکاح وکړم، زه خو د نصیرلالا د لور پر ځای یم نو زه څنګه هغه سره نکاح وکړم؟ نصیر ورته وویل چې داد پښتو کار دی او زه غواړم چې خپل شرم په خپل کور کې خوندي کړم ته زما د ورور کونډه یې او زه باید له تا سره نکاح وکړم دا چې نصیر ډېر مالداره سړی و، نو جرګه مارو ته یې ډېرې پیسې ورکړې وې، چې په خپلو غلطو او نا سالمو دلیلونو او منطقو یې داسې فیصله وکړه چې شګوفه اوس د نصیر دوی د کور عزت ده، او باید نصیر سره نکاح وکړي خو هغې ورسره نه منله.جرګه ختمه شوه هر څوک په خپل کار پسې ولاړل،بېګاه ته د نکاح شپه وه، ملا راغی نکاح یې وتړله، شګوفه هم خپلې کوټې ته یوړل شوه ،کله چې ښځې دناوې له کوټې نه ووتلې،هغې دروازه

وتړله ،تشناب ته ننوتله هغه دروازه يې هم په ځان پسې قفل کړه، په تشناب کې دڅاروېو دحلالې لويه چاړه چې په چرمي پوښ کې وه په تيرکې راځړېدله ، هغه يې راښکته کړېوه په هماغه ځای کې له خپل ټکري نه دځان لپاره دار اچولی وه،چاړه يې له پوښ نه وېستې وه ،او دپښولاندې يې څراغ پايه ايښې وه کله چې نصير خپلې کوټې ته راغی نو ګوري چې دروازه تړل شوې ده، څو ناريې ورپسې وکړې چې شګوفې ! دروازه خلاصه کړه ، خو دروازه بنده وه ،نصير په غوسه شوه،دروازې ته يې لغته ورکړه ،دکوټې دننه خوانه قلپک راوخاته، کوټې ته په غوسې سره ننوته خوشګوفه په کوټه کې نه وه ،ژربې دتشناب په لور وکتل ،هغه دروازه هم کلکه وه، دروازې ته يې زور وکړ خو خلاصه نه شوه ، هغه يې هم په لغته ووهله ،چې له لغتې سره نصير دتشناب په منځ کې په ډنډ وينو کې ودرېد ګوري چې شګوفې ځان راځړولی او چاړه يې په ګېډه کې بنده وه.

نهیلی

په ځلورم ټولګي کې موزده کړې کولې دژمي سخت موسم و يخې
هوا هم خپلې منګولې داسې کلکې ننبلولې ولې چې دخلکوله
ځيګره تېراوبېروتله په هغه وخت کې دمعارف وزارت هم دومره
امکانات په لاس نلرل چې لکه دلغمان ـ ننګرهاراوځينې نورو
وروسته پاتې ولايتونوته يې په ښونځيوکې بخاريواو دسون مواد
واسانتياوې برابرې کړې واى.
په ټولګي کې اول نمره وم يوورځ نګران راغى اول ساعت موقران
کريم وه استاد مودرس ووايه کوم کارورته پيداشوه دصنف څخه
دوتلوپه وخت کې يې ماته مخ راواړه اوتاکيديې راباندې وکړ چې
په شاګردانودرس تکراروه ،ورانىۍ ته يې پرېښږدې
داستاد له وتلوسره سم زمونږ يوټولګيوال چې ظاهره شاه نومېده په
سندرواوزمزمو پيل وکړ ظاهره شاه زمونږ هغه همصنفى و چې تل
به يې په شونډو موسکاه خوره وه هغه پراخه اوله مينې ډکه ټنډه
لرله،خولږ شوخ وه، زه په دې نيت څنګ ته ورغلم ترڅودى ارام کړم
اودرس ته يې توجه راواړوم دهغه ماته فکر نه وه ما غوښتل چې و

يې وويږوم نومې وويل چې لاس به دده له مخ نه په ډېرسرعت سره تېرکړم زماد لاس شمال به دده په مخ ولګېږي اودی به خپل درس ته متوجه شي خوافسوس چې د ظاهره شاه په نصيب کې به زما له لاسه ديوڅوشېبولپاره د څپېړې درد وه اوزماپه نصيب کې به هغه طولاني اولاعلاجه درد اواندېښنه وه او وي به چې ترنا معلومه وخته به مې د زړه غوښې خوري، زمادلاس ورسېدل وو اودهغه مخ را اړول، چې يو ترنګ مې ترغوږ شو اودهغه له مخ څخه مې سره بڅرکي دالوتوپه وخت کې ترسترګوشول چې ددې څپېړې دهغه په مخ له لګېدوسره مې دزړه په سريو سخت ګوزاروشو او په بدن مې لړزه راغله ده په داسې حال يې سترګې زماپه لورراواړلې چې غبرګې اوښکې يې په لمنې پرېوتې يومخ يې سپين اوبل يې سوره وه ماترې بخښنه غوښتل پيل کړل خو ده زماپه خوله لاس کېښود اوله خندا سره يې يوځای وويل کومه خبره نه ده زه نه يم ژوبل شوی هېڅ پروانه کوي په ټولګي کې داسې خاموشي خوره شوه لکه دشپې چې په هديره کې مزل کوې؛ يوائې دخپل تنفس اوازاورېدل کېده يوځل مې بيادعزرپه انداز مخ ورواړوه خوهغه بيا هم ځان ګرم ګڼه همداسې وختونه تېرېدل چې نهم ټولګي ته ورسېدو ظاهرشاه داقتصادي مشکلاتوله امله له ښونځي سره مخه ښه وکړه اوديوې ګولې حلالې روزۍ د په لاس راوړلوپه لټه کې شو خدای ج مهربانه دی هغه(ج) وايي چې تاسې حرکت وکړئ نورموپه چاروکې برکت زه اچوم يوکال ورسته يې ټکټر(ترکټور)واخيست په سرکې يې ورته

چلونکی نیولی و   خووروسته یې خپله یادکړاومزدوري به یې وربانديې کوله

ښه یې ساعت تېروه یوورځ خبرشوم ،چې ظاهرشاه ډېر شدید ټپي ده اود کوما په حالت کې دننګرهارپه عامه روغتون کې دی دخبرپه اورېدو سره مې ظاهرشاه داسې په سترګوراغی لکه درې کاله وړاندې چې په ټولګي کې وو دپېښې په اړه مې ډېروپوښتل خوخلک هم ډېر نه ووخبر چې څه پېښه شوې، بېرته مې زړه ارام شوه ماویل چې ځینې وخت خلک ډرامې هم جوړوي، خوکاش چې دا په رښتیاهم کومه ډرامه وای ظاهره شاه هم رښتیا په همدې شرنوشت ککړشوی و هغه دشکو یولوی کمرلاندې شوی وو داوړي شپې ورځې وې یوچاته یې په ټکټرکې شګه وړله مزدورانوته یې ویلي وه چې تاسوشګه بارکړئ اوزه به دهغه کمرلاندې سیوري ته دمه وکړم ځودقیقې وروسته یوهلک چې له دوی سرېې کار کاوه چیغه یې کړېوه چې هلې استاد   مړشو له دې سره ځرې دوړې داسمان په طرف پورته شوې لوی کمرلاندې پرېوتی و، ظاهره شاه وروسته له پنځلس دقیقوله شګوراویستل اوروغتون ته ورسول شو

پس له ځلورومیاشتوبستري کېدو له روغتون څخه خارج شوه ډاکټرانویې پلارته ویلي وو چې دوخت په تېرېدوسره به ورو وروښه شي خوزما دژوند ترټولو بد اونه هېرودونکې خاطرداده چې هغه اوس ددرې کالوپه تېرېدوسره هم په دواړو پښوفلج اوپه یودرې ټایره بایسیکل باندې ګدځي

هغه ظاهرشاه چې همېشه به يې په خوله مسکااوزمزمې خورې وې
تل به يې نوروته خوشحالي ورکوله،اوس يواځې اويواځې سپينې
اوښکې چې د سترګوله کونجونويې لارې کوي خپلې دژوند ملګرې
بولې.

کلیواله

تل راته همدا یوه خبره کوې چې ،زه ستا نه یم خوښ،اوهسې په خوله راته وایې چې مینه درسره لرم،ته خو یوځل ماته داموقع راکړه چې زه خپله مینه له تاسره رښتیا ثابته کړم اوکه ته تل همدا سې غلط فهمي کوې نو دابایډ هم ومنې چې هر پیوند په اعتماد ولاړ وي،او چې اعتماد تر منځ نه وي هېڅ هم سم او مکمل نشي ثابتېدای،نه پوهېږم ولې مې زړه ددې په مینه خام وه او خندا یې راته لباسي ښکارېده او هېڅ باور مې پرې نه شو کولای،خودې به هر وخت همدا هڅه کوله ترڅوځان زما په وړاندې صادقه وښیي،خو ما داوخت نه ورکاوه.

مابه ویل داد کور کلي نجونې دي، کله هم له کور په دې نوم ندي وتلي چې له یوچاسره دې په سیل ا وچکر ووځي،اوبیا مینه خوتهمت،تهمت دی،دابه چېرته ددې خبروتوان او حوصله ولري،

نومې یوه ورځ ورته وویل: راځه چې په دې هرڅه غتېه تیره کېږدو ، زه اوته د غریبو کورنیو څخه یو ،له مااوتاسره دا خبرې خوند نکوي،ته وکه مې ورسره وکړه بل ته کلیواله انجلۍ یې ،مخ یې راواړاوه،ایا یوآخې دخانانو او مالداره خلکوزامن باید مینه

وکړي،ایا یواځې هغه خلک چې په ښارونوکې ژوند کوي دمینې لایقان دي، ایا دغریبولپاره یواځې او یواځې بې عزتي،دارام ژوند ورنه اخستل،دمالدارولخواپرې خندل او ریشخندونه وهل دي؟ایا غریب هېڅکله هم داحق نلري چې خپل دژوند ملګرۍ پخپله وټاکي،اوکه داپه کوم کتاب کې راغلي وي نو راته یې وښایه،اوکه چېرې وېرېږې نو سم راته وو وایه،زما له طرفه پوره مطمئن اوسه اوداهم درته وایم چې که هرڅای کې ځان په کوم مشکل کې بند ووینې نو که یوځل هم وروسته وګورې نو مابه حتماً درپسې ولاړه وګورې.

زه ستا په خاطر هرڅه کولی شم،خوته زما لپاره هېڅ قرباني نشې ورکولای،خویوه خبره درته حتماً کولای شم،اوهغه داکه چېرې زما واده له تاسره ونه شونوزه بیا یواځې یوه لارلرم اوهغه دهم ځان وژنه ده،هسې هم ته وایې چې مینه دغریبوخلکوکار ندی،خوداځان وژنه اوځان سوزونه بیا دمالدارو کارندی،ایاتاچېرې اورېدلي چې دکوم خان او بډای سړي لورځان سېځلی وي؟نه هېڅکله هم نه ،تل داټکه دغریب او بېچاره په کور راپرېوتې وي،اوقرباني ورکوي،ولې چې ستاپرخبره چې غم،درد او کړاوخویواځې غریب ته پیدادی.

نوره رانه روانه شوه،په تلوکې یې وویل:ته اوس هم وخت لرې زه له ځان سره حیران ولاړپاتې شوم ،بلـه ورځ زموږکورته دڅه شي لپاره راغلله،زماله مورسره په خبرو بوخته وه،زهم په کور کې وم خو لږ ناروغ وم،دېرناروغ هم نه وم هسې پښه مې لږ تاوه شوې وه،مور مې

ورته وويل:زه پخپله درتللم، خونن زهيرنا روغ ؤ پښه يې اوښتې وه،دهغه لپاره مې د چيني غاړې له پتې نه د ارهنډې پاڼې راوړلې ترڅوېې ورته ګرمې کړم او په پښه يې ورته وترم،نو په همدې سبب مې ونه کړای شو چې درشم،دې مې ژې مورنه پوښتنه وکړه،دزهير پښه اوښتې ده !ولې ډېرخوبه ژوبل نه وي؟

نه هسې هغه خوتاته معلوم دی،چې غټ سړی شو خولااوس هم دماشوماتوب خويونه کوي،پرون يې په غره کې پښه تاوه شوې وه ، بيامې هغه شکسته بند ته بوته ،هغه وويل چې پښه يې اوښتې ده،پرځای يې کړه ورته.

مادد وی دواړو خبرې اورېدې،خوځان مې غلی کړی و ،هغې زما مورته وويل ښه نو اوس هغه چېرې دی؟

مور مې ورته وويل په کوټه کې دی.

ښه نو زه ورځم يوځل يې ګورم.

همداسې دکوټې په لور راوانه شوه،ماژر ترڅنګ اينبی کتاب راپورته کړ،اوځان مې پر مشغول کړ،ددروازې ټک ټک شو ،ماوويل څوک يې راځه.

څه کوم چې داخل ته درځم.

ژرپه خپل ځای کې کېناستم،ملينا ! ته يې راځه کنه لېونۍ نو ببرون څه ته ولاړه يې؟ راغله ولې تاچېرې کتل چې پښه دې واوښته،ته همداسې يې تل هواته ګورې،ماورته وويل تا بيا اپلتې پيل کړې؟ هغې وويل اپلتې ويل خو اوس زما عادت ګرځېدلی دی.

ماورته وويل ښه دا هرڅه پرېږده غواړم يو راز درته ووايم ،خوګوره چاته به وايي نه،هغې وويل ښه وايه څه دي،بيادې کوم پلان جوړ کړی دی،ماورته وويل:ستا سودکور شاته هغه لوی خوړ چې دی،هلته مې پرون يو نوی دام وليد چې چا د سيسيولپاره غوړولی وه،اوله ځانسره مې پتېيلې ده چې بېګاته يې راټول کړم،په کړس کړس يې وخندل، اوس دې غلا هم پيل کړې،ماورته وويل چې ډېرمې خوښ شو،ويل يې ښه زه اوس ځم کله چې تللې نوزه هم درسره ځم.

مارته وويل ايا ته ليونۍ شوې يې؟ته څنګه لماسره ځې،که څوک مووويني نوبيا؟هغې وويل نورې خبرې پرېږده خوچې ځانته ولاړ نشې.

بېګاته زه په څه بهانه له کوره ووتم،او دخوړ په لور روان شوم،په مادملينا خبره هسې باک وګڼله چې ويل يې زه هم درسره ځم،سپوږمۍ به هم دلس يوولسو شپووه،په خوړ کې غلی غلی روان وم چې ددام ځای ته ورسېدم،نومې عجلتاً ددام په ټولو پيل وکړ،نيمايي دام مې ټول کړی و، چې ترڅنګ مې دتيږې دلګېدو غږواورېد ،ځای پرځای ودرېدم سکوت مې اختيارکړ،لږه شېبه وروسته مې بياخپل کارته ادامه ورکړه،ماويل کېدای شي دا به زما وهم وي،بله تيږه هم راواره شوه،متصله ورپسې بله هم ولګېده خو زه پرې نه لګېدم،نومې زړه وښويده،منډې ته مې ځان جوړ کړ،چې اواز راباندې وشو.

منډه نکړې چې ښځه به دې خوږه شي، دا ملیناوه، او په ناست او ازله خندانه شنه وه، په غوسه شومه ورته په لړه شېبه کې مې ټول بدن په ښولولوند شو.
ورته مې وویل ته خو په رښتیا هم چې لېونۍ یې که په دې وخت کې مور خوک وګوري نو څه به وایي؟
څه به وایي خو وایي به کنه چې دام یې پټوه او خندا شنه کړه.
سترګې مې ورباندې برګې کړې ،ژړلاړه شه کورته ،کنه زه درنه خفه کېږم.
ویې ویل نن زه کورته نه ځم،نن غواړم چې دا سپوږمۍ زما او ستا دخبرو شاهده پاتې شي،نن به راسره ښې ډېرې خبرې کوې او اخري فیصله به دې راته اوروې،زه درته نن هېڅ هم نه وایم غواړم ټولې له تانه واورم،ولې چې مادرته خپله پرېکړه ویلې ده،او زه باور لرم چې به زه دالوبه ګټم.
دهغې فیصله داوه چې که چېرې مور واده ونکړ نو هغه ځان وژني،خو ما دا هم نه شول زغملی،ترډېره دلته دلویولویو تیږو په منځ کې لکه دلېونیو پشان ناست وو ،او په خپ او ازمو خبرې کولې،اخر مې په ډېرعزرله دې ځایه پاخوله او کورته مې ولېږله زه هم دخپل کور په لور روان شوم ،کله چې خپل بستر ته ورسېدم او پرېوتم نوله ډېرو سوچونو وروسته خوب له ځانسره په یونا معلوم سفر روان کړم،نه پوهېدم په کوموځایونویې وګرځولم،اخر دا چې په یوه ځای کې یې په لویه شخړه واړولم،شخړه هم دهغه دام له خاوندسره منځته

راغله چې مايې دام پټ کړی و ،هغه له ماڅخه خپل دام غوښته او ماخپل جرم نه مانه اخر ترې په تېښته شوم،داسې يې سترې کړم،چې نور له منډې پرېوتم،پښومې کار نه کاوه،يو وخت دهغه سړي لاس زما گرېوان ته دارسېدو په حال کې وه چې دتمانچې فيرمې واورېده،له دې سره دهغه سړي دټنډې سرې وينې زما په مخ راوالوتې،او پرېوته،شاته مې وکتل گورم ملينا تمانچه له لاس داسې ولاړه ده کله بل فير چې هم کوي،يوټوپ مې وکړ چې نژدې وه له کټه پرېوځم، راويښ شوم دلمرو ړانگې،دکړکۍ له لياري دکوټې په منځ کې لوېدلې وې،گورم چې مور مې او ملينا دواړه کوټې ته راننوتې،ويل يې ته لاتر اوسه ويده وې؟

نه نه دپروخته پاڅېدلی وم، ملينا دمسخرې په ډول وويل څنگه دی اوس خوبه دې پښه دردنکوي؟

ماوويل نه اوس ښه ده.

مورمې هغې ته وويل لورې !ته کېنه او زه چای تيارووم،او ډېره ژر راځم،هغې ورته وويل مورجانې که څه هم کارمې ډېرزيات دی خونن به ستاپه لاسونو پوخ شوی چای حتماً څښم.

مور مې له کوټې ووته، اودې په ماپورې خندل پيل کړل،خوما ورته وويل ملينا ته لماسره په رښتيا مينه کوې؟

زه په رښتيا له تا سره مينه کوم.

څه مينه !ای لېونيه مينه خويوا ځې مالداره خلک کولی شي زما اوستايې له ميني سره څه ،ماورته ويل زه له تا سره واده ته تيارېم،په

دې وخت کې مې مورپتنوس په لاس کوتې ته راننوته زما خبره يې لکه چې نيمه اورېدلې وه،زهيره بيا څه ته تيار يې؟
رنګ مې پک وتښتېده،خبرې رانه هېرې شوې، ښه وچې ملينا په ماباندې مخکې شوه او ويې ويل:مورجانې دچايو خوراک ته نور نو څه دی نور څه کولی شې درې واړو يوه لويه خندا وکړه او دچايو په ښنلو موپيل وکړ.

نیمګړې مینه

فاروق به شپه او ورځ د هغې په فکر او ژورو خیالونو کې ډوب و داسې لکه دیو چا څخه چې ډېر قیمتي شی ورک شوی وي، صحربه چې را پاڅېده ستړګې به یې داسې سرې وې لکه ټوله شپه چې یې په نشه کې تېره کړې وي.په پوهنتون کې به له نورو ملګرو لېرې او بېل ګرځېده له هېچا سره به یې خبرې نکولې ملګري یې هم ډېر پرېشانه وو ،له ده څخه به یې چې هر څومره دده د پرېشانۍ د علت پوښتنه وکړه ده به ورته حل نه وایه او ټول غمونه به یې په خپل زړه تېرول.

سپوږمۍ هم د خپل نوم په څېر ډېره ښایسته ،نازکه او له صمیمیت څخه ډکه نجلۍ وه.

سپوږمۍ او فاروق دواړه په یوه کلي کې اوسېدل ،له لومړي ټولګي څخه تر لسم ټولګي پورې د ټولګي اول نمره او دوهم نمره وو ،دوی به د درسونه ډېر په مینه سره ویل او ډېره مینه یې یو له بل سره کوله،فاروق به چې کله ټولګي ته داخل شو نو لومړی به یې د هغې څوکۍ ته کتل ،که سپوږمۍ به په ټولګي کې نه وه نو داسې فکر به یې کاوه چې هېڅوک هم نشته او کله به چې سپوږمۍ وه نو یوبل ته به یې په بندو شونډو یوه دمینې موسکا وکړه،ددواړو مینه یو دبل په زړه کې داسې ننوتې وه لکه دانسان په رګونو کې وینه،دواړو به

د اختر او رخصتیو په ورځو کې یو بل ته ډېرې ښکلې تحفې ډالۍ کولې.
فاروق او سپوږمۍ ژمنه کړې وه چې کله له دولسم ټولګي څخه فارغ شول دواړه به سره واده کوي او هم به دواړه په یوه پوهنتون کې لوړې زده کړې کوي او یوه پوهنځۍ به انتخابوي، خو کله چې له لسم ټولګي نه فارغ شول د سپوږمۍ پلار هغه له ښوونځي نه ایساره کړه، ځکه چې اوس سپوږمۍ هم پېغله او هم ډېره ښکلې وه، له ښوونځي څخه د سپوږمۍ په ایسارولو فاروق ډېر خفه او نا ارامه شو او د هغې پلار ته یې ډېره سپارښتنه وکړه چې ښوونځي ته یې پرېږدي خو هغه ورته وویل چې نور نو ماته پښتو دا اجازه نه راکوي چې پر سپوږمۍ تعلیم وکړم، سپوږمۍ هم ډېره خفه او غمګینه شوه، خو بیا هم فاروق به ورته تسلي ورکوله چې زه به ستا ارمانونه پوره کووم، فاروق له همدې لېسې څخه تر فراغت وروسته پوهنتون ته بریالی شو خو اوس د هغه هم پخوانی مزه نه وه، دی به کله کله د سپوږمۍ خوا ته په پټه ورته، په وروستۍ کتنه کې یې بالاخره پرېکړه وکړه چې د فاروق کورنۍ به د سپوږمۍ د غوښتلو لپاره هغوی کره ورځي، د فاروق مور او پلار د سپوږمۍ دوی کور ته د هغې د غوښتنې لپاره ورغلل د فاروق پلار د هغې پلار ته وویل چې موږ راغلي یو چې د سپوږمۍ مخ زموږ کور روښانه کړي.
د سپوږمۍ پلار یې بې له ځنډه خبره ور غوڅ کړه ((بس شاه محمده بس ! نه غواړم چې د سپوږمۍ د کوژدې په اړه څه واورم زه غواړم چې

سپوږۍ مدو ته ورکړم او زما ورور هم همدا اسې غواړي نو زه نشم کولای چې هه خفه کړم ځکه چې هغه ماته یوورا مخکې هم له غوږه تېره کړېده))

دفاروق پلار او مور د سپوږمۍ د پلار په داسې پرېکنده ځواب ډېر خفه شول،دهغوی لخوا په دې منفي ځواب فاروق لاډېر خفه شو ، آن ساډوبې پرې راغله.

شاه محمد چې د خپل ځوی حالت ولیده نومجبور شو چې بیا هم ځوځله ورشي مګر ددوی هلوځلو کوم ځای ونه نیوه ،سپوږمۍ هم ډېره خفه وه ،پلارته به یې تل ویل چې زه ستاله وراره هغه چرسي ،لیوني اولوفرسره واده نشم کولای هغه زما نه دی خوښ،مګر دهغې پلار دواړه پښې یوې موزه کې ننوېستې وې،او ویل یې که مدو اوس لیونی دی خدای په یې ښه کړي.

مدو داسې یو بې سواده لوفر اونشه یي هلک و چې په شپو شپو به په پردیو حجروکې اسېده،اونشې به یې کولې اوکله به په مرادرو ډېراړنونو کې پروت وو.

له همدې امله سپوږمۍ هم ترې نفرت کاوه اوویل به یې چې زه یوه تعلیم یافته نجلۍ یم اوهغه یو بې سواده نشه یي،اوچتل هلک دی ،زه نه غواړم چې خپل خوږ ژوند له یوه نشه یي سره تریخ کړم.

په دې خبروکې تقریباً یو کال تېر شو د سپوږمۍ تره د مدو یو څه دوا وکړه هغه لږ ښه شو بلاخره د سپوږمۍ او مدو د کوژدې ډزې واوربدل شوې،دواړه کورنۍ خوشحاله دي خو سپوږمۍ ډېره

پرېشانه په څو ورځوکې يې سر تر شفاخانو ،زيارتونو او ملايانو ورسېد مګر هېڅ فايده يې ونکړه.
فاروق په پوهنتون کې وو او خبرنه وه چې ددمينه اوس دبل چاشوې ، تل به يې دفکرونو اوسوچونوبېړۍ له سمندر څخه دوتلو لار نه شوه موندلای، بله ورځ سپوږمۍ مدوته واده شوه،خو هغه له واده نه وروسته بيا په نشو اخته شو ،او کور يې دوباره پر ېښود ، سپوږمۍ په دخپل مخ رڼاته توري شپې سباکولې اولکه شمع به ويلېده.
فاروق په پوهنتون کې دخيال په وزرو الوتی و ،ډول ډول سوچونه يې کول چې يو چا ورته ليک ورکړ،دسپوږمۍ دنوم په ليدو وترهېد ،ليک يې په لړزاندو لاسونو پرانيست ،لايې پوره لوستی نه وو ،چې يوه چيغه يې له خولې نه ووته،هغه اوس د سپوږمۍ لخوا په ليکلې ليک له مدو سره دهغې پرواده خبر شو نور يې ونه شوه زغملی ، لېونی شو ،اخوادېخوايې منډې پيل کړې، د ليليې دوهم پوړ ته وخوت اوځان يې لاندې و غورځاوه، هلکانو ورمنډه کړه اوتر څو يې چې روغتون ته رساوه نو روح يې دمينې رښتونې څښتن ته سپارلی وه.
هلکانودفاروق مړی کلي ته ورساوه لاپه لاره وو ،چې کوڅې ته نږدې يوه بله جنازه هم راورانه دوی،له يو چا يې وپوښتل هغوی ځواب روکړ چې مدو مړ دی دوی ورته وويل چې ولې هغوی ځواب ورکړ چې نشه يې کړې وه او په يوه ويالـه کې پروت وو ،دشپې پرې اوبه راغلې وې او وژلی يې دی.

مرګ ته په تمه

درنو لوستونکیو دادهغي بې وزلي ،ناچارۍ او درسمونو په ګرداب کې د راګېرې افغانۍ مېرمنې د خولې خبره ده چې له سهاره تر ماښامه لکه د هېواد د نورو ډېرو ،خویندو ،میندو پشان یې سترګې د ځمکې او لاسونه یې د خلکو په لور غزولي نیولي وي او له خلکو څخه د خپلې کورنۍ لپاره خیرات غواړي.
مېرمن مې ځکه ورته وویلې چې ،واده یې شوی دی، خو په ډېر افسوس باید ووایم،چې اوس په خپله هم خاوند ،هم مېرمن،او خوانبې اوخسرده.
کله چې به د ښار په طرف ولاړم نو دابه مې حتماً لیدله چې دافغانستان بانک او سرینا هوټل تر منځ د غزېدلودوه سړکونو په یوه څنډه کې به یوه شلېدلې ټوټه مخې ته غوړولې وه، او خپله به په خاوروکې ناسته وه.
څوځله مې ولیده ،خو دې به له چاڅخه په خوله څه نه غوښتل بس یوازې د لاس په غزېدو به یې بسنه کوله،څوځله مې له ځان سره وویل چې راځه پوښتنه ترې وکړه، چې ولې په دومره ځوانۍ کې په دې ناوړه عمل(سوال)کولو مجبوره شوې ده.
خوهېڅ جرئت مې نه شو کولای،ویل مې هسې نه چې بد ګمان وکړي ،نه شي چې زه ورته کوم فکر کوم هسې ونه خېژي ،او زما له خبرو

غلط مطلب واخلي، بیا به هغه هم بل شرم وي، خو زړه مې بل څه ویل.
ډېره موده وروسته یوه ورځ له لغمان څخه کابل ته راغلم، د اوړي موسم وو، نژدې لس بجې وې چې دې ځای ته را ورسېدم، ګورم چې دې په همدې وخت کې ځانته ځای برابروه او کناستله، په داسې حال کې چې ګرد او دوړو فضا نیولې وه، او یو خړ حجاب یې په ونو، دېوالونو او ځمکه غوړولی وه، بې له کوم سوچ نه مې پرې اواز وکړ!
خورجانې! که بده نه درته معلومېږي نو یوه پوښتنه درنه کوم؟
نجلۍ چې په یوه تور حجاب کې یې ټول ځان نغاړلی و، زما په لور راوکتل، چې مخ یې هم نه ښکاریده، د لږ شیبې لپاره چپ شوه بیا یې وویل:
څه وایې؟
د څه وایې په ویلو سره هرڅه رانه هېر شول، حیران شوم چې اوس څه ورته ووایم، کله مې ویل چې راځه ورته ووایم چې نه هېڅ هم نه، بیا مې وویل چې اوس خو به حتماً بل څه فکر وکړي، زړه مې د زمرې کړ، ورته مې وویل: زه چې کله په دې لاره تېرېږم تا وینم چې په همدې ځای کې ناسته یې، خو یو څه چې زه ډېره اند ېښنه ورته لرم، هغه دا ده چې یو خوته راته ځوانه ښکارې، که څه هم ما ستا مخ نه دی لیدلی، خو ستا له لاس څخه داسې بریښي چې عمر دې ډېر زیات نه دی.

ددې لپاره چې په قهر نه شي ، ورته مې وویل زه یو ژورنالېست یم، کېدای شي د ځان او سوال کولو ته د اړکېدو لامل دې راته ووایي؟
نجلۍ په ناست اواز وویل زه ولاړ شه او خپله مخه دې کوه.
پوه شوم چې نه غواړي خبرې راسره وکړي، نو مې له ژورنالېستکي هنر څخه کار واخست، هغه وخت چې به مونږ ته استاد درس وایه،نو ویل به یې چې: (کله هم له چا سره غواړئ مصاحبه وکړئ نو کېدای شي له داسې اشخاصو سره هم مخ شی ،چې هغه د مصاحبې لپاره وخت درنکړي او یا هم ستا سو سوالو ته له ځواب ورکولو څخه ډډه وکړي نو په دې صورت کې به له داسې تاکتیکو نو څخه کا راخلی او داسې خبرې به کوئ ترڅو هغه له تاسو سره انټرویو یا مصاحبې لپاره حاضر شي).
نو مې ورته وویل: ګوره زه نور کوم مقصد نلرم ، یوازې غواړم ستا په حال پوه شم، او له تا سره څه خبرې وکړم، ستا د ژوند په اړه او ستا د اخبرې بیا زه په اخبار مجله کې هم خپروم ،نو کېدای شي داسې څوک پیدا شي چې ،له تا سره مرسته وکړي او له دې بد حال څخه به وژغورل شې، دا اخبار او مجلې بیا د دولت ډېر لوړ پوړي چارواکي او نور خلک تر لاسه کولی شي، نو کېدای شي څوک خدای پاک مهربانه کړي.
نه پوهېږم څنګه یې خبرو ته غاړه کېښوده،راته یې وویل: دا ډېره لویه کیسه ده خو زه له تانه دا پوښتم چې زه دلته دا څو میاشتې

وشوي ، چې راځم تراوسه هېڅا هم له مانه داسې پوښتنه نده کړې نو تاته څنګه داسې احساس پیدا شو ؟
ماورته وویل: خیرداده‌رڅا خپل کار دی،ماډېرپخوا غوښتل چې له تاسره خبرې وکړم ،خوهېڅ مې ښه نه ګڼله،هغې راته وویل دا لوی سړک دی،نوکېدای شي داتلونکي او راتلونکي لارویان پرموږ شک وکړي ،ولې چې په دې کې هر راز خلک وي،نوزه نشم کولای چې په داسې حال کې درسره خبرې وکړم.
ما ورته وویل کومه د تشویش خبره نده ،زه یو خبرنګار یم که ته اعتراض نه لرې زه به ستا خبرې په ټایپ کې واخلم،او ستاغږ به له ځان سره ثبت کړم،اصلاً خوزما تلوسه دې ته وه چې هر څنګه وي باید ددې په حال خبر شم،نو په دې صورت کې به هېڅوک هم کوم شک ونکړي،راسره یې ومنله،ماهم ژر له اوږې نه بایک را کوز کړ او ټایپ مې ترې را واخست ،ددې خولې ته مې نژدې کړ،ښه نو اوس راته ټوله کیسه وکړه.
له خبرویې داسې معلومېده چې ښه تعلیم یافته انجلۍ دې، ولې چې هره خبره یې ښه په تول تللې او دقت سره کوله ،هغې وویل: نو مې ورمه ده،کور مې په ښېنحصار کې دی ،زه مې پلار په ډېر کوچنیوالي کې، د ماما ځوی ته ورکړې وم،هغه وخت چې زه لا د څلور کالو په عمرکې وم، زما ماما په فرانسه کې ژوند کاوه، کوم وخت د چکر لپاره افغانستان ته راغلی و ، نو پلار ته مې یې ویلي وو

چې وږمه د به د زاهد لپاره راکوي، زاهد زما د همدې ماما ځوی دی، چې هغه وخت هغه هم کوچنی و.
زما پلار هم بې له دې چې فکر پرې وکړي ،اوزما ننني ژوند په نظر کې وساتي، ورته ښه کړي وو.
هغې وویل چې ډېره اوږده یې نه درته وایم، څلورکاله وړاندې مې واده وشو، چې عمر مې شپاړلس کاله وو ،حال دا چې هلک زما سره په واده کولو نه وخوښ،خود خپل پلار په مخکې یې څه نه شول ویلای، له ما سره به یې په کور کې له پلار او مور نه پټ تل شخړې کولې،وهلم به یې،تل به یې راته ګواښونه کول چې طلاقوي مې،تر دې چې څو ځله یې زما د وژلو هڅه هم وکړه،یو نیم کال د مخه مې ماما (خسر)چې دزړه حمله پرې راغله مړشو، کله چې هغه مړ شو ،نو زما خاوند ماته په کور کې د ټولو په وړاندې وویل:چې نوره نو زه تا نه شم زغملای،اونه غواړم پاتې ژوند له تا سره تېر کړم ته خپل کار کوه او زه به خپل،مور یې هم ورسره ملګرې شوه، له څو میاشتو وروسته، یې زه په بار بار د پلار کورته وشړلمه، خو بېرته به راغللم، په کور کې به پلار هم راته ویل،چې ته له هغوی سره وخت نه تېروې، هغوی پر تا هېڅ نه دي ملامت،نوره زما کورته مه راځه په ځای د دې چې هغه زما پوښتنه کړې وای دا سې خبرې یې راته کولې.تېر کال دنوي کال لمړۍ ورځ وه چې خاوند مې راسره جنګ وکړ راته یې وویل چې نوره ته پوهه شه او دادې کورته خونه ځې خو دا دی زه درته کور پرېږدم او له کوره ووته،دري څلو ښتمه شپه یې وه ،چې

د شپې په دولس بجو د کور موبایل ته زنګ راغی، خوانښې مې ځواب ورکړ،زه هم را بیداره شوم،خوانښې په غوږونو یوڅه درنده وه، نو یې لوډ سپیکر ان کړ،پوهه شوم چې اواز د زاهد دی ،مورته یې وویل زه یم، زاهد زه اوس په ایران کې یم،ورته یې وویل چې اوس موبایل،ورمې ته ورکړه،هغې ماته لاس را اوږود کړټیلیفون یې راکړ،ما ورته سلام وکړ،هغه پرځای ددې چې زما د سلام ځواب راکړي وویل،نورې خبرې پرېږده غوږ شه چې زه څه درته وایم.نجلۍ بیا غلې شوه خوخبروته یې بېرته ادامه ورکړه هغه راته وویل چې ته له همدې شېبې نه پر ما طلاقه یې ،که ته وغواړې نو له هر چاسره واده کولی شي، زما له لاسه موبایل پرېوته ،دماما ښځې مې موبایل اوچت کړ یوه مکرجنه غوصه یې پر هغه وکړه او نور یې بند کړ،ټوله شپه مې په ژړا تېره کړه، سبا مې ستونی بند وو. بله ورځ مې په کور کې خوانښې راته وویل چې نور نو داسې وخت نه تېرېږي،ته باید د کور لپاره هرڅه برابر کړې،په لوږه خو هم نه شو کېناستی،اخر تر دې چې زه یې دې لعنتي کار (سوال کولو)ته اړ وېستم.هغې په داسې حال کې چې له سترګو یې اوښکې روانې وې او سلګیو یې خبرې قطع کولې وویل، کله چې زه له کوره راوځم نو داسې فکر کوم لکه د اغزیو په انبار چې خېژم، خوځه وکړم مجبوري مې ده،د بر تعلیم زه نلرم چې چې په کوم ځای کې ځانته نوکري وګورم، اوس خو چې په هرځای کې دوظیفې په خاطر ورشې نو لمړۍ پوښتنه یې داوي چې په انګلیسي او کمپیوټر پوهېږې؟خو زما نه کمپیوټر یاد دی او نه هم

انګليسي.کله کله خو وايم چې راځه ځان ووژنم خو بيا وايم چې دا دنيا خو مې هسې هم خرابه شوه، په دې کار سره به مې هغه دنيا هم خرابه شي او د دنيا او اخرت مختورنه به شم، خو دا سوال کوم چې خداى پاک پخپله مرګ را کړي، هغه په دې ځاى کې بيا سلګيو ونيوله، ښه شېبه يې وژړلې، اوښکې يې وچې کړې او زياته يې کړه ورو وره ! زه هره ورځ مرګ مرم باور وکړه کله چې سهار را وځم نو زه مړه کېږم خلک يو ځل مري خو زه بد نصيبه تل مرم.

ګټه به زما وي

په دفترکې يې ټول وېرولي وو، کوم شخص به چې د حاضرۍ له ټېم څخه لږ هم ناوخته راغی نو په حاضرۍ کې به يې خانه قيد او کسر معاش به و ،ددې تر څنګ به يې په مامورينو بې ځايه پټکې اوغوصې هم کولې ،نوله همدې امله به هر مامور هڅه کوله چې له خپل وخت څخه هم يو څو دقيقې دمخه راشي ،په همدې نږدې ورځوکې زه هم ديو ملګري په واسطه په همدې دفترکې د مامور په صفت مقررشوم ،په دفترکې به ټولو ملګرو ددې له لاسه شکايت کاوه، ويل به يې چې ډېره بداخلاقه ده او هېڅ دچا مراعت نه کوي؛دا په دفترکې داداري رئيس ورېره وه ،او سني رئيسان خو په مياشتو مياشتو وظيفې ته نه ورځي ،زموږ د دفتر سرنوشت هم په همدې ډول و ،رئيس صاحب به ډېر وخت نه و ،ماخولاتردې دمه ليدلی هم نه و، کارونه به يې همدې نجلۍ پر مخ بېول که څه هم چې دا زموږ پشان يوه ماموره وه ،يوه ورځ په ښارکې ډېر زيات ترافيکي ازدهامات وو ،لارې بندې وې يو څو دقيقې وروسته ورسېدم ،له سلام او ستړي مشي وروسته مې جېب ته د قلم لپاره لاس کړ چې په

حاضرۍ کې لا سلیک و کړم ګورم چې یوه خانه مې په سره قلم قید شوې یو خومې په لاره کې زړه شین شوی و او بل مې دلته فکر ډېر خراب شو په چورت کې ولاړوم؛ چې دې خپلې تورې چشمې(عینکې) له سترګو پورته او دلنډ پېچک پر سرېې بندې کړې ،په خوله کې له ژاولو ځخه یې دوه پرلپسې ټکان وو ېستل او مخ یې واړوه ،زه هم بې له څه ویلو په خپل ځای کې له یوه سوړ اسوېلي سره کښېناستم.

ښوورځې په منځ کې تېرې شوې بله ورځې چې دفترته راغلم ګورم چې دا پخپله هم په خپل سیټ نه وه ،له ملګرومې وپوښتل چې چېرته ده هغوی وویل تر اوسه خونده راغلې ساعت ته مې وکتل د ساعت د ساعتګر عقربه په اتو او ددقیقو عقربه په دولسو ولاړه وه یعنې پوره اته بجې وې پاڅېدم او ددې دواړه خانې مې قید کړې ،ټولو ملګرو ویل ښه دې ونکړل ،اوس به څه حال کوي ،شل تېرې وې له اتونه چې بې له ټک ټک او سلام څخه لکه مچۍ شعبې ته راننوته ،له هرڅه نه مخکې یې په شعبه کې په مامورینو یو ځغلنده نظر تېرکړ او بیا خپلې څوکۍ ته ورغله له کښېناستو سره سم یې په خانه سامان یو طوفاني غږ وکړ ((صابر !)) صابرله او ازسره سم د شنو چایو یوه پیاله له دوه چاکلیټو سره په یوه قاب کې ورته په میز کېښودل (اینه قربان) اوروان شو ،دې دغاړې د توربیک ځنځیر کش کړ جګرې لب سرین یې په نریو شونډو تېر را تېر کړ، سپرۍ یې هم استعمال کړه ،د چایو په کپ یې سرې شونډې ورښکته کړې او

یو کـوچنی غـرپ یـې ځنـې وکړ، حاضـري یـې ځانتـه راکـش کـړه ،دربموټ تکمـه یې کېکارله دامروز ټلوېزیون چینـل یې ونیوه په تلویزیون کې دا هندي سندره چالانه وه ((چاهاهی توجکو جاونګا هردم))ددې اورې هم ورسره په خوځښت راغلې ، بیایې د مېز پر سر ابنی شین قلم راپورته کړ حاضري یې پرانیسته د معمول سره سم یې قلم پر خانه ورټیټ کړ خو ناڅهانه یې ټکان وخوړ او په خپل ځای لکه دکیچه مار ودرېده ((این کدام آمر نو سرمامقررشده که حاضری من راقید کـرده است))ټول مامورین لکه خزان وهلې پاڼې رپېدل او هېڅ ځواب یې نه وایه بیایې سترګې راوو بستې ((فکرمیکنم همه ی تان کر هستیند)) پـه خپل ځای ودرېدم. داکارماکړی ((بری تـواین صلاحیت راکی داده؟))
ماوویل قانون !او قانو له هغه څه نه عبارت ده چې په امر،معدون ،رئیس ،ملازم ،قوماندان او عسکر ټولویوشان تطبیقېږي او ما داکار هم قانوني کړی دی اوبیاخوته هم زما په شان یوه ماموره یې ته دکوم صلاحیت له مخې مورېدناوخته ،یانه راتګ په صورت کې غیرحاضروې؟له خپل ځایه راروانه نه شوه او مخې ته مې ودرېده ((من را خـوب بشـناس نـام مـن رویـا اسـت ومشـهور بـه غـوره))څه !غوره ! !؟ دغوري په اورېدو مې ذهن اته کال مخکې ولاړلکه یو څه چې راپه زړه شي ،له دې سره یې ګوته رانېغه (بلې غوره !) دګوتې لـه نیولو سـره یـې لـه مړونـد سره پـه هغـه داغ چې اتـه کالـه مخکې یې له ماسره د پنځوس زره جُنبشیو پیسو شرط په اینبـو دلو

سره خپل لاس سوزولی وه زما نظر شو ،له ډېر کوښښ سره سره مې ځان قابو نشو کړای لاس مې وروړاندې کړ لستوڼی مې ورپورته کړ.
(این چی بی نزاکتی است)اوروانه شوه زه هم په خپل ځای کېناستم او په یو ژور فکر کې شوم ،دوی یو وخت زموږ همسایه ګان وو ،له چارېکارو څخه راغلي وو ،پلار یې په ننګرهار کې یو نظامي صاحب منصب وه ،خو خدای بخښلی څه موده وروسته شهید شو ،او دوی یې تره کابل ته راوستل ،ددې مور به زموږ کورته ډېروډېر پخولو لپاره راتلله دا به هم تله راتلله اولوبې به مو کولې نژدې پنځه کاله مو همسایه توب وکړ ما به هر وخت مورته ویل چې چې داجنیۍ به راته غواړې داچې ډېره شوخه وه نو په کورکې به یې (غوره)بلله ،خو مور به مې راته ویلې زویه داخلک ډېر خانان دي ځمکه ،جایداد ،موټرونه او سرایونه لري موږ خو حتی یوه غوا هم نلرو چې شیدې اومستې یې وخورو ،دې هم له ماسره ډېره مینه کوله موږ به چې کله لوبې کولې ما به ویل (ګټه به زماوي)دې به ویل (برد از من خواهد بود)د پنجشنبې ورځ وه دفتر دولس بجې رخصت شو ، کله چې مامورین وخوځېدل نو ما هڅه کوله چې له ټولو نه وروسته ولاړ شم ،همداسې وشو چې ټول ملګري ووتل نو زه هم روان شوم او چې خواته یې ورسېدم نو ورنږدې شوم ورته ومې ویل: (ګټه به زماوي) لکه په څنګ کې یې چې بم انفجار وکړي یو خبزیې وکړ ودرېده برندې برندې یې راوکتلې له دې سره مې خپل لستوڼی پورته کړ او هغه داغ چې اته کاله پخوا همدې په خپل لاس دلرګي

پرانګارليکلي وو ،چې (محبت ګناه نيست) ور وښود ښه و چې په دې وخت کې شعبه کې څوک نه وه بې اختياره يې راباندې راودانګل غوښتل يې چې غېږ رانه را تاوه کړي خوږ پرژر بېرته شوه سجادتو !!؟ اوغلې ودرېده ماوويل هوزه (نى من قبول كرده نميتوانم)له دې سره يې له سترګو څخه دمرغلرودانو په شان اوښکې روانې شوې (اينه تو بردى و من باختم) خدايه شکر که دوستم بعدازديرديدم له لاسه يې ونيولم اود کورپه لوريې روان کړم.

ډېر کشمکش مې ورسره وکړ خوويې نه منله او له ځانسره يې بوتللم، کورته چې ورسېدو ددروازې زنګ يې وواهه دروازه خلاصه شوه ،دننوتلو هيله يې وکړه زه هم داخل شوم ،دننه په کوټه کې يې کېنولم مورته يې غږ کړ (مادرجان) يوه بوډۍ کوټې ته راننوته ښه ورته ځيرشوم خو اوس هغه پخوانۍ پشمينه نه وه مخ يې ګونځې کړې وې په غوږو کڼه شوې وه دکاکا صالح هجران دا هم دمرګ ترکومې رسولې وه ،ځای ته مې رانه وسته ،غوره يې غوږ ته ورنږدې شوه مادرجان (سجاد است امو که درلغمان همسايه ى مابود)چې سجادبچيم تو !!؟ له دې سره يې زړه ته رانږدې کړم دموراود کورنۍ دتولو غړيو احوال يې را څخه وپوښت کښېناستو ،غوره ولاړه دغرمنۍ يې تياره کړه لاسونه مو پرې مينځل په دسترخوان سره راګرد شو ،په دې وخت کې يوه ښکلې انجلۍ چې نژدې ددرې کلونو په عمربه وه ترخوامې کښېناسته ،غورې ته مې مخ ورواړوه دا ښکلې کوچنۍ خوماونه پېژنده ،غوره غلې شوه اوپرتنده يې خوله راغله

غوښتل يې يوځه ووايي خو موريې مخکې شوه سجاد بچيم نواسهٔ
من راديدی ،څه لمسی ! !؟ مرۍ مې په ستوني کې بنده شوه ومې
ټوخل خو ژرغوري دابوګيلاس راته ونيو ،غړپ مې ترې وکړ ګيلاس
مې په دسترخوان کېښود ،غوري ته مې وکتل خوهغې نه راکتل او
ټکری يې سترګوته نيولی وه چې په دې وخت کې کوچنۍ ماشومې
چيغه کړه پدرجان پدرجان ! !يوځوان چې ببرو ښتان يې درلودل
اودچرسوډک سګرټ يې دګوتوپه منځ کې نيولی وه خوني ته
رانږوته ترسلام اوروغبړ وروسته له مورې سره په دسترخوان يوځای
شو ،دغوري مور زه ورته ورو پېژندم ،ماته يې مخ راواړوه شهاب
دامادم وپدرسونياجان له دېنه وروسته غوري وويل شهاب
پسرکاکايم وشوهرمن ،زماچې په تندي دښولوسېلابونه روان
وو ،اوپه زړه مې داسې وه لکه په داش کې چې وي يوتريخ درد مې
وکړ ،هغه درد چې داظهار لپاهر يې زه ټکي نلرم،ومې ،ويل ډېر
ښه،ددسترخوان ترټولومې صبروکړ داسې ولکه په اورکې چې
ناست يم کله چې لاسونه ومينځل شوو ،دسترخوان ټول شوه ومې
ويل
اوس که ستاسو اجازه وي زه به ولاړشم ،غوره زماپه طبيعت پوه
شوه تردروازې راسره راغله له لاسه يې ونيوم راته ويې وويل چې
داددې مجبوريت وه که له شهاب سره يې واده نه وی کړی نو تره به
يې دوی له کوره وېستي وواوداچې مابله لارنه لرله نوله شهاب سره
مې واده ته غاړه کېښوده.

ما ونشو کړای هغه وژغورم

روزي ګل هم زموږ د هېوادیو له هغو ځوانانو څخه دی، چې د دوه ویشت کلن ژوند ، هر پړاو یې په غم او خفګانونو کې تېر شوی دی، تل یې سترګو داوښکو په ډنډونو کې لمبلي دي، خو سره له دومره لوړو ،ژورو بیا هم ټول هغه صفتونه په کې وو ، چې له یوه ځوان سره ښایي او ښه پرې ښکاري، یو چې زما ډېر خوښ دی هغه دادی، چې پنځه وخته لمونځ یې په جماعت سره وو ، په کلي کور کې له ټولو خلکو سره دده د ښه سلوک او نېک کردار صفتونه په هر ځای کې کېدل.

ښکلې دنګه ځواني، سپین رنګ، سوچه ږیره؛ خو ما هېڅکله هم دده پر تن نوې جامې ونه لیدې او نه مې هم کله دده پر شونډو مسکا ولیده، تل داسې ښکاریده لکه په یوه لویه ستونزه کې چې راښکیل وي؛ ما پخوا نه پېژاندده ، څو میاشتې کېدلې، چې موږ ددوی کلي ته راکډه شوي وو ، کله مې هم دی د نورو ورځو مخالف په سترګو نه شو ، کله چې به زه دماخوستن جمعې ته ولاړم نو دی به مې لیده ،

یوه ورځ مې وغوښتل چې ویې پوښتم، اوس ورسره لږ بلد شوی هم وم.

بیا مې ویل څه یې کووم هسې نه بده یې وګڼي.
بله ورځ تصادفي د جمعې ورځ وه؛د سهار نهه، لس بجې وې چې زموږ د کور شاته ، پټیو ته ورتاو شوم ګورم چې یو کس په یوه پوله د پښو په سر ناست دی او سر یې د څنګنو په منځ کې ورټیټ کړی دی،خدای شته ومې نه پېژانده؛خو ورسته مې چې غاړه تازه کړه ، ده هم سر راپورته کړ ګورم چې روزي ګل دی.
له هماغه ځایه مې ورته سلام وکړ، و رته مې ویل اشنا څرنګه یې؟
وعلیکم سلام،شکر دی ښه یم.
ټوکه مې ورسره وکړه خوندونه خو ټول تا واخستل، د شنو غنمو په منځ کې ناست یې او خدای خبر،د کومې نجلۍ په یادونو کې د خیال پر وزرو الوت کوې.
هلک په داسې حال کې، چې زه هم ورته راورسېدم زما په طرف راوکتل،په یوه شېبه کې یې رنګ سور شو سترغلي یې وپړسېدل له دواړو سترګو څخه یې دوه کولولي ښکې په رنګړې رېره کې راورغړېدې او خلاص، ګرېوان ته یې کوزې شوې.
خوله یې ببرته کړه،هو ! د نجلۍ په یادونو کې خو وخت تېروم ،خو ته څه پوهېږې !؟
بیا یې شونډې مرۍ مرۍ شوې، سترګې یې سره وزبېښلې د دواړو لاسونو په لستوڼو کې یې اوښکې وچې کړې ، سرې سترګې یې زما په سترګو کې وګنډلې.

اوس نو زاما تلوسه اوتنده لکه د سحرا دیوه مزل وهلي ،سترې او ستومانه تږي پشان چې سمندر هم دیوجام اوبوپه اندازه ورته ښکاري او دخپلې تندې دماتېدو لپاره يې کمې بولي، ورو ، ورو زیاتېده.

په زړه کې مې د ډېرې تودې اونوې پوښتنې را وټوکېدې،دده چټې ځوانۍ او ناهیلۍ ته حیران شوم، نورنو د حوصلې په بوخڅۍ کې هېڅ راسره پاتې نه شول.

ترخنګ يې کېناستم ،په اوږه مې لاس ورته واچاوه،ومې ویل:

اشناڅه درپېښه ده چې داسې ناهیلی يې ايا مئین خوبه نه يې؟

اوکه داسې ده چې ته مئین يې خو پلار اومور دې نه دي راضي؟

نه داسې نه ده، زه او مینتوب؟!

ښه نو بیا څه چل شوی دی، ولې داسې غم او اندېښنو اخستی يې ،زه چې تل تاګورم نو ماته په زړه کې د ډېرې خبرې راګرځي ته خو ځوان يې،هرڅه دې په وس اوتوان پوره دي،نوبیاولې ؟

اهـ ! !داسې یوسوړ اسویلی يې وکېښ چې لـه ورایـه پکې دغمونوکاروانونه ښکارېدل، هماغه ستا لومړۍ خبره ده چې د یوې نجلۍ په یادونو کې وخت تېروم،خو هغه جینۍ چې لمايې دژوند خوښي،دارام خوب،خواږه او خوندونه وړي دي، زما معشوقه نه، بلکې زما یواځینۍ ایک یوه خور وه.

څه ! !؟ایا هغه چا......مطلب مې دی چا اختطاف کړه؟

نه!

نو څه شوه چې ورپسې داسې پرېشان یې، کیسه راته وکړه که زه د دې مشکل په حل کولو کې مرسته کولی شم نو چمتو یم.
هلک وویل اوس او به له ورخه تېرې دي، هغه وخت چې د مرستې و ،نو هېچا راسره ونکړه.
پنځه میاشتې وړاندې ما په ښار کې په یوه کور کې د صفا کار په توګه کار کاوه، کله چې مازیګر کور ته راغلم، نو خور مې د ناروغۍ په بستر پرته وه، سبا مې روغتون ته یوړه له ټستونو وروسته معلومه شوه چې خور مې د پښتورګي په ناروغۍ اخته ده، په روغتون کې مو بستر کړه، یوه ورځ وروسته ډاکترانو راته وویل چې خور مې باید عملیات شي. ما ورته وویل خو عملیات یې کړئ نو ګورئ ورته څله؟ ډاکتر وویل دا عملیات دومره اسان نه دي، ما ورته وویل ولې هغه څنګه زه پونه شوم ؟ تاسو راته امر وکړئ چې زه هماغه شان وکړم ، ډاکتر اول..... بیا ترې د خبرو ځای سلګیو ونیوه ،بیا یې زیاته کړه زما خبرنو جامو او شلېدلو څپلکو ته وکتل او بیا یې را ته وویل چې پدې باندې ډېر مصرف کېږي،ما ورته وویل څومره مصرف پرې کېږي؟
ډاکتر غلی شو، خو زه بیا پرې ور د مخه شوم وواېه څو روپۍ پرې مصرف کېږي؟
هغه وویل:څلوېښت زره افغانۍ!!
څ ،څلوېښت زره افغانۍ !؟
هو همدومره

ډاکټر دا هم وویل: که په درې ورځو کې یې عملیات وشو بچ کېږي کنه ژوند یې په خطر کې دی، زما سر راباندې وګرځېده په سترګو مې تیاره راغله د پوال ته کېناستم

او خدایه اوس به څه کوم ،ژر مې فکر پرځای کړ ومې ویل چې له دې نه هېڅ نه جوړېږي باید یو څه وکړم ، چې د خور ژوند مې وژغورم، بیا مې وویل نو اخر دا څلوېښت زره افغانۍ به ما ته څوک را کړي، خیر خدای مهربانه دی ،و لاړ به شم او له نبک نه به مې یې وغواړم بیا به یې په تنخوا کې ورکوم.

ژر له روغتون نه ووتم ټکسي مې ونیوه ،ولاړم په هغه کور کې مې چې کار کاوه ورغلم او خپل نبک ته مې خپله ستونزه چې پکې راګېروم بیان کړه ،او بیا مې ترې د مرستې غوښتنه وکړه، چې پیسې را کړه بیا به یې درته په تنخوا کې مجرا کوم.

هغه د مسخرو پشان راباندې وخاندل ،په ډیکه یې ووهلم ،ویې ویل یو اځې ته دومره هوښیار یې او که بل وروور هم لري؟ستا ټول درې زره افغانۍ معاش دی او ته له مانه په یوه ځل څلوېښت زره افغانۍ غواړې، ته اول هغه شپږ زره افغانۍ راکړه چې تېره میاشت دې د پلار د ناروغۍ په بهانه رانه اخستې وې.

ما ورته ویل هیله کوم له ما سره مرسته وکړه کنه زما خور به مړه شي ۀءۀءۀءهلک نبه په تېزه تېزه وژل بیایې وویل: هغه ډېر په بې تفاوتۍ سره راته وویل: خو مړه دې شي کنه نوزمایې پرې څه.

همداسې نهيلی روان شوم. څو نورو دوستانو ته لاړم خو هېڅ ماته لاس را نکړاو دې ژوري کندې ته له پرېوتويې نجات را نکړ. بېرته تش لاس روغتون ته ولاړم.

خورچې مې وليدم نوهمدايې راته ويل: لالا ! ما وژغوره، ما وژغوره، زه مړه کېږم ! ! مابه تسلي ورکوله نه خورې په تابه هېڅ هم ونه شي، زه خويم کنه ،خدای پاک به مهربانه شي.

د هغې هغه مجبوري خبرې زما هېڅ نه هېرېږي ،دهغې....اويوځل مې بيا په روغتون پرېښوده.پلار مې هم ناروغ په کور کې پروت و ،بوډۍ مورمې له خور سره په روغتون کې وه.

سبا ته بيا لکه د ملنګ په شان په دېرو کورونو وګرځېدم خو هېڅ څوک داسې پيدا نه شو چې زما د سوال په کچکول کې يو څه خير واچوي،هرچابه ويل چې ته به بيامونږ ته څه راکړې.

نور نويوائې د خدای پاک له دربار څخه د رحم کولو او خورته مې دغيبي شفا غوښتو نه بغيرمې هېڅ په توان کې نه و ،د روغتون په لور رهي شوم، چې ناڅاپه د لارې په اوږدوکې زيب چې تر لسم ټولګي مونږ دواړه همصنفيان وو ، په مخه راغی، زما خو هېڅ پام ورته نه و ، خوده راباندې اواز وکړه روزي ! څنګه داسې دغم کاروان په مخه کړی يې؟ خدای دې خير کړي، کيسه مې ورته وکړه،هغه وويل چې که نور هېڅ نه وي ،نو ولې ته خپل پښتورګی نه ورکوې،د انسان چې يو پښتورګی روغ وي هم ژوند کولی شي،دلته بيا افوس

راغی،ما روته وویل: ای کاش، چې زما پښتورګي دواړه روغ وای ، ماخو هم تېرکال دهمدې ،بد مرض اپرېشن وکړ.
زما اوښکې یې راوچې کړې، په ډاډ سره یې راته و ویل :
که سونیا ستاخور ده خوزه دې هم وروریم ، چې ته د خور په خاطر هرڅه تیاریې، نو ایا زه نشم کولای د خور لپاره دومره قرباني ورکړم؟ راځه !زه خویمه کنه ،چې ته هېڅ غم ونکړې ، زه ورته خپل پښتورګی ورکوم،له لاسه یې ونیوم ،کش یې کړم، راځه سستي مکوه، چې وخت نلرو.نه پوهېدم چې له ډېرې خوشحالۍ تر روغتون پورې څنګه ورسېدم، کله چې لاړم ، ډاکټر مې پیداکړ، ورته مې وویل، ډاکټرصاحب،ماخو پیسې پیدانکړې، چې دخور ژوند مې وژغورم، داورور مې حاضر دی ،چې هغې ته خپل یو پښتورګی ورکړي، ډاکټر موږ دواړوته حیران حیران کتل،غوښتل یې څه وایي خوزه پرې ور دمخه شوم، ډاکټر صاحب داسې کېدای شي؟
هو کېدای شي.
زېب ورته وویل: چې امکان لري نو بیا ژر کوه ګوره مه اقدام وکړه، زما ګېډه څیرې کړه او د خور ژوند مې وژغوره.
ډاکټر چې سوچ او فکر په مخه کړی وه وویل راځه راپسې.
ډاکټر مخکې زه او زېب ورپسې شولو ،یوه اتاق ته یې بوتلو چې ټوله شیشه یې وه خوشیشې یې په سپین رنګ سپینې شوې وې، ډاکټر مؤظف شخص ته وویل: ورکړه ده ته د ناروغ جامې، هغه همداسې وکړل، کله چې زېب جامې بدلې کړې د هغه جامې یې ماته

راکړې، نوريې دی په تذکره کې شملاوه،او روان يې کړ، زه هم ورسره روان شوم. داسې يوې کوټې مخې ته چې ددر وازې په سر يې ليکلي وو، Apportion room ودرېدو ،زه پو شوم چې دا عمليات خانه ده ، دلته ماته ډاکټر ويل ته نشې کولای داخل ته ولاړ شې، په دې وخت کې زېب زما په لور مخ راواړاوه، ويې ليدل چې زما په سترګو کې اوښکې دي، را اوچت شو ، په غېږ کې يې ونيوم،کله چې ده زه په غېږ کې ټينګ کړم ، زه سلګيو پسې واخستم، ده راته وويل:

ای ليونيه ! ! ساده کېږه مه، ولاړه شه او سونياته تسلي ورکړه،چې انشاء الله ډېره ژر به ښه شي، نوريې دی داخل ته دننه کړ، زه د سونيا د اتاق په لور زېږ زبېښلی رهي شوم، هلته مې په دروازه کې ولاړې خاله ګکې ته وويل، مورجاني !دسونيا پيوازې ته خو اوازوکړه، هغې هم اوازوکړ: سونيا !ايا د سونيا پيواز شته؟ !داچې مورمې ډېره بې خوبه شوې وه نو سترګې يې سرې سرې وې چې راووته ، چې ويې ليدم نو ، ويې ويل: زويه هغه دې ډېر يادوي، سونيا تاغواړي، له پيره دارې نه مې اجازه واخسته ، داخل ته د ننه شوم، خورمې چې نوره له خبرو او کېناستلو وتې وه، په اشاره راته څه وويل، خوزه پرې پو نه شوم ، هغې زما نه دواړه لاسونه چاپېرکړل ، او په سلګيو يې پيل وکړ، زما هم ژړا نه ټينګېده،خو د نورو ښځو له شرمه مې هېڅ په تېزه نه شوژړلای، دې ته مې تسکين ورکړ،ورته مې وويل: وګوره دادی ، زېب تاته خپل پښتورګی درکوي، ته به ببرته روغه

شي، په تاهېڅ هم نه کېږي، خو دالکه چې له خپل ژوند او مرګ نه خبره وي، په ماته ګوډه ژبه يې راته د زېب له عمليات نه د بچ کولو وويل، خوما ورسره ونه منله، هغې به اول خپل ځان ته لاس ونيوه بيا به يې سترګې پټې کړې، خوزه پرې پوهېدم چې وايي ، زه نه پاتې کېږم او هغه مه پرېږده چې خپل ځان نيمګړی کړي، او پرمايې همدا سې حملې کولې، چې هغه مه پرېږده، نور يې زما په زنګون خپل سر کېښود ، لکه د اجل پرښته چې لا د مخه په ورسۍ کې ناسته وي ، او د همدې شېبې انتظار کوي، چې زه يو ځل له سونيا سره وګورم او نور يې رانه واخلي، هغې زما په زنګانه سلګۍ پيل کړې، چې ډاکټر پښتورګی په لاس اتاق ته راداخل شو، خو داد سونيا اخري شېبې وې ،نور يې سر زما له زنګون نه پرڅپرکټ پرېوت، زماله خولې يوه چيغه ووته ،نور په ځان نه يمه پوه شوی، کله چې په هوښ راغلم نو زه او زېب څنګ په څنګ چپرکټونو کې پراته وو، زېب ته سيريم چالان وو او پرما چې حمله راغلې وه نو همدا سې پروت وم ، زېب لا هماغه شان بې هوښه وه، چې ما خبز کړل او سونيا په طرف مې وځغاستل خواوس هغه چپرکټ چې هغه پرې پرته وه خالي و.

I Love you

سپلاب اوس په ملي اردوکې دتورن رتبې ته رسېدلی و، له خپلې وظيفې سره يې بې کچې مينه درلوده هغه ډېرزړور اوباهمته ځوان وو ،زده کړې يې تردولسم ټولګي پورې کړې وې.

نوپلار اومور يې غوښتل چې دسپلاب په غاړه دواده امېل ووينې يوه ورځ يې کښېناوه او ورته يې په نيمه نيمه کې ياده کړه چې زويه هرکور دماشومانو په شورماشور ښه ښکاري.

دخدای فضل دی ته هم ځوان شوی يې اوخوردې هم پېغله ده هغه متل دی وايي چې: خورلور پېغله شوه نوبيا يې په کور کې ساتل پکارندي ،سپلاب دخجالت په فضا کې ورغبرګه کړه ،مورې ستا اوډپلار مې چې څنګه خوښه وي هماغسې وکړئ.

مور يې دسپلاب درضايت خبره پلارته وکړه هغه ورته وويل ګوره دسپلاب مورې !په دې کې دهلک خوښه او انتخاب ضروردی دخدای فضل دی زما دوه ورېرې په کور کې پېغلې دې، يوه ستاخورزه پېغله ده او زه داباورلرم چې نه صادق ماته نه وايي اونه مجيد ،خوداداوسنۍ زمانې هلکان دې هسې نه بل څوک يې خوښه وي ؛مور يې هم ورسره ومنله بېګاته چې سپلاب کورته راغی

موریې ورته د پلار خبره یاده کړه خو هغه ورته وویل تاسو ته یو ځل ماوویل چې ته او پلار مې پوه شه او کار مو ،مګر موریې بیا پرې ټینګار وکړ ،چې که څوک د ي خوښه وي نو راته یې ښایه سپلاب پوه شوه چې موریې نه پرېږدي بالاخره له مشورو وروسته یې شازیه چې د خاله لور یې وه په ګوته کړه شازیه ډېره د ساده فکر خاونده غلې اوبې کبره نجلۍ وه.

د سپلاب پلار او مور د شازیې دوی کورته ورغلل او د هغې پلار ته یې د ښېښنۍ خبره یاده کړه صادق چې ډېر هوښیار او په دوستۍ مئین سړی وه او دخپلې لور لپاره یې سپلاب یو مناسب هلک وګاڼه نو بې له سوچ او فکر کولو یې بسم الله کړه او د ستمال یې ورکړ دواړو خواو یو بل ته مبارکۍ وویلې او خولې یې خوږې کړې ، په ډېره کمه موده کې د سپلاب او شازیې واده وشوه.

له واده نه نژدې میاشت وروسته سپلاب له کابل نه بل ولایت ته تبدیل شو. ولاړ او په میاشت کې به یو وار د څو ورځو لپاره کور ته راته خو کله نا کله به یې ټېلیفون کاوه کله به چې شازیې ته خسر موبایل ورکړ نو سپلاب به د هغې د ځورولو او غوسه کولو لپاره ویل I love you دې به ورته وخندل ما تا ته څو ځله ویلي دي چې ما ته دا د کافرو خبرې مکوه خو ته یې چې نه منع کېږې !.

اوپه خندا به یې خدای پاماني وکړه ،شازیه به له ځانسره مسکه مسکه کېده او ویل به یې چې دا به لا څه مانالري چې دی یې راته هر وخت وایې او خاندي ،ډېر وخت تېر شو خدای (ج) د سپلاب د مور او

پلار سوال قبول کړاو سپلاب ته یې یو زوی ورکړ ماشوم لا دڅو میاشتو وو چې(نیاا ونیکه) یې په خندا اولوبو بلدکړیوه،سپلاب به هم خپل زوی پسې ډېر خفه کېده دومره نازبه یې ورکاوه چې دهغه یوه اوښکه به یې په ډېر قېمت هم نه پرېښوده چې تویه شي .
داځل سپلاب له ډېر ځنډ وروسته کورته زنګ وواهه له ټولو سره یې خبرې وکړې هغه هر وخت له شازیې سره تر ټولو وروسته خبرې کولې کله چې شازیې ټېلیفون واخیست ،له سلام او پوښتنې وروسته یې ورته وویل کورته کله راځې ؟داوار خودې ډېر زیات وخت وشوشهزاد درپسې ډېر زیات پرېشانه شویده ،شهزاد خوهسې بهانه وه په اصل کې خو...... ،سپلاب ورته وویل درځم خو په یوشرط چې ته به راته وایې I love you شازیه په خندا شوه داڅه خبره ده چې ته پرې دومره مئین یې او دومره ورته خوشحالېږې؟ ماخو یو وار پرې یوه کړه اوکنه والله که دادانګرېزانو خبر راباندې وکړې.
یوه ورځ وروسته په هغه ځای کې چې سپلاب وظیفه لرله ډېرشدید جنګ ونښته ډېر دملي اردوعسکر او مخالفین پکې مړه اوټپیان شول ،جنګ دشپې ترناوخته پورې دوام وکړ سپلاب له خپلو نوروسربازانو سره په مېړانه دجنګ په میدان کې جنګېده دملا اذان وخت و چې سپلاب دیو دښمن دګولۍ ښکارشواوډېر سخت ټپي شو ،مړي اوټپیان دجنګ له میدان څخه وېستل کېدل اوروغتونونوته رسول کېدل ، دسپلاب چې ټپونه ډېرژورول دکابل

دامنیت شفاخانې ته په طیاره کې راوړل شو ،سهار اته بجې وې د سېلاب پلار چې لمسی یې په غېږ اود حویلۍ په سوفه ولاړوه فکر وړی و ، چې دربنجرد ټایرونو اواز یې دفکر لړۍ وشلوله اوغږ یې کړ هغه دی لکه چې سېلاب راغی ! مور اوخوریې ددروازې په لور منډې کړې شازیه چې شرمېده په خپل ځای کې کراره ناسته وه اوغلي غلي خندېده ، چې په دې وخت کې دکورپه لوریو عسکرچې مخابره یې په لاس کې وه راروان شو ،دسېلاب پلار چې خپل زوی یې تر سترګونشو نو ورووته اود سترې مشي په وخت کې عسکر ورته په غوږ کې د سېلاب دټپي کېدو او روغتون ته دراوړلو وویل اوپو یې کړ چې په کور کې څه ونه وایې،له همدې سره بې واکه شوه او لمسی یې له غېږې په خاورو کې ولوېده، خوراومورېې بېرته دکور حویلۍ ته رامنډې کړې اودشازیې په غاړه کې لاسونه واچول ، لکه چې خاورې مو په سرشوې ، ددوی په کړیکو نورهمسایه ګان هم راټول شول ،خوعسکر وویل: ګوره کاکا مورې چې څومره ژر روغتون ته ورسېږو خه به وي ،دسېلاب پلارله پولیسو سره په موټر کې کېناست اوموټر روان شو ؛ شازیه اوخاله (خوابښې)یې ورپسې لوخ سرونه اوبیلې پښې پیاده منډې کړې کله چې روغتون ته ورسېدل او په سېلاب یې نظرولګېده چې وچې شونډې،ژېړرنګ ،اوپه وینولېت پېت پر چپرکټ پروت دی شازیه یې په سینه ړنګه بنګه ورپرېوته له هغه سره نور دخبرو وس اوتوان نه وه ګوتې یې د شازیې په ویښتانو کې ننوېستې ،سترګې یې په

سترګوکې ور وتړومبلې او په ډېر کوشش يې همدومره وويل I love

I. I اوله يوې غټې سلګۍ سره يې سترګې پټې شوې

له همدې سره د شازيې له خولې يوه بېدرېغه چيغه ووته

I love youuuuuuuu .I love youuuu.

بې موره

په ببړه روان و ،غوښتل يې ژر ځان کورته ورسوي ،چې په رڼا کې خپله مېرمن روغتون ته يوسي، ځکه چې کلی يې ډېر لرې او سړک يې خامه وه د مازيګر له لمر پرېوتو وروسته به موټرنه پيدا کېده. تمځای ته په رسېدو سره وروستی موټر له اډې څخه ووت ده چې وليدل پر موټر سورلۍ لکه د شاتو په ګبين چې مچۍ نښتې وي داسې نښتي وو، نو ناهيلی شوه ، اقتصادي هم ډېر ضعيفه وه ، جېب يې هم دا مشوره نه ورکوله چې دربس موټر دې ونيسي او کلي ته ځان ورسوي ،نن په دفترکې نوکري و نو بايد چې تر ماښام اوو بجوپورې په دنده پاتې شوی وای ،خولايې وخت نه وه پوره چې له کورنه ورته زنګ راغی او دښځې دناروغۍ يې ورته وويل،وارخطا شوه په جېب يې ګوتې ووهلې ايله پکې ۱۲۰ افغانۍ وې ،بله لارنه وه،نو له يوه همکار نه يې دولس سوه افغانی قرض واخستې اوهيله يې ترې وکړه چې ترڅاکلي وخته پورې دده پرځای

کار وکړي، له دفتر څخه ووت هغه ته يې وويل که سبا ر انغلم نو ګوره
چې پام دې وي اورئيس صاحب ته زما د مشکل ووايې ،زه به هم
ورته زنګ ووهم،له خفګان نه يې رنګ تک تور واوښت له ځان سره
يې کړل ،رېبل ښه اوس څنګه وکړم که پدې روپيو موټر نيسم اوکلي
ته ځان رسوم نوبيابه مې مېرمن روغتون ته په څه شي راولم ،په کلي
کې خو هم کوم روغتون نشته ،نومجبوريم چې ښارته يې راولم.
له بلې خوا پرلپسې زنګونو هم پرېکړې کولو لپاره وخت نه ورکاوه،
حيران ولاړ وه نور نو د ماښام تياروهم خپل څادر پر ځمکه غوړول
پيل کړل.ناګهانه لکه دليوني پشان روان شو ،له ځانسره غورېده
او د سرک توره ليکه يې ونيوله ،بس ځم په پښو باندې ځم ! اوس
خوراسره ټکسي هم نه ځي ،ډرېوران هم وېرېږي چې کوم ځای کې
يې غله ونه شکوي ، خير راځه خدای لوی دی،خپله لاره يې لنډوله
،چې بيايې دبغل په جېب کې مبايل په لړزه شوه ، ژر يې داوکې بټنې
ته زوروکړ، دادی اوس در....نورمبايل دچارج دختمېدو تالی ووهله
،اوبند شوه.مبايل يې په جېب کې ورخطا کړ اوپه قهريې وويل: ته
بدبخته هم بايد په همدې وخت کې بند شوی وای؟
نور نو دامکان ټولې لارې ورته بندې شوې بغيرله دې چې له خپل
همت څخه کار واخلي هيڅ ممکنه لار نه وه، له نيم ساعت ،څلوېښت

دقيقو مزل وروسته ددوی دولسوالی پرلور ببل شوي خام سړک ته ورسېد په خامه سړک يې دڅپليو ښهار خاته پرمخ روان وو ،په تياره کې دنه ليدو له امله يې څو ځله دپښو دګوتونوکان له تيږوسره وجنګېدل ،خوبياهم ده په درد اوسوخت کې خپل مزل ته ادامه ورکوله ، اندېښني اخستی وه ،خدای ته يې سوالونه کول چې پرښځې يې ورحم وکړي ، هغه پرده ډېره ګرانه وه ،ولې چې يوخوډېره ښايسته وه ،دهمزولو په ښځوکې به هرچا دباوردښځې صفت کاوه ، اوبل دا چې ډېر دبې وسی په شپو او ورځې کې يې کړېوه ،دژوندډېري سختي شپې اوورځې يې ورسره تېرې کړې وې ،اوتېرولې يې،بله ترټولو مهمه خبره داوه چې پوره لس کاله يې اولاد نه کېده نو دالومړی ځل و ،چې باور پلارکېده ، اودې ماشوم ته په کورکې ټول لوی اوواړه ډېرهوسېدل ،اوخپل ډېرامېدونه يې وپورې تړلي وو ،په لاره کې به کله کله دخوشحالی نه په خندا هم شو ، يووخت يې شاته وکتل ،ګوري چې دموټررڼايې ترسترګوشوه،چې دده په لور راروان دی،بيا يې خدای پاک ته په عذرونو پيل وکړ ،چې کاشکې دموټروان راباندې زړه وسوځېږي ،اوله ځانسره مې پورته کړي، موټرورته رانژدې شوه ،دی هم ورته دسړک په منځ کې ودرېده او داسې حرکات يې ورته پيل کړل ، لکه

سوال اوزاری چې ورته کوي ،اوموټروان پرخپلې مجبوری وپوهوي،اوله ځانسره یې پورته کړي ،موټر ورته ودرېده ، ژر دډرېور طرف ته ورپه منډه شو ،استاده چېرته ځئ؟ میاګانو ته ددوی کلی دمیاګانو له کلي نه دوه کلي وړاندې وه ،ویل یې چې زه خو ترهغې ځایه چې ورسم ،بیاخولاره ډېره لنډېږي ،نوبې له دې چې اجازه واخلي په مخکې سیټ ورننوته ،اوډرېورته یې مخ کړ استاده ځه لخیره.موټرحرکت وکړ، په شاته سیټ کې دوه نور کسان هم ناست وو، یوه له ده ځخه پوښتنه وکړه ،وروره ځنګه پدې ناوخته کې پیاده روان یې خیریت خوبه وي ؟ده ورته وویل هوخیریت دی هسې ناوخته شوه راباندې په ښارکې په یوه شخصی دفترکې دنده لرم، په خبروخبروکې یې ډېرمزل وکړ، نور نو دمیاګانو ترکلي پورې دوه کیلو متره لاره پاتې وه چې ،دوروسته سیټ نه یې تمانچه پرسر کېښودل شوه او د ونه ښورېږي اواز یې واورېده، موټر ځای پرځای ودرېده ، دوروستي سیټ دوهم نفر راکوز شو راغی، دی یې له مټ نه ونیوه له موټرنه یې ښکته کړ اودجېبونو په پلټلو یې پیل وکړ،ده چې هرڅومره زاری اوفریادونه وکړل ، داچې هغوی یې یوائې اواز وانه ورېده بلکې،څو پرلپسې سوکان اولغتې یې هم وواهه ،ګنکړېه ،خدای د ې ددې دفتر ببخ وباسي چې ته پکې کارکوې ،ایله همدا

دیارلس سوه اوشل روپکی؟! څه ورک شه احمقه، پیسې اوموبایل
یې ترې واخستل ،دتللوپه وخت کې یې بیا په خوله یو کلک سوک
ورکړاو ترې روان شول دی دخولې او بدن په درد اخته شو خوله یې
له سرو وینو ډکه وه خو بیا یې هم خپل کوښښ جاري ساته ، نور نو په
کلیو اوبانډوکې یوه وېروونکې خاموشي خوره وه. ټول خلک
دخوب نړۍ ته تللي وو ، له شل پنځه ویشت دقیقو مزل وروسته
دخپلې کوڅې په لور وګرځېده ، کور یې دکوڅې په اخر کې و ،داچې
شپه ډېره تیاره شوې وه او اواز هم ډېر لېرې تلو ، نو دچیغو او ساندو
اوازونه یې تر غوږو شول، غږي یې سست شول ، پښو یې کار
پرېښود ، په زړه کې ورتېره شوه لکه چې له ښځې نه خلاص شوم!
داسې شو لکه هېڅ ساه چې پکې نه وي، ځان یې په کش کولو کش
کولو ،دخپل کور تر دروازې پورې ورساوه ، ددروازې له ټېل
وهلو سره پرېوت ، په کورکې چا ددروازې کړپ واورېده ځوکسانو
یې پر لور راوځغاستل ، باور چې له خولې اوپزې یې وینې روانې
وې اوسپین کالي یې تک سره اوښتي وو ، بېهوښه پروت وه ،ژر یې
له انګړ څخه کټ راووړ ،پورته یې کړ، اوبه یې پرې وپاشلې ، په
کور کې خلک ډېر را ټول شوي وو ، څوک له قدري نه راتاو وو
اوڅوک له باور نه ، یو قیامت جوړ شوی، لږشېبه وروسته باور

سترګې ورپولې ،په هوښ راغی ګوري چې حوېلۍ له خلکو ډکه ده، خیز یې وکړ ، څه چل شوی دی ؟ ! چې په دې وخت کې یې مور ورته په غېږکې کوچنی ماشوم واچاوه او چیغه یې کړه دادی ستا اودهغې د واده نښه!

رضاعي خور

کورمو په پاکستان کې وه، یوه ورځ کورته روان اوم چې په لاره کې مې وراره له لاسه ونیوم. له لارې نه یې ګوښه کړم ما ورته وویل شېرازه ته !دلته څه کوې ؟زه چې څو کورته، شېرازلږغلی شوله تاسره مې یو څه کارو ، ښه وایه څه کاردې و؟

دومرضروري خبره هم نه ده، پوه شوم چې د شېرازه په زړه کې یو څه شته خودویلوجرئت یې نکوي، له لاسه مې ونیو لیونیه وایه کنه ولې غلی یې؟ مه شرمېږه هرڅه چې وي ښه ډاډه یې وایه چې څه دې ویل؟ شېرازیو مسکاوکړه نه داسې څه نه شته !ښه نو بیا څه چل شوی ده؟

هلک دخولې مزي وشکول :یاره کاکا زه خویې بلکول لیونی کړی یم، وایم هسې دانسان په جامه کې حوره ده، بس ،سترګې ،وروځې ،بانه اوغونډه زنه خویې په زرګرجوړکړي دي دقران کریم حافظ هم ده اوس وپوهېدم چې ولې نه نظره کېږي ،والکه (هلکه)دادچین ماچین خاپېرۍ ځوک ده چې ته یې دومرشیدا شوی

وایم کاکا دهېڅ ډول خوبۍ کمی پکې نه شته. ښه نو اوس دې دا دجنت حوره رامعرفي کوې او کنه زما خودې ورته تلوسه کړه، ژریې

راته وایه، شېرازیوځل بیا ستونی تازه کړ ژبه یې په شونډو تېره کړه لاس یې اوږود کړ هغه ژېړه دروازه وینې چې د ترپال پرده ورته پرته ده ؟ هو دقدوس خان کوردی ښه ښه نالایقه (زردانه) یادوې هو هغه خورښتیا هم د ېره ښایسته اولایقه نجلۍ ده الله دې پرده وساتي
شیرازځانته ګوته ونیوه، یو وار دې یې خدای زما کړې بیابه ته ګورې چې زه یې څنګه ساتم وایم لاس به یې په لمده کاسه رانه ونه لګېږي خانه سامانه به ورته نیسم !دی لاد هغې د ښکلا په ستاینو بوخت ووچې ماته د زردانې او شېرازوړ کتوب رایاد شو په رښتیا هم له یو بل سره یې د برمینه درلوده او همېش به یې یوځای لوبې کولې، خوداچې دوی سره په وړکوالي کې بیل شوي و، اوس شیرازهغه نه پېژندله چې زردانه ده، ماورته وویل ،وراره ! څنګه زړه دې نه دی چې بیګاته دې زه او پلار د قدوس خان مېلمانه شو؟ او زردانه ترې ستالپاره وغواړو !
ـ نوزه دلته په تاپسې د څه لپاره راغلی یم، په خندا شولکه چې ته مې د برخوښېږې وایم چې زړه مې درنه توردي ،په برېتوکې یې راته وخندل او غبږه یې رانه تاوه کړه، ښه راځه چې اوس ځو کورته هرڅه به خدای سم کړي، دواړه زمونږ کورته ولاړو د چای څښلو څخه وروسته شېرازپورته شو ، ښه نو اوس زه ځم او بیګاته به دې په تمه یم ته به مې د پلار جان سره داخبره حتماًیادوې.
ـ وایم یادول څه کوې همدا نن شپه به ورځو ،په کړس کړس یې وخندل د خدای پا مان ستا په تمه ! بېګاته یې زه کورته ورغلم سره

کښېناستو شپرازلکه دبربړکۍ په شان تاوېده چای یې راوړ ، والکه ماخوچای څښلی و ، داهغه چای نه ده چې تاڅښلی ده دابېل چای ده پیاله یې ډکه کړه اوغلی کښېناست، مایې دپلارسره خبره یاده کړه هغه راته وویل چې تراوسه خوشپرازماته هېڅ هم نه دي ویلي ،اونه هم مورپه دې خبره کوم فکر کړی دی.

ماورته ویل لالا ! ماته خوېې ویلي دي کنه ،که ستازوی دی، خوزما هم وراره دی.

ـ هوداسې خوده، نوزه خوبه ستا ورېنداري سره مشوره وکړم کنه، وایم ورېندار مې زمادخبرو نشي اوښتی ،څه چې ځوو ،رانېغ شو ، والکه غفاره ګوره په هروخت عجله مکوه ،وایم راڅه چې نن دستمال رانه وړم، هېڅ امکان نلري، دواړه له کوره را اووتو اود قدوس خان کره ولاړو هلته چې ورسېدو قدوس خان موپه خوراورینه ټنډه هرکلی وکړ اوحیران و چې په دې دخت کې موڅنګه ورپېښه وکړه ناست وو مامې لالا ته اشاره وکړه هغه هم ټکنی شو قدوس خان ته یې مخ وروااړوه چې مونږ دلته دیو خبرې لپاره راغلي یوه خوهېڅ جرئت نه شم کولی چې درته یې ووایم قدوس خان ډېر ښه سړی وو ،ویې وویل چې دومره دې راباندې باورنه درلود نوبیا په تورشپه راتلي دڅه لپاره ساده سړیه داسې فکروکړه چې یواځې ناست یې اوله ځان سره خبرې کوې هرڅه چې وي، لالا مې په بنده بنده ژبه ویل مورراغلي یوچې تاسوته دښیښې لاس درکړو او

دادوستي ومونوره هم ټينګه شي، قدوس خان په خپل ښوی سرلاس راکش کړه

يوشېبه غلی شو ،ديوې شېبې لپاره چوپتيا خوره شوه داسې لکه هېڅوک چې په کوټه کې نه وي خوددې خاموشۍ لړۍ ډېره ژر وشلېده قدوس خان غاړه اوږده کړه ،ويې ويل سمه ده موږبه مصلحت وکړو، بيابه تاسې ته احوال درکړو ،ماغوښتل چې يوځه ووايم خولالامې راته اشاره وکړه اوغلی شوم.

ـ ښه نوموږبه بله ورځ بيا راشو اوس دخدای په امان، هغه ويل پاتې شئ شپه له موږسره تېره کړئ سباته به ولاړشي ، نه موږدرنه ځوچې کورکې به ټول انتظارباسي ،دخدای په امان ،بله شپه بيا ورغلو ،خو داځل مو وربندار هم له ځانسره بوتلله، خبرموسره ياده کړه هغه وويل ماته شبراز معلوم دی چې ډېرښه هلک دی تعليم يافته هم دی او الله دې نورهم ورته نېک وښيي، موږپه دې ښېښې خوښ يو، يودم مې ترې لاسونه تاوه کړه مبارک موشه ! دشيرينۍ دقاب څخه مې خوداني چاکلېټ اونقل راواخستل واخلئ،واخلئ خولې موخوږې کړئ، قدوس خپل زوی ته اوازکړو زو يه ورشه اودستمال راوړه هغه دې هم خيريوسي بس په يوترپ کې يې په غوري کې اېښې دستمال راوراساوه وماته يې ونيوه ما هم ترې واخست، اولالا ته مې وکتل اودتلوا شاره مې ورته وکړه، هغه راته ويل دومرتلوارمکوه غفاره لږساړه خوره، کله چې دباندې راووتو ماويل که ستاسواجازه وي زه به يوڅودتمانچې ډزې وکړم ،قدوس

خان مخ راواړوه دادخوښۍ کاردی هېڅ پروانه کوي زه کوم اعترض نه لرم، له کوربهرمو ډزې پیل کړې ما تیار له ځان سره یوڅوداني دلس وروپیۍوال پتاس هم اخستي وو، دا ټول مې لکه دماشومانو والوزول، اوکورته ورسېدو هغوی ټول په انتظارکې ناست وو ،داموڅومره ناوخته کړه مورخومو له انتظاره مړه کړو څه مووکړل؟

ما وغوښتل چې شیرازیوڅه وځوروم ،ځان مې لږ شان پرېشانه کړ اودکښېناستلوسره مې یوسوړاوصوېلي ووېست ،تکیه مې ووهله دشېرازرنګ پک والوته ،ټولوماته کتل اودځواب لپاره یې شېبې شمارلې چې په دې وخت کې لالامې پخ وهل اوچیغه یې کړه مبارک موشه اودستمال یې دټولوپه مخ کې وغورځاوه ،مبارک،مبارک، مبارک په یواوازشروع شول، شېرازله ډېرې خوشحالۍ څخه له سترګو اوښکې راتوې شوې، اوماته په غاړه کې راپرېوت ،وایم غفارکاکا زندا باد، شُغلې پرې ورخېز کړل ای بې شرمه ! !ژندابادد خولې پېښې یې ورته لکه دیوې ماشومې پشان وکړې، مور یې شېرازپه تندي ښکل کړه هغه یې هم لاسونه ورښکول کړل، ماهم ټولوته مبارکي ویله اواجازه مې ترې راواخستله، دخپل کورپه لورروان شوم، د دوه درې میاشتوپه تېرېدوسره واده تیار شوه، دکلي په کوڅوکې سره، اوشنه ټکري ښکاره شو چې دواده کورته له هرې خوا پېغلې، زلمیان اوزړې روانې وې ،دواده لومړۍ(دنکریزو) شپه ښه په درزاودروزکې تېره شوه دکورله دننه

ثخـه د پېغلو پـه لاسـونو د دریاګانو او چموا وازونه اوربـدل کېـدل او د بانـدې دغـېـودوه سـره ډولونـو اوازونــه او د ځوانانو اتڼونـه او د پښــو دربا اوربـدل کېـده، سـباچې د ډووډۍ مراسـم خـتـم شـو او مېلمانــه خـــلاص شـــول ،نو د تخـــت شـــانۍ وخـــت شـــو ټولو مېلمنو او د هلـک خوینـدوورونړاو خپلوانو ټولورنګینې جـامې اوغوسـتې وې شـاه اونـاوې یو ځـای ودرول شـول او یو بـل تـه یـې پـه ګوتوکې ګوتمې ورکولې(چېله بدلي) چې پـه دې وخت کې نـاڅاپـه یوې زړې بوډۍ غږ وکړلړصبر وکړی ! !
تـول حیـران شـول ددې پـه لوري سـترګو شـپېلۍ ورمخـامخ کـړې ، داراغلله او ددې ټولوښځو له منځه دناوې او شاه ترخواودربده.

ویـې ویـل: زه نن یو خبر کووم ددې پـه خاطرچې پـه اخرت کـې مې غـاړه بنـده نـه وي هغـه دا چې مـا دې دواړوتـه پـه ماشـوم تـوب کـې شـیدې ورکړې ! دي اودواړوزما تیونه رودلي دي،دشبراز رنـګ والوتـه بې واکه، شوه له لاس یې ګو تمه په پرمځمکه پربوتـه، خپلـه هم پـه کټ کـې راچپـه شـو او واده تـه راغلـي خلـک پـرې راټـول شـول

بدنصيبه

ماذديګر دفتر نه له روخصتېدو وروسته دکور په لور روان وم زمونږ
کلی له ښارڅخه ښایسته لېرې دی، له موټر څخه کوز شوم اودکور
په لور رهي شوم کوڅې ته په رسېدوسره سم ګورم چې دخدای (ج)
بخښلي سرور اکا لور زېبا په چیغو اوکړیکود کور له دروازې څخه
کوڅې ته راپرېوته اوپه سپېروخاوروکې یې ځان له ډاګه ډاګه واهه
له کور څخه هم دساندو اوژړاګانو اوازونه اورېدل کېدل، حیران
شوم له ځان سره مې وویل خدای دې خیر کړي دسروراکا ښځه ببو
لاله ترور خوبه نه وي مړه شوي ځکه چې هغه په دې ورځو کې ډېره
سخته ناروغه وه ،زېبا مې له لاسه راونیوله اوله خاورونه مې پورته
کړه ترې ومې پوښتل څه چل شویدی خوزېباته سلګیو وار ورنکړ
چې زماد پوښتنې ځواب راکړي ؛په دې وخت کې دکورله انګړ نه
دحمید دمور اواز چې له ژړا سره بدرګه کېده وویل حمیده زویه مور
دې درنه ځارشه کاشکې چې ستا پر ځای زه بدنصیبه خدای اخستې
وای میندې یې ورته زما پشان بورې شه بچیان یې ورته یتیمان شه
او .... نورې خبرې په ژړاکې ورکې شوې زما زړه په درزېداشو ویل

مې څه ! ! حميد مړدی ؟ نه داسې نشي کېدای ! نورنوبېوا که شوم
دېوال ته تکيه شوم خدايه حميد خوله چاسره دښمني هم نه لرله هغه
خوکوچنی وو...په همدې سوچونو کې ډوب ووم چې په کوڅه کې
دموټر رڼا راښکاره شوه له رڼاسره سم دامبولانس هارنګ په کوڅه
کې لکه دطوفان پشان يوه انګازه وکړه او بې له ځنډه دحميد دوی
ددروازې مخې ته ودرېده خلکو کټ راوړ او دامبولانس وروستۍ
دروازه خلاصه شوه دوه نفره موټر ته وروختو ګورم چې حميد
خوارکی په سرو وينو کې لژندپروت ده له لاس اوپښونه مې دمه
وخته په ډېر مشکل سره مې له نورونفروسره جنازه له موټر څخه
راکوزه کړه دکټ د اچولو په وخت کې زما لا س دحميد په ملا کې
داسې ننوت لکه په يو ه کځوړه کې چې لاس ورښکته کړې داهغه
ځای ووچې پرچه پرې لګېدلې وه جنا زه مو کورته ننوېسته کټ په
ښځو کې ورک شو، زېبا ځوارې بې سده شوه خوښځو به پرې اوبه
واچولې هغې دخپلې مور په غاړه کې لاس وروا چاوه اوپه چيغو کې
يې ورته وويل((مورجانې اوس به تاته داروځوک راوړي)) دکلي
ځوانان تللي ول هديرې ته اوقبر تيارشوی وه مړی موشپې ترشپې
خاوروته وسپارله. حميد اوزيبادواړه هغه بد نصيبه خور او ورور
ول چې دوه کاله وړاندې يې پلار سروراکا دسرطان دناروغۍ له
امله مړ شوی وه، اودوی يې دتل لپاره له مينې بې برخې شوي وو
دپلار له مرګ نه وروسته دمور اوخور ساتنه دحميد په غاړه شوه
نومورې په دې وخت کې دلسو کلونووه او دښوونځۍ په دوهم

ټولګي کې يې زده کړې کولې هغه ډېر ذهين،هوښيار اودښو اخلاقو څښتن وو دښوونځي تر څنګ يې ديني زده کړې هم کولې مګر د پلار له وفات سره سم دې هرڅه ته د پای ټکي کېښودل شو ، حميد به سهر له کوره وته اوپه بازار کې به يې دکراچۍ پرسر بسکېټ ، ژاولې ، اورلګيد اونور شيان پلورل چې په دې تر تيب يې ځانته نفقه برابروله په دې ورځ چې حميد غوښتل مازديګر کورته راشي چې په دې وخت کې په سرک خارجيان تېرېدل چې حميددوی ته نژدې پرې انتحاري حمله وشوه اوزيات شمېر ملکي وګړي پکې شهيدان اوټپيان شول حميد هم په ټپيانو کې و شهيدان اوزخميان شفاخانوته ورسول شوي وو ، چې وروسته حميد هم په روغتون کې ساورکړه. اوس نو زېبا سهار له کوره وځي سوال کوي او مور يې په کلي کې دخلکو لوښي او جامې وينځي ،اوپه دې طريقې سره خپلوځانونوته نفقه برابروي.

کورنۍ وظيفه

تل به يې د نوم په اوريدو ډېر خوښېده او که به يې د چاله خولې د هغې په اړه کومه خبره واورېده نو د هغه شخص خوله به يې ګړوله تر څو يې په باره کې يو څه وغږېږي ،هغه پرده ډېره ګرانه وه مګر پرده يې هېڅ خيال نه راوړه ده به تل هڅه کوله چې په څه بهانه ور سره خبرې وکړي؛ خو ددې موقع وخت يې هم نه ورکاوه ،ځکه چې هغې هم ځان ته يو څوک ويلې ،يوه ورځ تصادفي دواړه وخته راغلي وو او په کلاس کې يو په بل پسې په څوکيو ناست وو ، خو استادلا نه وراغلی چې په دې وخت کې د تميم د ټيليفون زنګ پورته شو کوم ملګري يې زنګ وو اهه ټيليفون يې اوکې کړ د خبرو په منځ کې تميم غوښتل چې له هغه نه د چانمبر واخلي خو په دې وخت کې له ده سره قلم نه وه، نو دا وخت د ته له ولولې سره د خبرو کولو لپاره يو طلايي چانس و ،نو بې له سوچ او فکره يې پرې غږ وکړ وبښه دلږ شېبې لپاره دې قلم راکړه يو نمبر پرې ليکم زما سره قلم نشته ،سره له دې چې ولولې ته غوصه هم ورغلې وه خو بيا يې هم قلم په تېزه ورګذار کړ تميم چې نمبر وليکه نو قلم يې د مېزپه سر ټکوه د خداې پامانۍ وروسته يې په خپل جېب کې واچاوه ،کله چې استاد کلاس ته راغی او درس يې پيل کړ په شاګردانو يې اواز وکړ قلمونه او کتابچې مو دنوټ لپاره اماده

کړې ،ولوله چې قلم يې له تميم سره وه او بل قلم هم ورسره نه وه حيرانه پاتې شوه چې له تميم څخه خپل قلم په څه ډول واخلي ،تميم هم سرټيټ اچولی و او په دې تمه ناست و چې اوس به ولوله ترې په خپل خوږ او نازک اواز قلم و غواړي او دده هغه ارمان چې له ډېره وخته يې په زړه کې وه پوره به شي ،مګر ولولې د يو بل همصنفي په واسطه تر ي د قلم غوښتنه وکړه !! تميم وکتل چې ولولې ترې د راشد په واسطه قلم وغوښت نو ډېر مايوسه شو ،قلم يې ورکړ استاد درس پيل کړ ،د درس په جريان کې استاد د سبا ورځې لپاره شاګردانو ته کورنۍ وظيفه په نښه کړه تميم د شپې په کورکې کورنۍ وظيفه ليکله چې په اخري کرښه کې تر ي يو څه اشتباه وشوه دا ورقه يې په همدې ځای پرېښوده او په بله ورقه کې يې کورنۍ وظيفه وليکله ،کتابونه يې ټول کړل هغه اشتباه شوې ورقه يې هم د کتابچې په منځ کې کېښوده ،سبا چې کورس ته لاړ او استاد راغی نو له هر څه نه مخکې يې کورنۍ وظيفه وغوښته ، ولولې ته ورپه زړه شو چې کورنۍ وظيفه يې هېره کړېده حيرانه وه چې څه به کوي ځکه چې استاد هم ډېر غوصه ناک وه تميم چې ولوله ورخطا او ترهېدلې وليده نو پوه شوه چې کورنۍ وظيفه يې نده ليکلې نو يې سمد ستي خپله کورنۍ وظيفه را واخسته او د خپل نوم پر ځای يې د ولولې نوم وليکه ،له استاد نه پټه يې ورقه د ولولې مخې ته وړاندې کړه او خپله يې پرېکړه وکړه چې هغه اشتباه شوې ورقه به ورکوي ،او ويې ويل چې استاد خو يې هسې هم ټکي په ټکي نه ګوري ،ولولې چې ورقه

ولېده نوله ډېره قهره تکه سره شوه خوژريې په خپل نوم پام شو چې دبل نوم پر ځای ليکل شوی و حيرانه وه چې څه وکړي ورقه واخلي اوکه داستاد رټلي اوخجالتوونکي خبرې واوري نوله ځان سره يې پرېکړه وکړه چې داستاد له خبر ونه راته دابنه ده چې وايې خلم همغه وه چې تميم ولوله داستاد له خبرونه وژغورله کلاس په اخرکې ولولې له تميم نه مننه وکړه؛ خوتميم ورته وويل چې ماداکار دمننې لپاره نه دی کړی ،خاص ددې لپاره چې استاد تاته دنوروشاګردانوپه مخ کې رټلي خبرې ونکړي.
دتميم په دې صميمانه اوله پېرزوينې نه ډکوخبرودولولې په زړه کې دځان لپاره ټول نفرت اوکينه په مينه بدل کړل له دې نه وروسته ولولې له تميم نه دهغې ورځې بخښنه هم وغوښته چې قلم يې ورڅخه دراشد په خوله غوښتی ؤ، تميم چې زړه يې له خوشحالۍ نه ټوپونه وهل په ډېر عادي اندازکې ځواب ورکړ (نوپرا بلم)
له دې نه وروسته به دواړه وخته راتلل اودکلاس تر شروع کېدوپورې به يې د ودکورس شاته په پارک کې په خپلوکې کنورسېشن (محاوره)کوله. کلاس نيمايي ته رسېدلی وچې دتميم دوی کور دڅه مشکل له عمله له (قلع فتح الله) څخه کوټې سنګي ته ګډه شو نورنوتميم نشوکولای چې له کوټې سنګي نه شهرنوته دکورس لپاره هره ورځ راشي اولاړشي نوسبايې ولولې ته وويل زه نورکورس ته نه راځم! ! څه نه راځې ! !؟ ولوله حيرانه شوه اخرخبره څه ده؟ ده ځواب ورکړزموږکور له دې ځای نه لاړ اوپه کوټې سنګي

کې موبل کور په کرايه ونيوه نو دا ځای له هغه ځای څخه ډېر لرې ده
او نشم کولای چې روزانه لاړشم او راشم ولوله ډېره خفه شوه ، او له د
ې سره تري تميم روان شو ، خپل کور ته نژدې يې په يوه کورس کې
داخله وکړه خو کله کله به يې دولولې پوښتنه کوله ، هغه هم اوس
کورس ته نه تلله ډېر وخت وشو چې ولولې او تميم سره ونه ليدل ، يوه
ورځ تميم کورس ته روان وه وکابلري يې پرانيستې وه لغات يې زده
کول چې په دې وخت کې دلارې په اوږدو کې يوه انجلۍ ورسره
د تېرېدو په وخت کې ولګېده د تميم له لاسه کتابونه پرځمکه پرېوتل
نجلۍ همغسې دبربرکۍ په شان تيزه روانه وه او هېڅ خيال يې پرې
رانه وړ تميم له ځانه سره څه وبنګېده او نجلۍ پسې يې وکتل
دنجلۍ لنډو پنجابي جامو ، نرې دګولوبند په شان ګوچنۍ ټکرې
او توره اوږده چوټېکه چې په ملايې لکه دمارپه شان راځړېده،
د هغه دفکر مارغه له ځانه سره په هوا کړ، کتابونه يې راوټول کړل
او په بېړه ورپسې روان شو خو نجلۍ ورڅخه دجيټ په شان والوته ،
سوچونو پسې واخيست چې دابه څوک وي ، دچالوربه وي ، څه کاره
به وي ، چېرته به ځي او....په همدې سوچونو او فکرونو کې کورس ته
ورسېده کورس کې استاد درس وايه تميم ناست په کلاس کې وه
مګر فکر يې په بل ځای کې و استاد پرې خوواري اواز وکړ مګر
تميم لکه چې دنشې ګولۍ اچولې وي هېڅ په ځان نه پوهېده له
رخصتېدونه وروسته کورته ولاړ فکريې پرځای نه وه ، سباته تميم له
خپل وخت نه نژدې نيم ساعت مخکې دکورس په لورروان شو خو نن

هغه ورځ نه ،نن د ی له هېڅ قسم پېښې سره مخ نه شو کورس ته ورسېده نېغ کتابتون ته یو کتاب یې راواخسته په لوستلو یې پیل وکړ د مطالعې څو دقیقې وروسته تمیم د دروازې او ازواوربده سریې له کتا ب نه راپورته کړ خو دروازه ببرته پورې شوه څه یې ونه لیدل ،ببرته یې په لوستلو پیل وکړ چې یو وخت یې ساعت ته وکتل نو د دوی کلاس په شروع کېدو وه ژر یې کتاب په خپل ځای کې کېښوده او منډه یې کړه د دوی کلاس په دوهم منزل کې وه په ډېره چالاکۍ په زینه کې روان وه چې له پاسه پرې یو بل څوک داسې راکوز شو لکه بازچې په کوم مارغه باندې له ډېرې جګې فضا نه غوته وکړي تمیم ژر پاس وکتل په دې وخت کې هغه ده ته راورسېد له د دواړو سترګې یو پر بل کې ونښتې هک پک شول.
دهغې له خولې ووتل تمیمه ! ! ولولې ! ! تمیم چې دولولې لنډو جامو ،اوږود قد ،توروا وږدو زلفو ته وکتل نو پرونۍ صحنه ورته مخې ته ودرېده نو له ځان سره یې وویل چې هغه پر ونۍ نجلۍ حتماً ولوله وه، ولولې ته ژر په کتابتون کې ناست هلک وریه زړه شو چې سریې په کتاب ورتېت کړی وه پوه شوه چې تمیم وه دواړه لکه دبوتانو په شان یو بل ته مخامخ ودرېدل او له ستګو یې اوښکې روانـــــــــــــــــــــــــې شـــــــــــــــــــــــــوې.

وعده

کله چې زه له دوبۍ نه راغلم نو په کور کې د ټولو مزاج داسې څه بل شانتې وه، د هریوه په څهره کې یو عجیبه شان تغیر ښکار کېده، ما به چې هرڅومره وپوښتل چې ایا زموږ په کور کې څو کومه ستونزه نه ده راپیدا شوې؟ ټولو به ویل نه ته اوس دوبۍ نه راغلی یې هلته څو ټول خلک خوشحاله او ساعت تېري دي، نو تا ته دلته هرڅه بل قسم ښکاري، ددوی په خبره به ماهم وویل چې کېدای شي، همداسې وي، ولې داځل زه له واده نه دوه میاشتې وروسته تللی وم او یویونیم کال وروسته راغلم، یوه ورځ سهار وختي لاوده وم چې موبایل مې سرته چیغې پیل کړې، سخت قهر راغی، ښه ته دې بېکاره ته وګوره داوخت نو دزنګ وهلو دی، لاس مې تېر کړل دبالښت تر شامې موبایل راپورته کړ، همداسې مې پورته خواته زور وکړ، موبایل مې هغه زموږ اوستاسې به اصطلاح کشکي وو، غوږته مې وړاندې کړ، ترڅو مې غږ وربااندې کاوه، چې هغه رابااندې را مخکې شو. لالا مبارک شه زه کاکا شوم، او از د سرور و (زیشان

پیدا شوی وه) ټولورا سره په خورا مینه خبرې وکړې او مبارکۍ به یې هم راکولې، خوزه به شرمېدم دچا مبارکي مې نه اخسته، وخت تېرېده ځومیاشتې وروسته یوه ملګري مې چې په افغانستان کې یې یوه N,G,O جوړه کړېوه، ماته یې وویل چې هلکه راشه همدلته به لما سره په دې کمپنۍ کې اوړې را اوړې بل به کورته هم نږدې یې، ما هم ورسره ومنله نو راغلم خپل هېواد ته همدلته مې په خپل هېواد کې له هماغه ملګري سره په کارونو کې بوخت شوم، له داځل راتګ سره هرڅه بل شان وه، البته یواځې زموږ په کور کې ، خو ترټوولو مې مېرمنه ډېره ماښجنه ښکارېده، ما به چې هرڅومره ورته وویل او د دې دخاموشۍ علت به مې وپوښت خو هماغه یو ځواب به یې راته راکاوه او ویل به یې چې ته اوس بهرنی شوی یې او هرڅه درته بل شان ښکاري.له درې څلور ورځو راپد ېخوايې په کړو وړو کې بېخي تغیر راغلی و ، دشپې لخوا به هم ډېرنا ارامه وه، تل به یې له کوچني زیشان سره خبرې کولې ، که څه هم هغه خو لا ځومیاشتنی و ،په هېڅ هم نه وه خبر ،مابه ورته خندل ، ویل به مې ونجلۍ داته څه کوي؟ دا خو کوچنی ماشوم دی ، دی په دې خبرو څه پوهېږي ته پخپله ارام وکړه؛ ولې چې ته استراحت ته هم ضرورت لري،له کله نه چې زه راغلی وم ما دا ویده ونه لیده ، او تل به یې له همدې کوچني ماشوم سره خبرې اترې کولې، تل به خفه ښکارېده، یواځې به کېناسته او پاڅېده، ما څوځله ترې پوښتل، چې څه چل شوی دی؟ خو هغې به راته فقط دومره ویل چې هېڅ خبره نشته، زه

عـادي يـم، كومـه دتشـويش خبـره نشـته،دې بـه ماتـه ويـل چـې زه خوشـحاله يـم ، او ماتـه څـه مـه وايـه زه لـه هېچانـه ګيلـه او ګـزاره نـه لرم،دايي هم راته ويلي ووه چې کله يـو اڅې وي، اوڅوک ورسره نـه وي ، نو هيلـه ده چې ناڅاپي اواز پـرې ونـه کـړم، ولـې چـې وبربـږي، عجيب خويونه به يې کول، زه هم يـو شان تعجب کـې وم ،څو ورځـې نوري هم په همدې شان تېرې شوې، يـوه ورځ لـه وظيفـې نـه پـه وخت راغلم ويل مې چې نن به داهم له ځانسره واخلم او کـوم ځـاى تـه بـه پـه چکر ولاړشو ، کورتـه چې راغلم خويندو ورونړراسره روغبړ وکړ؛ مېـرمن مـې ترسـترګونه شـوه ، دکـورنۍ لـه غړيـو مې وپوښـتل چې چېرې ده، هغو وويل چې په خپل اتاق کې ده شميم زما پـه مـور پـلار، خويندو ورونړ هم ډېره ګرانـه وه، ډېرنازونـه بـه يې ورکـول ، پـه کـور کې داسې نه ښکاريده لکـه داچې دکـوم بل کورنـه دلتـه راغلـي وي، ولې چې پلار، مور او ټولې کورنۍ به زما خيـال هـم ډېر زيـات سـاته نو لـه همدې املـه بـه يې داهـم ډېره خوشـحاله سـاتله او دې مـې هـم دکورنۍ ، زما دخپلو ، خپلوانواو مېلمنو ډېر عـزت او احتـرام کـاوه ،ولاړم اتاق ته دروازه بنده وه خو قلف يا ځنځير نه وه همداسې پورې کـړاى شـوې وه.پـه لړزېـدلو لاسـونو مې پـه داسـې حـال کـې دروازه ورخلاصـه کـړه ،چې غوږونـو مې دزړه درزا بې لـه کـوم مشـکل څخـه محسوسوله، هغه دکوټې په منځ کې يـواڅې ناسته وه، غوښـتل مـې غږ پرې وکړم ،خو جرئت مرسته نه راسره کوله، څوځله مې زړه راغـټ کړ چې نوم ورته واخلم خبرې ورسره وکړم او په دې پلمه يې څنګ تـه

ورشم، خوبيابه مې وويل: نه ولاكه غږ پرې وكړم كه وو بربږي نو بيا ؟ هسې هم هغې خو راتـه ويلي چې پـه داسې وخت كې بايد پـرې يو ناڅاپه اواز ونكړم، بيابه مې وويـل چې څه وهي خـودې نـه اونـه ادم خوره ده، چې وبـه دې خـوري، راځـه همداسې ورشـه ،خوبيابـه مـې وويل هسې نه چې دا وو بربږي، اوڅه چل پـرې ونـه شي،خير خوونـه شو ،نور مې نو زړه د زمري كړ، ستركې مـې پټـې كړې،يو ځل مـې پـه ستوني فشار راوړ، چې څه ورتـه ووايم، خو ستوني هم قسم وكړ، چې اواز بـه رانـه ونـه وځي، پـه دې كرلـو ،رېبلوكې نژدې درې څلور دقيقې تېرې شوې، اخر مې ويل هسې نه چې ومې وينې ،بيابـه بل ګمـان رابانـدې وكـړي، بـې اختيـاره مـې وويـل، شـميم ! !مـخ يـې راواړاوه ، له ستركويې اوښكې روانې اوتكي سرې وې، مخې تـه يـې دټوشـي پيپـرو قاغـذي قطـې ايښـې وه اوسمه ډېرې يـې جـوړه كړېوه، ځان مې زړور كړو خواتـه يـې ورغلـم، څه چل شـوی دی؟ چې داسې تنها يې دې غوره كړېده، ايا زما له كورنۍ سره دې طبعه نـه ده جوړه ، اوكه زما كومې خوريا ورور اوياهم بل چادرتـه څه ويلي وي خوماتـه يـې ووايـه ،زه بـه يـې پـو كـړم ، لـه ځايـه پاڅېـده، لاس يـې دستړې مشي په نيت رااوږود كړ، مـايې هم لاس ونيو ،اولـه ځانسـره مې كلک كړ، پرې مې نه ښود اوښكې مې ورپـاكې كـړې، ورتـه مې وويـل:ګوره شميم ! ! نن چې هرڅه راتـه صفا صـفا ونـه وايـې هـېڅ امكـان نلـري، اخـر چـل څـه شـوی دی ، چـې تـه داسـې كـوي ،ګـور داخوستا يوه ورځ نده اونه دې هم يوه اوونۍ ده، له كله نه چې تـه دې

کورته راغلې یې ما ستا پرشوندوومسکا ونه لیده بغیر له غم خفګان او پرېشانۍ ایاله ماسره خوشحاله نه یې؟هرڅه چې وي هله ژرکوه ماته یې وو ایه، چې نور مې نو حوصله خلاصه شوه او هېڅ صبر ندی راپاتې ،که په ماکې کومه خبره وي راته یې وو ایه، که څه ناروغه یې هم راته یې وو ایه اوکه کوم بل مشکل وي هم راته یې وو ایه، داکومه داسې خبره ده چې تا دومره ځوروي ورځ په ورځې دې درنګ کې تغیر راځي، سم دګور مړی درنه جوړ شو تاڅانته په شیشه کې کتلې دي، نور درنه زه وېرېږم.په مکر جنه لهجه یې راته غلطوونکې خندا وکړه ،په سینه یې راته سوک راکړ غلی شه صنوبره یوخوته لاڅومره په خبرو پسې ګرځې، غوښتل یې چې زه دا خبره هېره کړم ،نور څه ویل یې پیل کړل ،خوماهم ضد پیل کړ او جدي شوم ورته ، ورته مې وویل چې راته یې ونه وایې بله خبره هېڅ نه اورم، هرڅه چې وي نن به یې راته په همدې ځای کې وایې او هغه هم همدا اوس.کله چې پوهه شوه چې زه نه منع کېږم ترڅو راته خبره ونه کړې، نویې راته وویل چې خبردرته کوم خو یوشرط لرم ، ما ورته وویل هرشرط ته دې تیار یم ، اوس راته خبره وکړه ، هغې وویل مرګ ته هم تیار یې؟څه ! ! ! داته څه ډول خبرې کوې شمیم ! !؟وګوره ووېرېدې کنه؟

نه نه یم وېرېدلی خو ستا خبرې بل شان دي.کله چې بل شان خبرې نشې اوربدلی نو بیا پوښتنه څله کوې؟خیر وایه ستا د خوشحالۍ لپاره مرګ ته هم تیار یم.و یې ویل نوبیا یوه وعده وکړه، زما زیشان

به خوښ او خندان ساتي.هاهاها په کړس کړس مې ورته وخندل، ای هی تالیونی، دې خدای لري.خو بېرته مې فکر سم شو ، کله چې شمیم دزیشان دنوم اخسته یوڅه ټکنی، شوه ، ژبه یې بنده شوه. ما ورته وویل: زېشان خوښه دی کنه ؟هو نوماخو درته ویلي ندي چې هغه ناروغ دی ما ورته وویل چې انشاء الله دا هرڅه به همداسې کېږي لکه څرنګه چې تا وویل، ښه نو اوس راته ووایه چې څه شوي دي؟ستونی یې له ژړا نه راډک شو ،سترګې یې پټې شوې، مخ یې سورشو ،ژړا یې ایساره نکړای شوه ،دسلګیو سره غبرګ په داسې حال کې چې خوله یې زما په اوږه راخښه کړه وویل زیشان ، خوله یې بنده شوه بیا یې هڅه وکړه زیشان، ماوویل: هو زیشان ولې په زیشان څه شوي دي؟ هغه خو هغه دی په خپل ځای کې پروت دی او ویده دی نوبیاولې؟ هلک مې په ویدو را پوره کړ له خوبه مې راویښ کړ. بیا یې وویل: زیشان، نور مې ورته زړه راتنګ شوه له ځانه مې لرې وغورځوله ،په ډېر قهر مې پرې چیغه کړه؛ څه چل شوی دی په زیشان؟ ! له ژړا سره سم یې له ستوني اواز راووته،کوچنی زیشان یې رانه واخست کلک یې په سینې پورې ونیوه دهغه په مخ یې خوله کېښوده ،ویې ویل دی وینې سرطان لري ! !

مجنون

سهار له ملا آذان نه مخکې به له خوب پاڅېد په یوه اوږده لکړه کې به یې د مرزانو قفسونه راځړولي و، په هر قفس کې به درې یا څلور دانې لکه د بګرام او ګوانتانامو په زندانونو کې چې په یونیم متر کوټه کې به دوه درې افغان بندیان پراته وه، او د کروندو په لور به روان شوه دده عمر پوښ و خو فکریې بیاهومره نه و، لمونځ یې د ثواب لپاره هم نه کاوه بس ټوله ورځ به دی و او مرازانو ته تیپچه وهل له سهار نه تر ماښام به یې مرازان نیول که چا به ورته ځان هم مړ کړ او څومره عزر او زاری به یې ورته وکړې خو ده په زړه سخت به ورته یو دانه هم نه ورکاوه .له هېچا څخه به یې په نیولو کې مرسته نه غوښته په خپله به یې نیول او په خپله به یې خوړل او جنګول، نور کار به یې نه و هر ورځ به یې د میرمنې جنګ او دعوی ورسره پورته وې خبرې به یې ورته کولې څوانیمرګ شې دا مرزان دې ستا په سرماره شي ، بلا وهلی یې چې څه خواري مزدوري وکړې هغه بې زبانه څارویو ته خو لږه ګیاه (واښه) راوړه بس په تیاره یې خوري او څښې. ټول کارونه به یې مېرمنې کول بازار ته به په سودا پسې تلله، په پټیو کې به یې سرې او تخمونه شیندل، ځمکې به یې

خړوبولي ، وايم ټول كارونه به يې كول ،زامن يې واړه و د څه ګټې
وټې نه وو مشران اولادونه يې لونې وې ،تر څو يې چې زامن د څه
خوارۍ مزدورۍ كېدل هرڅه د ((مېرمنې)) په غاړه و ، يو وخت
مجنون ماما يو څو روپۍ د همدې مېزانو له لارې لاس ته راوړې
وې جنګي مېزان به يې پلورل او روپۍ به يې ساتلې،ښايسته ډېرې
روپۍ يې جمع كړې وې، خپل ليونی فكريې پكارا چولی و ،چې
راځه په دې روپيو يوه جوړه غوايان (قلبه يان)روانيسه دا خپله
ځمكه به پرې جوړه كړې اوله بل طرف نه به د مېرمنې له
ډېرو خبرو څخه خلاص شي ، نو يې همداسې وكړل، يوه جوړه قلبايان
يې راونيول په خپله ځمكه كې يې يوې او منډاووګان كول قلبه يان
يې ډېر شوخ وو او په قلبه هم پوره بلدنه وو ، ډېريې په عذاب كړ يوه
ورځ يې پرې يوه (قلبه)كوله چې يوه غوايي په بل باندې ښكر وار
كړ له مجنون ماما څخه ګُنده كړه شوه او د غويي پښه يې ووهله ؛ده
چې د غويي پښه وينې وليده نو خپله غوصه يې قابو نشوای كړای
فوراً يې جيب ته لاس كړ يو كوچنی چاقو چې هغه به پرې منې
،بادرنګ اونورې مېوې خوړلې له جيبه راووېست او په غويي يې
ښه دزړه له اخلاصه ګذاروكړ،دچاقو ټوله پلنګه يې دغويي په ورانه
كې ورننه وېسته اونوريې ورته چوكه ونيوله ښه يې وواهه ،دواړه
يې بوتلل او دونې تر سيورې لاندې يې وتړل ،قسم يې وكړ چې يوه
كوده وابښه به هم رانه ونه خورئ تاسولا تر اوسه دمجنون ضد ندی
ليدلی؛ په دې وخت كې يې كوچنۍ لور ورته سباناری (دسهارچای

)راوړ، که ګوري چه په غوبي يې پام شو ،چې په وينو سو ر پورده نويې چای توت دونې سيوري ته کېښود اوروانه شوه ،دپلارله وېرې يې منډه هم نشوه اخيستی ،خوکله يې چې له سترګو پناه شوه بوتونه يې په لاسوکې واخستل او په منډه شوه کورته چې ورسېده نوله ډېرې ستړيا څخه يې خبرې نشوې کولای،موريې ترې وپوښتل چې څه چل شوی دی؟ داچې بچيانوبه يې پلارته باباويل نو په ستړې لهجه يې وويل بابامې غوبي په چاقو وهلی دی ! څه !؟وی ډوبه شوم ، ټکری په سرکړاو ببلې پښې له کوره ووته، يوه تاري ټوټه يې له ځان سره (دلته دود) لپاره واخسته او روانه شوه پټي ته په رسېدوسره يې چې سترګې په غوبي ولګېدې، چې له ډېر درده لکه دماريه شان تاوېږي؛ نويه سترګو يې توره تياره شوه سترګې يې پټې او خوله يې خلاصه کړه ،مجنون ماماته يې په سپکوسپورو پيل وکړ،مګرهغه پرې خيال رانوړ اوبېغمه يې خپل چای نوشيجان کاوه، بله ورځ دمجنون اومېرمنې يې په څه خبره کشمکش پيدا شو مجنون ماما په هغې يو ګذار وکړ خوهغه يې ژوبله کړه هغه متل دی چې وايي:دزورور وهل اودکمزوري کنزلې مېرمنې يې ورته مخ واړاوه خدای دې زېره په ټټر تويه کړه، خدای دې ووهه سپين ږيری شوې، دلمسيانو خاوند شوې خوته له دې جنګ او دعوونه لاس پسر نشوې ،دوی دواړه اوس سره عادي وو ،جنګ او جګړې به ورته ساعت تېری ښکارېده،ولې چې په هغه ورځ چې ددوی چيغې به پورته نه شوې، نو خلکوبه ويل چې نن يا مجنون اويايې مېرمن په

کور کې نشته، مجنون چې یو عصبي سړی وه نابېره له کوره ووت او دکلي په دلاک (نايي) پسې يې پلټنه پيل کړه پيدا يې کړ له لاسه يې راونيو ه او په يوه ګوښه کې يې کښېناوه. هله ژر کوه له دې ږيرې مې خلاص کړه چې دفلاني دلور زړه يخ شي، دلاک ورته ښکته پورته کتل، ورته يې وويل: مجنون ماما ته په هوش کې خو يې؟ دا ښايسته اوږده ږيره او پاکه خرييل؟! مجنون ماما چې له ډېره قهره تور او شين اوښته وويل: ږيره ستاده او که زما وايم خبرې مکوه او چې زه درته څه وايم هغسې وکړه نايي مجبور شو او د مجنون ماما اوږده ږيره يې ورته پاکه خرييله او روان شو، کورته چې راغی بچيان يې پرې راټول شول وی!! بابا دادې څه کړي؟دی راغی او دهوېلی په منځ کې ودرېده ګوري چې مېرمن يې هم راغله او د مجنون شين مخ يې چې وليد!! مجنونه سردې وخورې په سپنه ږيره ليونی شوې؟دادې له ځانه څه جوړ کړي مجنون چې مرز يې په لاس کې وه او پورته پورته يې کاوه په تروه تنده يې ورته وويل هر وخت به دې يو متر ژبه راوېستې وه ږيره دې په تېرتويه شه، دا سې شه او هسې، دادی ځان مې ترې خلاص کړ، همدا سې دې غوښتل کنه؟که بيا مې درته له خولې نه يوه خبره هم واورېده نو ستا د سرحال به هم زما د ګيرې پشان وي.

تورمار

له خوبه چې راپاڅېده سترګې یې ومښلې او په خپل ځای کېناسته
،خپل سوری سوری ټکری یې راکش او پر سریې سم کړ، څوځایه
پینه شوې کلوشې یې پر پښو کړې روانه شوه او بلې کېږدۍ ته ننوته
،ترښایسته ځنډ وروسته یې بېګانی جواری او یو کلوله پیاز په پلو
کې واچول او له کېږدۍ څخه راووته ،خوب یې لا له سترګو پوره نه
وه الوتی اولکه ټال ځنګېده ،لکړه یې راواخسته او رمه یې روانه
کړه ،صبرو چې پایندۍ ولیده نو په بادام ګل یې غږ کړه بادامیه
ومرګ دې یوسه تادخوب ګوډی هغه ده پایندۍ خپل مالونه
راخوشې کړل اوته لاپروت یې بادام هم ژر راپورته او دچوپال په
طرف روان شو موریې ورته جواری او لږ پنیرپه دستمال کې وتړل
پتکی یې غاړه کې واچاوه او په مال پسې شوه،دوی دواړو به هره
ورځ په ګډه خپل وري او سېرلي دځړ لپاره دغره لمنې ته بېول
،پایندۍ بل وروریا خور نه درلود موریې یو کال دکډو په وخت کې

خپل يوه ليوني اوښ د سينې لاندې کړې او وژلې يې وه ،پلارېې بل واده وکړ دې کورته د ميرې له راتګ سره سم د پايندې د بد مرغۍ ورځې شروع شوې ،ډېره بده رويه به يې ورسره کوله سهار به يې ورته مالونه مخکې کړل او بېګا ته به په تياره سترې ستومانه او خوبولې راغله کله به مړه(ډکه ګېډه) او کله هم وږې ويده شوه ،اوس يې پلار هم هغه پخوانۍ مينه نه ورکوله هغه ته به يې چې مېرمنې څنګه (ډول واهه)دې به ورته ګډېده.

غرمه شوه بادام او پايندۍ خپل جوارې وخوړ دلمرپيتاوې ته ناست وو ،لمريې پرهډو کوښه ولګېده نوځکه خو يې د پاچاهۍ خوب هم مېلمه شو ،ربښتيا ده چې خوب راشي بالښت نه غواړي ،رمه يې لمرته پنډه شوې وه ،هغه ژېړ ماز ديګر له خوبه راپورته شوه مالونه يې کتېدلي وو ،ژرېې بادام هم راببدار کړ او د مال په راټولولو يې پيل وکړ ،خو د پايندۍ يو سېرلۍ نه وو اخوا دېخوا يې په نژدې ځايونو کې ډېر وکتل پيدا يې نکړ،بادام پايندۍ ته کړه راځه چې اوس ولاړ شوه سبا به يې په رڼا وګورو خو پايندۍ ته د ميرې خبر نېغې سترګو ته ودرېدې :که دې کوم ورۍ يا سېرلي ورک کړ نو ستا به هم همغه حال وي.

نه نه ! زه نشم تلای زه يې ګورم که پيدا يې نکړم او کورته ولاړه شم نو ابۍ به مې مړه کړي ،خو د بادام له اصرار وروسته زړه نازړه روانه شوه ، ماښام تېرو و چې پايندۍ کېږدۍ ته ورسېده د ميرې له وېرې يې پټ پټ د کېږدۍ پېخول پورته کړ او غلې پرېوته،د سحر له رڼا سره

سم غره ته روانه شوه ،اود سېرلي په لټه يې پيل وکړ ډېر زيات يې ولټاوه خو پيدا يې نکړ ،له لمرختو سره بادام هم خپله او هم د پايندې رمه غره ته را پورته کړه ،بادام ببغمه شپېلۍ وهله چې ناڅاپه يې پر پايندۍ پام شو چې په يوه غټه پرخه پرته ده بادام فکروکړ چې ګواکې هغه بياويده ده نو يې له همدې ځايه ورته نارې کړې پاڅېږه لېونۍ سېرلی دې ولټوه که پيدا دې نکړ نو ميره به دې ووهي خو پايندې لا هماغسې پرته وه ، ده ورته په ټوکه ويل دالمروګوره او ستاخوب؛ ګوره چې اوس دې څومره کشوم ،شپېلۍ يې په تخرګ کې ونيوله،پرخې (لويې تيږې) ته پورته شو ، دهغې ښي لاس يې ونيوه او ټکان يې ورکړ له همدې سره يوتور مار دپايندۍ له ډډې په ښېدو شو ،خوپايندۍ له خوبه پورته نه شوه.

مینه

کوچنی وم لامې د مینې په نوم د کوم شي خوند نه وڅکلی، خو کله کله به مې ترڅان له لویو هلکانو څخه اورېدل، چې یو له بل نه به یې پوښتنې کولې ایا مینه دې کړېده ؟ کله مئین شوی یې؟ په چا مئین یې ؟.....او نور په هېڅ هم نه وم خبر، یوه ورځ مې واورېدل چې انی(نیا) مې له پاکستان څخه افغانستان ته راغلې او په ننګرهار کې د خپل ورور په کور کې تم شوې ده، ددې خبر له اورېدلو سره سم راباندې غوبارې ولګېده، له مور څخه د هغې ترڅنګ د روتلو اجازه وغوښته، نه یې پرېښودم خو ډېره مې خوله ورته ورانه ،ورانه کړه چې بلاخره مې رضا کړه، زمانیا پرماډېره ګرانه وه؛ زه هم پرې ډېر ګران وم،بې حده ناز به یې راکاوه،ددې لپاره چې زه یې ترټولو مشر لمسی وم ماته یې تل د مور مینه راکوله،حتی تر دې چې له خپلو زامنو(زما ماماګانو) څخه هم زه ورته ډېر ګران وم، مور مې راته ویل چې هسې هم هغه راځي نو ته څه کوې، خو ما دواړه پښې یوې موزې ته برابرې کړې ،غوښتل مې چې هرڅنګه وي یو ځل یې

باید ځان تر ځنګ ورورسوم، روان شوم او ننګرهار ته مې ځان ورساوه کله چې هغه ځای ته ورسېدم کوم چې زه خبر وم چې انۍ مې هلته ده ، له رسېدو سره مې د هغې پوښتنه وکړه راته وویل شول چې هغه خو فلاني کره تللې ده ، هغه خلک هم زموږ خپلوان وو ،خو مالا تر دې دمه نه پېژندل،کاش چې ډ برختي مې پېژندلي وای،نابېره ور روان شوم ، هرڅومره چې راته وویل شول چې اوس راځي خو چاته یې وایې،ورغلم کورته داخل شوم ، کله چې د انۍ مې رابانديې فکر شو ، اول خو حیرانه شوه چې داسې څنګه کېدلای شي،چې زه دې هلته ورشم،لکه د یوخوب پشان ورته معلومیده، بیایې د فکر لړلۍ وشلوله او زما په لور یې را وځغاستل،زه یې په خپله غېږه کې ونغاړلم، دومره یې ښکل کړم چې اوتر یې کړم،نور یې له ځانسره نژدې کېنولم،دکور ښځېتنې هم سترې مشې راسره وکړه،دکورنۍ حال او احوال یې راڅخه وپوښت،هغې زمامور پلار اونوره کورنۍ پېژندله خو نه پوهېږم ولې ما ددوی په هکله له دې مخکې څه نه وو اورېدلي،په شرم ګېره فضاکې ناست وم،اولاندې د سترنجۍ له تارونو څخه مې دیوه د شلولو هڅه کوله، سرمې ټيټ وو، چې د سلام غږمې سرراپورته کړ ګورم چې کوټې ته یوه نجلۍ چې دچایو چاینک او پتنوس یې په لاسوکې ورا ننوته،نه پوهېږم نجلۍ وه که دانسان په جامه کې کومه فرښته له اسمان نه راکوزه شوې وه، ، داسې ښایست لا مالیدلی نه وو، که رښتیاووایم لا تر اوسه مې هم بیا هغه شان انساني جوړښت ونه لید ،

ددې په لیدو مې انې رانه هېره شوه، یوائې انې نه بلکې تر خپل ځان پورې هرڅه رانه ورک شول، او سترګې مې ددې په مخ کې وګنډلې، خوکله چې دې سترګې راواړولې او زما مخې ته یې پیاله کېښوده نوزما سترګې یې خجالته کړې، لمړی ځل مې د مینې محبت، اوښکلا په نوم خوږه هوا د زړه په نریو پردوکې داسې وچلېده چې خواږه ساړه مې حس کړل او یوه سندریزه انګازه یې پیل کړه، نو هله پوه شوم چې په رښتیا هم دمینې او عشق خوږوالی له بل هر خوند سره ډېر توپیرلري، دنجلۍ تورو غټو سترګو، نریو وروځو، ګلابي نریو شونډو، غونډې زنې، اوږدو وېښتانو او په اندازه برابر قد او قامت هغې ته حیران کړی وم، هسې قدرتي سینګار شوې وه، خو زما خوشخبختي دلته وه چې د انې تر شامې ناست وم او دهغې د مور راته فکر نه و، کنه څه فکر به یې کاوه، له ځان سره مې ویل چې اوس به زه هم همزولو ته وایم چې ما هم مینه کړې ده، په همدې فکرونوکې وم کې وم چې انې مې راباندې اواز وکړ.

ګرانه ! تالا تر اوسه له پیالې نه یو غړپ هم ندی کړی؟ لکه چې ډېره ګرمه ده؟

دمینې له ډک سمندرنه یې په داسې حال کې را بهر کړم چې لامې تنده نه وه ماته، سترګې مې سره وروستې او بېرته مې خلاصې کړې.

نه نه ادې ! همداسې.

تاته خو معلومه ده چې زه عادت لرم چې یخ چای څښم.

نجلۍ له ځانسره مسکۍ شوه ،دهوکې په ډول يې راغبرګه کړه، او به پکې ا چوې؟
ژبه مې په شونډو تېره کړه خو داپخپله دومره وچه شوې وه چې په خوله کې نه اوښته را وښته.
نه کومه خبره نده ،ما وويل کنه چې زه ګرم چای نه څښم، ددې جرئت ته نور هم ويده شوم.
خو ای کاش چې نن مې انۍ تر ډېرځنډه همدلته پاتې شوې وای،افسوس چې هسې يې ونکړل،دنجلۍ مورته يې مخ کړ، مورې اوس ځو ،رخصت يې واخست، په دې کار سره يې زما په زړه کې د ځان لپاره مينه يوڅه راکمه کړه، غوصه مې ورته راغله خو هېڅ مې نه شول ويلی،له کوره دوتلو په وخت کې مې زه له انۍ نه وروسته شوم، څوځله مې وروسته وکتل،چې دادکوټې په مخ کې لاس تر زنې ولاړه وه،او په مورې پسې يې کتل زما له کتلو سره به يې شرمګينه خندا په شونډو لکه دبرق پشان تېره شوه.
کله چې ولاړو نو مې انۍ ته وويل:اوس بايد مورې ولاړ شو زمورېکره، هغې وويل چې سبابه ولاړ شو ، اوس خو ډېره ناوخته ده، خوما نه غوښتل په هغه ځای کې چې زړه مې نا ارامه وي پاتې شو ، زماله ټينګېدو سره هغه هم رضا شوه،ويل يې ښه نو چې ته ډېر ضد کوې راځه چې ځو ،روان شولو ، نژدې ماښام و چې کورته را ورسېدو ، دشپې تر ناوخته پورې موسره خبرې اترې وکړې،کله چې خپل بستر ته ولاړم او سترګې مې سره ورغلې،بيا نويو رنګينې او کاملاً نوې

نـرۍ تــه ، چــي لــه دې څخــه مخکــې مــې دداســې نــرۍ تصــور هــم نشوکولای داخل شوم،شنه باغونه،شنې جلګې، په ویالوکې سپینې داوښکوپشان رواني اوبه،دشپیلۍ غږونه،دترنم انګازې ،او ددې هرڅه په منځ کې هماغـه انجلۍ پـه داسـې انداز کې چې کوچیانۍ اوږدې جامې یـې پـه تـن وې،دمنګـي لـه غـاړې یـې لاس را تـاوکړی وواودیوې بدرۍ جمالې په شان زماپه طرف په ناز او نخرو راروانـه وه،نو ترسـهاره پـه هماغـه رنګینیوکې وم خو بیاهم نه پوهېږم ولـې داسې وختونـه ډېـر ژر تېرېږي،ډېرژر سـهار شـو کلـه چې پـلار مـې راباندې اواز وکړ چې لمونځ تـه پـاڅېږم نـو ډېره زیاتـه غوصـه راغلـه ،لـه خوبـه را بیـدار شـوم ،لمـونځ مـې وکـړ، دچـای څښـلو وروسـته د مکتب وخت را ورسېد ، هغه لمانـه هېڅ نـه هېرېده ،نـن مـې غوښـتل چـې لـه انـۍ څخـه مـې دهغـې پـه اړه وپوښـتم، نـوم یـې تـرې یـاد کړم،دپلارنوم،او داچې مورې له دوی سره څه ریشته لرو؟

په څه بهانه مې ځان له مکتب نه پټ کړ، لس بجې بـه وې چې کورتـه راغلم،پـلار مـې هـم پـه کـور کـې نـه و ،مـور مـې دکورپـه کـارونوکې بوختـه وه، انـۍ مـې پـه کټ ناسـته وه، ورغلـم، او ترڅنـګ یـې غلـی کېناستم،ورته مې وویل موري ! یوه خبره وکړم؟

ویې ویل:لیونیه ولې ماتاته کله دخبرې وخت ندی درکړی چې اوس اجازه غواړې؟

نه داسې خـــــــوکله ندي شوي خوبیاهم کنه دانسان فکر تـل یـو شان نه وي.

هغه هم راته متوجه شوه نه وو ایه ګُله څه راته وايې؟
موري ! هغه پرون چې ته ورکره تللې وې هغه کور د چادی؟
ولې چادرته څه ویلې که څنګه؟
نه هسې پوښتنه مې وکړه.
ایا هغوی په رښتـــــیا هم زموږ خپلوان دي؟
هو.
زما پوزه یې نچوړې کړه، نو په دې خبره کې څه دي چې تا ویل.
هغه څه پوهېده چې په دې خبره کې ډېر څه شته.
هسې مورجانې بیا کله هلته ځې؟
لکه چې انۍ مې نوره زما په مقصد پوه شوې وې؛ یوځل یې راته وخندل او له غوږنه یې ونیوم، څنګه چل دی لکه چې (زېبا) درنه زړه وېوړه؟
اهـ خومره ښکلی نوم یې دی زېبا.
دا خبره مې له خولې په غیر اختیاري ډول ووته ، ژر مې ځانته فکرشو، هوهو زېبا هغه د کوثر ماما لور هم زېبا نومېږي.
خو انۍ مې راته وویل چې هغه دې له زړه نه وباسه، ماچې نور هېڅ ویل نه شول زغملی؛ نو مې ورته وویل مورجانې هغه زما ډېره خوښه شوله، خیر دی ته خو مې له ادې او پلارسره خبره وکړه او زه باورلرم چې هغوی ستا خبره نه غورځوي، او ستا هره پرېکړه منې او په دې هم باوري شوی یم ، چې هغه خلک به هم درته انکار ونکړي.

هغې وخندل ولیونیه زه وایم چې هغه دې له فکر نه وباسه؛ ما وویل
ته ولې داسې وایې؟
ایا ته زما لپاره دومره هم نشې کولای؟
هغې راته وویل ته ولې ځان نه پوهوې هغه اوس دبل چا عزت دی.
څه دبل چا ! ستا مطلب دی چې هغه یې ورکړېده؟
هو !د زېبا کوژدنه خو هغه وخت شوې چې هغه لا ځلور کلنه
وه ! !

دکمي مودې ملګری

ويارمن: اُف خدای دې په دې بهرنۍ نړۍ هم اور پورې کړي ،چې ځوک ورشي نو نورخود مرغۍ شيدې شي خو هغه شته ايمان هم ترې کډه وکړي.
اوښکه: په حيرانتيا سره :اخرپرابلوم څه دی ماخوهم پوهه کړه کنه.
ويارمن: نه اوس نو د اسلام وه چې تاماته وکړ د اخودې هم پرما اوهم پرسلام مسخرې وکړې ،ولې سم نه وايي چې السلام عليکم ؟
اوښکه: اوهو سمه ده، سمه ده هغه څه ورته وايي هو رښتيا شيخ صيبه نوربه داغلتي نه رپيټ کېږي اوس خودې دا تروه ټنډه جوړه کړه اوسم کېنه چې خبرې وکړو.
ويارمن: ښه کېنم خو په يوه شرط.
اوښکه: دڅه شي شرط ښه ته به بيا وايي چې ماته انګريزي رازده کړه .
ويارمن:وايم زما توبه لدې انګرېسۍ نه زه پخپله هروخت تاته وايم چې په دې سوچه پښتوکې دا دسروکافروخبرې مه راګډوه خوته

بیاهم پکې یوه یوه لکه په وریجوکې دمې پشان راولې، شرط مې داده چې ته به نن ماته هرومرو دهغه سمون کیسه کوې.
اوښکه: هاهاها سمون نه seman سپمن.
ویاړمن: بس هرڅه چې ده.
اوښکه: زه خو وایم ویاړمنه چې رازه له دې تېرو کیسو نه به تېرشو او په نویو خبرو به فکروکړو.
ویاړمن: نو بیا زمایې دخدای پامان زه درنه ولاړم ځکه چې ته پرما دومره بآورنلرې نو بیا زه هم ستا عبس خبروته وخت نلرم بس دلته کېنه خبرې کوه او خپله ورته خانده هسې هم په خپلو خبرو ډېره مئېنه یې.
اوښکه: ښه ده بابا !! راځه درته کوم یې مه خفه کېږه وایم په ضد کې خو مکمل سپمن یې ،ښه نو غوږدې ونیسه.
ویاړمن: دادی دواړه غوږونه مې ونیول.
اوښکه: زما خبرې واوره داسې درته وایم خوزه هم یو شرط لرم او هغه دا چې زما په خبره کې به نه راغوټه کېږې سمه ده؟
ویاړمن: هو سمه ده بس داسې فکر وکړه چې زه له همدا اوس نه ګونګی شوم.
اوښکه: کیسه خو داسې ده چې کله په افغانستان کې دلوړوزده کړو دوزارت لخوانه ماته ستوډنټ سکالرشیپ راکړشو او زه یوه امریکایې پوهنتون ته وروپېژندل شوم ،نوکله چې زه هلته ورسېدم ،زه کاملاً تنهاوم یوازې زه یکې افغانه وم ،نوزما په ډېرکم وخت

کې زړه تنګ شو ،کله به مې زړه غوښتل چې راځه بېرته ولاړه شم افغانستان ته او کله به مې ویل چې هلته به خلک څه وایي، خو په هرحال یوه ورځ د پوهنتون په چمن کې په سیټ ناسته وم مطالعه مې کوله چې مخې ته مې دوه نفره امریکایان ودرېدل چې په همدې پوهنتون کې محصلین وو ،ماهغوی ته هېلو وویل خو هغوی هېڅ ځواب رانکړاو ماته یې نېغ نېغ کتل ما ورته وویل چې خیر خو به وي ؟ یوه راته وویل:مورږ غواړو تاله ځان سره بوځو سایټ سینګ ته (چکر)ته ما وویل نه زه دا کار نشم کولا خو هغوی غوښتل ماله ځانه سره په زور بوځي یوه زه له لاسه وینوم او کش یم کړم وه یې ویل دا افغانستان ندی راځه چې ځو زړه به د ي خوشحاله شي او خوند به واخلو ،زه له دوی سره په کش او ګیر کې وم چې ناڅاپه له کوم طرف نه یو بل هلک راپیدا شو چې لدې نه مخکې ماله ده سره نه پېژندل،هغه هلک یې له لاسه ونیوه او ټکان یې ورته وکړ ویې ویل که دا افغانستان ندی نو دنڅاکلپ هم ندی دا ددرس ځای دی نه دلوبو او چکر،هلکان همدا سې په خپله مخه ولاړل ،دی هم روان شوه ما له ده څخه مننه وکړه ،ده په روانه کې وویل دڅه شي مننه ددې په خاطر چې ته مې ددغو هلکانو څخه وژغورلې ؟ما وویل هو ،ویې خند ل او روان شو ،دڅو ورځو په تېرید سره ما بیادی په پوهنتون کې ولید چې په سیټ ناست و او کتاب یې کوت ،زه ورنږدې شوم سلام مې پرې وکړ هغه دکېنا ستلو وویل ،ماهم همدا شان غوښتل ،چې ددې موقع پیدا کړم چې له ده څخه دده او دده دکورنۍ په اړه وپوښتم

،ترڅنګ يې کېناستم ،ښه نو ستانوم سپمن ،په کوم ځآی کې
اوسی، په همدې ښارکې(کليفورنيا)اصلاً ؟ملت افغان ! !څه هو هغه
زمادهرې خبرې ځواب ډېردقيق اوژر راکاوه خوزه دده په خبره ډېره
متعجبه شوم چې ملت مې افغان ده ،ما وويل ګوره ټوکې مکوه ،نه
ټوکې نه کوم رښتيا وايم دکور ادرس او دمبايل نمبريې راکړ راته يې
وويل چې ته کولی شې د هرمشکل په وخت کې ماسره په دې
نمبرتماس نيولی شي ،هغه ډېرې خبرې نکولې په کم وخت کې زماتر
ټولو ښه ملګری شو ،يوځای به مو studyکوله خو موږ داوړو بېلې
بېلې پوهنځۍلوستې ،خو لنډه يې درته ووايم وخت تېرېده مابه
نورله ده څخه ډېرې پوښتنې نکولې بس هماغه ددرس اوپوهنتون
خبرې به موکولې دې لړۍ نژدې اته مياشتې وخت ونيوه ،يوځل څو
ورځې مسلسل رانغی مادهغه موبايل ته زنګ وواهه خو شمېره بنده
وه باربار مې کوشش وکړ مګر فايد ه يې ونکړه خيرنن ورځ تېره شوه
سبا دپوهنتون له وخت نه وروسته دهغه دادرس په رهنمايۍ دهغوی
کورته ورغلم کوريې په يوه ډېره ښکلې ودانۍ کې و يوه امريکايي
کوچني ماشوم نه ومې وپوښتل چې د سپمن دوی کور کوم دی راوښيي
،هلک چپ طرف ته ګوته نېغه کړه that’s there homeزه ورنږدې
شوم ددروازې زنګ ته مې فشار ورکړ يوسړی له کوره رابهرشو په
انګليسي يې وويل تاسوڅوک؟ماوويل دادسپمن کوردی دسړی په
سترګوکې اوښکي ورغړېدې yesخوماته داهرڅه ډېرعجيب ښکاره
شول دداخل ته ددننوتلو ايشاره يې راته وکړه خو زه حيرانه شوم

سرړي ماته کتل او اوښکې يې په مخ راروانې وې ،په دې وخت کې يوه پلونډه غټه ښځه او دوه نجونې چې غربي لباسونه يې په تن وو راغلې ،ما دوی ته وويل چې ايا دا په ربښتيا د سېمن کوردی ؟ هغې ښځې يوناڅاپه پرما راخيزکړغبږ يې رانه تاوه کړه او له خولې څخه يې يوه داسې چيغه ووته چې زه يې بيخي وارخطا کړم نو ومې ويل اخر داسې څه چل شوی دی چې تاسو ټول په سرو سترګو ياست هغوی وويل he live us alone(هغه موږ يوائې پرېښودو)اوبيا يې چيغې کړې،پلاريې زما خواته رانږدې شو !ايا ته ماته دځآن په هلکه معلومات راکولی شې؟او له سېمن سره څه پېژند ګلوي لرې ،له څېرې خودې داسې معلومېږي لکه له افغانستان څخه چې راغلې يې ! ! هو همداسې ده زه له فغانستان څخه راغلې يم او دلته پوهنتون وايم او سېمن زما ملګری دی هغه داڅوورځې نه راځي خيرخوبه وي اوتاسو ولې داسې غمجن ياست ، اوس خو پوره معلومات راکړی ،چې په هغه څه چل شوی دی ،له لاسه يې ونيوم ،کوټې ته يې بوتلم هغې کوټې ته چې سېمن به پکې مطالعه کوله هلته د سېمن قسم قسم عکسونه ،دروېشي ګانې ،نکټايانې ،بوټونه اوراز راز سامانونه ايښي وو زه يې په کوچ کېنولم ،او کيسه يې راته وکړه چې سېمن درې ورځې مخکې له کوره د برېږه تلوار کې ووته غوښتل يې چې پوهنتون ته ولاړ شي موږ پرې د برټينګار وکړ چې احتياط وکړي خو دالله له طرفه مقرره شوه بيانه بدلېږي په لاره کې يې اکسيډنټ کړی وه او دشفاخانې نه ماته ټيليفون وشو چې بايد

ژرور شم کله چې هلته ورسېدم د سبمن اخري شپې وې ،دلته شونډې په غاښونو کې وچیچلې خو خپله ژړایې راقابو نشوه کړای له سترګو یې داوښکو باران شروع شو ،ماهم ژړل ،خپلو خبرو ته یې ادامه ورکړه اوپه ډېرو سختو حالاتو کې یې زما په لاس کې لاکټ کېښود ،لاکټ یې راښکاره کړ په هغې کې زما نوم په انګلیسي لیکل شوی وه (اوښکه) مادې لاکټ په لیدلو ځان قابو نشوای کړای اوله خولې څخه مې بې اختیاره چیغه ووته سبمن سبمن خو هغه زما پرسر لاس راکش کړ او تصلي یې راکړه ،چې خیر دی داهرڅه دهغه زات له طرفه وي چې موږ ته هرڅه راکوي او بېرته یې اخلي ،په هرحال یې شکر،ماته ددې دې خبرو ډېره تصلي راکړه او دده دې صبر او حوصلې ته حیرانه پاته شوم ،ماورته وویل چې زه کولی شم د سبمن قبرته ورشم ؟زه او سیماچې د سبمن کشره خور وه له پلار سره یې په کوچني موټرکې سپاره شوه چې ډرېوري هم سیماکوله له کورڅخه دوه کیلومتره لرې فاصله کې یوه لویه او سپنیزه چهاردیوالۍ ته ورسیدو چې په عمومي دروازه یې په انګلیسي لیکل شوې وه afghan's graveyard(دافغانانو هدیره)ماپه ډېره حیرانتیا ورته کتل چې سیماله لاسه ونیولم راځه بویې تلم یو نوي قبرت یې چې په رنګارنګ زرکو پوښل شوی وه ودرولم ماته بیا ډېره ژړا راغله ښه شېبه مې وژړل خو چې ددوی صبرته مې وکتل نو ځان مې راقابو کړ یو څو شېبې ورته ولاړه وو نورترې راوان شولو په لاره کې د سبمن

پلار لماڅخه دنوم او ځای پوښتنه وکړه ما ورته وویل چې زه افغانه يم او نوم مې اوښکه ده هغه ماته په ځيرځير راوکتل او بيا يې جيب ته لاس کړ هغه لاکټ يې راوو يسته ، کله به يې په لاکټ کې ليکل شوي نوم ته کتل او کله يې ماته، يوځل يې زما سرپه غېږکې ونيوه او زړه ته يې نږدې کړم، پرتندي يې ښکل کړم او لاکټ يې راپه غاړه کړ ،راته يې وويل چې ته به هروخت راځې زموږ کورته موږ ستاپه ستړګو کی دخپل زوی مينه وينو ،خو په دې ځای چې کې زمالپاره ډېرعجيب ول هغه ددوی صبراو حوصله چې په ډېرکم وخت کې يې غوښتل چې خپل دزړه ټوټه هېرکړي ،خوزما هيڅ له خياله نه وځي او دا لاکټ چې ته زماپه غاړه وينې داهماغه لاکټ دی چې نن يې هم له ماسره دسپمن مينه ژوندی ساتلې ده.